

ERROR IN CALCULO

Petr Wolf

*Prchej lesem dál
a cestu tmou si klešť,
někdo temný na tvá záda
jako by chtěl vlézt
v trní oči laní, výše zraky sov,
vzadu zeje jeho oko, jako černý nov*

*A on je stále blíž,
a už po tobě chmát,
jeho blízkost ovane tě,
jak potoční chlad,
Snad je trochu rys,
co nosí v hlavě výra,
která hledí temným okem,
co se nezavírá.*

(Tomáš Kočko – Běs)

Prolog

Začátek léta 2022, kdesi v zóně

Bylo to tu zase. Neurčitý pocit, co se nacpe mezi polospánek a skutečnost, jako se vlhký ranní chlad vklíní mezi tělo a špinavý spacák. V první chvíli netušil kde je, nicméně to podstatné bylo jasné. Nejsou tu sami.

Nikdy mu moc nešly mezilidské vztahy, ale zato měl vrozený cit pro chvění nitek, motouzů i strun, které drží Vesmír pohromadě. Ostatně Vesmír je čtrnáct miliard let stará rachotina. Sdrátovaná a pospravovaná. Blbě svítí, netopí a řidič je poslední dobou permanentně nalitý notorik, který profackoval Newtona i Descarta předtím, než se poblitý sesypal v temném průjezdu. Tak je to.

Zatímco ležel ve spacáku, podvědomě vnímal jemné záchvěvy svojí pavučiny. Drobné poruchy reality a časoprostoru, tak nepatrné, jako když moucha kýchne v katedrále. Někdy slyšel v podzimním větru teskné tóny, které v něm ostatní neslyšeli, jindy na vodní hladině zahlédl vlny, které na ní neměly být. Jako nyní.

Na východě už bledla obloha nad větvemi, ale pod korunami stromů byla zatím černá tma plná otazníků a všetečných očí. Vzadu, za lebeční kostí, ho něco varovalo, ale ne dost silně, aby byl okamžitě vzhůru.

Ležel na zádech ve spacáku a třesl oči do tmy. Napůl viděl stín nevelké skalky, spíše mechem obrostlého balvanu, pár metrů od jejich tábořiště. A napůl si ji pamatoval z včerejšího večera, kdy se od ní odráželo světlo jejich skromného ohně, ve kterém si pekli poloshnilé přemrzlé brambory, zapomenuté přes zimu v řádku na kraji pole.

Ve chvíli, kdy mu začalo vadit nápadné ticho, zaslechl za skalkou tiché a tlumené zapraskání větvičky, drcené tlapou opatrného a mohutného tvora. Nehlučného jako stín, a silného jako podzimní bouře nad severním mořem. Jen drobné, sotva

slyšitelné zapraskání, o kterém si nebyl za vteřinu jistý, jestli se mu nezdálo. Jinak bylo v lese naprosté ticho. Nebyly slyšet ani myšice, plši a norníci rudí, jak hlučně šmejdí ve spadaném listí v závodě o poslední loňský žalud. Tedy zvuky, které patří k noci v lese, stejně jako jehličí s popelem v čaji, a mravenci ve spacáku. A právě. To ticho byla jejich hymna, jejich čestná salva, cri de guerre a značkování si svého teritoria. To vše v jednom. Dokázali donutit les, aby ztichl a tichem dali najevo těm, co slyší, kdo teď vládne ve tmě.

Vzápětí šeptem budil svého společníka, horečně se soukal ze spacáku a přijímal první z mnoha předsevzetí rodícího se dne. Možná svého posledního dne. Už nikdy, nikdy nepůjde spát bez bot.

Za další dvě nebo tři desítky vteřin zoufale běželi tmavým lesem, vráželi do stromů a zapichovali si větve do předloktí, kterými se pokoušeli chránit si oči. Rozedírali si do krve lokty při nárazech do hrubé kůry neviditelných kmenů stromů. Ostružiní se jim motalo pod nohama, vztekle kousalo a drásalo do kotníků, jako by byl celý les proti nim. Oba věděli, o co jde, ostatně věděli to i ti druzí za nimi. Byla to jedna z nejstarších her světa vůbec. Hra na lovce a kořist.

V mírném svahu, pod lišejníky porostlými větvemi velkých starých smrků, přišlo píchání v boku a s ním i druhé předsevzetí. Vždycky musí mít sebou alespoň základní věci. Pak následoval horizont, záblesky světla vzadu za nimi, rozervané cáry podivně barevných mraků přes úplněk Měsíce, ostrá bolest v kotníku i výčet toho, co nechal za sebou. Spacák a batoh, plachta, nůž a Heckler, který tak hloupě vyndal z pouzdra, aby ho v noci netlačil. Fotka mrtvé ženy a představa nenarozeného dítěte. V kapse kalhot měl u sebe jenom zavírací nůž. Odrbané černé Ontario s prasklou příložkou na střence pod klipsem. Doprdelekurvapráce...

Zezadu se znovu ozvalo zapraskání, chtivý horký dech a kratičké zaskřípění drápů na kameni. Mohl by to být zvuk dvou větví, co se o sebe třou ve větru a trhají noční ticho, jako tenké plátno. Ale ne dnes. Dráp a kámen, žhnoucí zrak a mocná vůle. Z rozšlapaného borůvčí vzlétaly v hejnech vyplašené mýry, přástevníci medvědů, kterým štvance zkazila noční hostinu. Nádech. Otočka na nevýrazném hřbetu, bolest v naraženém koleni, rychlý pohled na kamaráda před ním a nabrat druhý dech. Jejich pronásledovatelé byli blíž. Brali je s ladnou samozřejmostí zkušených lovců ze dvou stran do kleští. Chvilí si zkoušel představovat jejich podobu, ale myšlenky se mu rozutekly do všech stran. Cítil jejich strojové pohyby a sílu. Všechny kyslík spotřebovávaly svaly a před očima mu začala tančit rudá kola.

Bleskově se sehnul pod nízkou větví břízy, která po něm náhle natáhla svůj bledý pařát. Vzápětí klopýtl o zlomyslný pařez, který pro svou nezastavitelnou hnilobu nenáviděl celý svět. Stříhl pohledem po Michalovi a snažil se nevnímat zvuky silného těla, prodírajícího se mlází za jeho pravým ramenem.

Dech! Zatím za nimi byla tma, ale to nic neznamenal. Pořád nevěděli, kdo je vzadu. Kdo z nich, z Hladových. Podle hluku a intuice cítil, že se za nimi řítí několik metrů lačné síly, obdařené chladnou inteligencí a nulovými emocemi. Kromě hladu, ach ovšem.

Až se z toho dostane, pořídí si koně. A psa. Zase psa. Třetí předsevzetí. Solomonka se mu smekla po mokré ostřici, vlevo se zle zakývaly větve, vybral smyk a zase uviděl Michalova záda. A zase byl o kus dál. Nestačím mu, uvědomil si s náhlým klidem. Běželi teď po vrstevnici krajem lesa, vpravo louka, vlevo les a stoupající svah, v krku krev. Krev, která se už nechce vejít do tepen, a o které ti vzadu moc dobře vědí. Krev trhající příliš těsné vlasečnice v plicích. Chuť železa na patře okořeněná bolestí pod žebry. Nebe pomalu šedlo.

Vpravo šelest ve vysoké trávě a kývání stvolů vrbovek a divizen, vlevo lomoz větví. Další předsevzetí už nestihne, uvědomil si náhle s klidem a úlevou. Bude to rychlé, zadoufal na chvíli, i když věděl, že jejich pronásledovatelé bývají hraví. Michal ve starém vojenském svetru se vzdaloval a mizel v šeru a počínající ranní mlze. Věkový rozdíl, který většinou ani nevnímáš, a pak ti nafackuje. Brzy bude krásný, medový úsvit se zlatým oparem a dlouhými, měkkými stíny.

Louka vpravo končila hromadou balvanů, ozářenou z jedné strany slábnoucím Měsícem a z druhé rodícím se dnem. Klidný pohyb po kameni, který se změnil v siluetu vlka, stoupajícího nad louku. Krev před očima, ze které se stala představa upřených vlčích očí, které nabízely spásu. V náhlém hnutí mysli za nimi nepochopitelně zahnul. Za voláním těch šikmých, sírově žlutých očí, co na něj ze skalky hleděly se stoickým klidem. Dolů a doprava, i když věděl, že vběhne tomu hladovému v trávě přímo do rány. Obrovské silné tělo mu prolétlo těsně za zády, jak mu překvapivě zkrřížil cestu. Jen vrbovky se zakývaly a bylo slyšet mohutné tlapy, jak rvou drny, když se tvor snažil zastavit a otočit.

Zadíval se ke stříbrné siluetě vlka na skále a náhle měl vzduch pod nohama. Jak letěl, nakláněl se stále více dopředu. Na zlomek vteřiny mu bleskla v hlavě myšlenka bezedné králičí nory. Ale potom mu před očima vyrostl kámen, ke kterému neodvratně směřoval hlavou. Rostoucí povrch ruly, viděný do nejmenších, mikroskopických detailů.

Purpurová tma. Vzápětí světlo ohně za víčky, plameny v očích. Všechny tvary a formy ohně v jeden nekonečný a nedělitelný moment.

Až spatříš a spočítáš všechny tvary plamene, doputuješ na konec času.

Otevírání bran

Sobota 23. 10. 2021, dopoledne, 22. patro dolu Rožná

Na dvacátém druhém patře dolu byla tma. Fakt tma. Kilometr pod zemí je tma úplně jiná, než v i té nejtemnější místnosti na povrchu. Není to obyčejná absence světla. Je to hustá kaše, která nejdřív dusí oči i dech, ale kdo se do ní dívá dost dlouho, začne vidět věci, o kterých se lidem na povrchu ani nezdá. Věci, které vidět nechtějí a ani nemohou.

Pro Platóna byla jeskyně a její tma neexistencí poznání. Jenže Platón se cpal olivami a vínem a s helénským klidem mžoural na Slunce pomalu rozpalující athénskou agoru. Nikdy nebyl opravdu dlouho v opravdu hluboké jeskyni. Rozumíme? Protože teprve ve tmě a zimě procitneš a otevrou se ti oči. Vznikli jsme ve tmě a vznikli jsme v kameni. Ne jako ti legrační, nahatí primáti, výborný zdroj bílkovin, pro každou větší šelmu. Ale jako ti nejslabší ze slabých, co nakonec ovládli planetu. Šavlozubý smilodon by si nejprve na ty pomalé, slabé a smradlavé opice nevsadil ani kus staré shnilé kůže. A přeci. Poslední dobu ledovou nepřežil, zatímco lidstvo se rozhodlo, že už nebude dělat výprodejové krmivo. Pochopili jsme a vyrostli. Uvnitř své hlavy a uvnitř Země. Kromě mžiku posledních pár tisíc let jsme byli svázaní s kamenem a ve tmě jeskyní se zrodil náš duch, který pak dobyl svět.

Dny a týdny v absolutní tmě jeskyní seděli paleolitičtí šamani a objevili věci, které nahoře neměli šanci spatřit. A udělali z těch chytrých opic své tlupy člověka. Se zavřenýma očima malovali hvězdné mapy na pobřišnici Země. Malovali tam hvězdy, které ani vidět nemohli. Stejně tak i neandrtálci, kteří možná došli dál, než my. Než jsme je vyvraždili.

Třicet, čtyřicet tisíc let zpátky se rodila mysl moderního člověka ve tmě a zimě. Proto i ty temné spodní vody v naší hlavě, proto ten kouř nad komíny Osvětimi a krev v ulicích Nankingu.

Někdy v magdalenieniu, ke konci poslední ledové doby bylo hotovo. Naše mozky uzrály. Dej magdalenieniskému lovcovi mobil a kvádru od Armaniho a bude fungovat v kancelářích City, jako každý druhý. A teď nás láká tma a kamení Vesmíru. Pořád ten stejný příběh. Za pár desítek tisíc let budeme pro naše potomky jako ti lovci sobů a mamutů. Ale...

Ale když přejedený kromaňonec odhazoval okousanou kost posledního smilodona, něco ve Vesmíru cvaklo, přeskočilo kolečko. A znovu s jeskynním medvědem. A s jeskynním lvem taky. Každé malé vítězství bylo na dluh. I Vesmír pracuje s úroky, vždyť je to starý, lakomý lichvář. Čas platit dluhy přichází spolehlivě jako smrt a přichází nečekaně.

Šel od klece výtahu šachty R3 na dvaadvacátém patře bývalého uranového dolu Rožná, zapíchnutého hluboko do kamenných tepen Vysočiny. Michal Bok pracoval pro Diamo v pobočném závodě, který měl na starosti útlum starého dolu. Bylo mu něco přes třicet, ale s rovnými delšími vlasy a štíhlou postavou vypadal mladší. Přemýšlivý typ, kterému jeho hloubavost v dravém světě byla k ničemu. Věděl to o sobě a tak si raději zvolil práci, kde mu sice nehrozila přemíra peněz a vidina postupu, ale měla své nepopiratelné kouzlo a výjimečnost. Zejména pro něj.

Podle předpisů, které by ve funkčním dole byly ztraceně dodržované, měli jít dolů nejméně ve dvou, ale důl byl už zrušený. A předpisy se tu braly tak nějak „s rozumem“. Hlavně když nebyla z ústředí nebo z Báňského úřadu hlášena inspekce. Základní monitoring, sanace, útlum peněz a útlum všeho. Po dlouhé době se přestala hlásit čidla, monitorující pohyby a prostředí dolu. Celý den

docházelo na povrchu k výpadkům proudu a asi to poškodilo rozvody v dole. Parťákovi s kocovinou se dolů nechtělo a on miloval tmu a samotu tam v hlubině. Předpisy v mršině mrtvého dolu už prostě nemají tu sílu, však jsme si to řekli. Nechal za sebou náraziště s klecí výtahu a několik překopů. Pak se zastavil a zhasnul. Čas na soukromý rituál.

Stál na křižovatce směrné chodby a překopu, kde se zhasnutou lampou poslouchal zpěv hajcmanů. Ocelové oblouky, které zpevňují chodby, šeptají litanie o tíze a tlaku milionů tun kamene nad nimi. Na jejich žebra zpívá průvan a celý důl je jako živý tvor. Slyšíš, jak dýchá a slyšíš jeho myšlenky. Pomalé a chladné. Zdálo se mu, že v jeho hlasu slyší i nové tóny. Probudily jeho zvědavost. V prázdném, temném dole, kilometr pod zemí, můžeš zažít trip jenom tím, že zhluboka dýcháš, zíráš do tmy a zapomeneš na všechny sračky ze světa tam nahoře. Na powerpointové prezentace, prošvihnuté termíny, seznamy nákupu, daňové přiznání a nekončící nespokojenost všech se vším a s tebou zejména. Hlavně s tebou, kamaráde.

Zastrčil svítící ciferník hodinek pod rukáv bundy, aby ho nerozptyloval. Zíral do tmy, až se stal jedním uchem. Kdesi hluboko za sítnicí očí začal vidět obrazy, jaké kdysi viděli šamani v Altamiře nebo Lasceaux. Na rozdíl od nich jim nerozuměl, ale věděl, že jsou důležité. Asi jako když Champolion poprvé viděl hieroglyfy, ale ještě se mu nedostala do rukou Rossetská deska, aby jim porozuměl. Cítíš to mezi prsty, už to skoro máš, ale nikdy to neuchopíš.

V dechu a zpěvu dolu bylo něco, co se mu postupně líbilo stále méně. Cítil neurčité nebezpečí. Metan, tekuté písky a další hrůzy hlubinných dolů tu nebyly. Tohle bylo festovné krystalinikum. Solidní, jako německé auto z osmdesátých let. Zvuky, které slyšel za starou písničku dolu, tam nepatřily. Přesto tu něco bylo. Nebo někdo. Při téhle myšlence se mu podvědomě zježily chloupky za krkem. Pak se

v duchu okřikl a začal přemýšlet, že rozsvítí lampu. Nechtěl se ale zbavit barev světa za sítnicí, ani zvuků za ušním bubínkem, jen pro prchavý pocit iracionálního strachu, který vzápětí zmizel.

Jenže pak se strach vrátil. A zůstal. Dala se do něj zima, přesto dál zíral do tmy. Měl by zapnout světlo a jít zkontrolovat čidla, monitorující prostředí v umírajícím dole. Jako u vegetativního pacienta na přístrojích. Váhal. Bylo mu jasné, že když rozsvítí svítílnu, uvidí jenom rezivějící hajcmany, vlnitý plech za nimi a zkroucené lutny, visící pod stropem. A přestane vidět barvy a obrazy tmy a přestane slyšet ticho. A všechny neviditelné, ale vidící oči dolu se na něj budou upřeně dívat. Na něho, oslepeného náhlým světlem, nahého ve tmě, která světlo nakonec hladově pohltní. Přesunul palec na vypínač lampy, zaváhal a pak to uslyšel.

Z chodby překopu po jeho pravé ruce zaslechl v dálce kroky. Těžké, pomalé a měkké. Na vteřinu mu zajekaly zuby, pak se ale vzpamatoval. Horníci odjakživa slyšeli a viděli v chodbách všechno možné. Když se hrabeš ve vnitřnostech Země, jsi zranitelný a slepý, jako kosmonaut, nebo potápěč. Jsi slepý plavec ve skále, geonaut. Přesto slyšel kroky, jak se vzdalují slednou chodbou, která šla za překopem rovnoběžně se směrnou chodbou, ve které stál. Zvuk se vzdaloval směrem k nárazišti jámy R3. Směrem k jeho výtahu. Kroky slábly. Pak najednou přestaly. Ten, kdo je vydával, se zastavil. Vyčkával. Tepání krve v uších mu znělo, jak rány kovadlinou. Nastalé ticho ho děsilo víc, než kroky před tím. Přísahal by, že slyší někoho poslouchat. Došlo mu, že mu někdo odřezává cestu k výtahu. Na povrch. Důl vyčkával, jako šelma před útokem.

V duchu si promítal situaci. Otočit se, běžet zpátky směrnou chodbou asi tři sta metrů na náraziště. Klec a nahoru. A pak být za pitomce, co dostal strach v prázdném dole, protože tam slyšel permoníka. Jenže. Kroky ztichly v souběžné chodbě mezi ním a výtahem. A cestou byly tři příčné chodby, kterými ho mohl

dostat. Přistihl se, že už o zvucích vůbec nauvažuje jako o halucinaci. Najednou byly reálné. Stejně jako On, který kráčí tmou. On, kterého nechce potkat. On, který neexistuje. Alespoň v tom jiném vesmíru, o tisíc metrů výš.

Přemýšlel o možnosti běžet dál od náraziště k jámě R4B, která vedla do osmnáctého patra. Pak se vrátit ke svojí R3 a zavolat si výtah. A jet tam, kam patřil, do světa na povrchu. Jenomže R4B mohla být dávno bez výstroje a nemusela jít prolézt. A pak by musel až k R6S, nebo dokonce k R7S. Všechno to byly svislé šachty, které začínaly stovky metrů pod zemí a sloužily jen jako propojení nejspodnějších pater dolu. Přes R7S by se dostal až na dvanácté patro dolu, na štoly vedoucí mezi jámy R1 a B2, kde byli lidé. Lidé a světlo. Výzkumné pracoviště, kde se zkoumaly možnosti uložení vyhořelého jaderného paliva. Kilometry chodbami, ve kterých roky nikdo nebyl a vystoupat o čtyři sta metrů výš. Čtyři sta metrů po neudržovaných žebřících, protože výtahy už v opuštěném dole dávno nebyly. Kromě jámy R3, R1 a B1... Přes čtyři kilometry vzdušnou čarou na povrchu. Z Rodkova do Bukova. Milion kilometrů ve tmě dolu, kilometr pod zemí. A co když On není jenom On, ale čekají tam někde Oni?

V důlní chodbě bylo ohlušující ticho. Už neslyšel zvuky hajcmanů a ani necítil proudění vzduchu na tváři. Důl zatajil dech a čekal. Michal Bok se velmi, velmi pomalu otočil. Stále ticho. V dálce, směrem k nárazišti u výtahu, zahlédl sotva patrnou barevnou skvrnu. Zamžikal. Barevné skvrny, které ve tmě viděl vždycky, by se změnily, ale nepatrný náznak světla v dálce před ním zůstával. Možná dokonce trochu zesílil. Mžoural a ostřil oči do téměř absolutní tmy, do které kreslila červená kola jeho vlastní představivost a překrvená sítnice. Pořád tam bylo světlo. Skutečné světlo.

Z dálky se ozval tichý zvuk, přešlápnutí, a ve stejnou chvíli mu došlo, co vidí. Slabá, barevná záře vycházela z ústí příčné chodby, vedoucí od sledné chodby.

Té, ze které před chvílí (tak dávno) slyšel kroky. Kurevsky nelidské, zvířecí kroky, tím si teď byl jistý.

V duchu počítal. K chodbě, ze které jde světlo, je to asi osmdesát metrů. Dál následují další dvě příčné chodby, vzdálené od sebe asi sto metrů, a spojující směrnou a slednou chodbu. Pak asi dvacetimetrový prostor náraziště. Příčné chodby tu měly také okolo sta metrů, pokud si pamatoval. Musel by uběhnout osmdesát metrů k další křižovatce rychleji, než On uběhne sto metrů příčné chodby. Ovšem pokud už není v příčné chodbě a nečeká na něj za rohem křižovatky, napadlo ho chmurně. A zase to proklaté ticho.

„Začal se uklidňovat. Hrabe ti, chlape, hrabe.“ Zhluboka vydechl, ale jenom tiše, protože strach, který právě skoro zahnal, byl pořád posledním drápkem zaseknutý hluboko v jeho zátylku. Ostrý drápek zaťatý mezerou mezi obratli přímo do míchy. Seběmenší pohyb toho dráčku tě pak zkroutí do křečí, nebo tě nechá zkamenět, bude-li chtít. Nakročil, že se vrátí k výtahu a cestou se podívá, co svítí v chodbě. Byl si skoro jistý, že to budou jenom nějaké houby, nebo jiné světélkující organismy, třeba na zapomenuté ztrouchnivělé bedně od Perunitu. Než položil nohu na zem, ozvaly se kroky. Teď už hlučné a rychlé. Nikdo už se nesnažil pohybovat se potichu. Světlo pohaslo a něco běželo zpátky slednou chodbou ke křižovatce, na které stál. Začal lov.

Vyjekl a na druhý pokus rozsvítil baterku. Světlo ho oslepilo. Na střední škole chodil na atletiku a doufal, že v něm ještě něco málo zbylo. V běhu se bolestivě praštil do holeně o přírubu trubky, ležící na hromadě starého železa u stěny chodby. Běžel. Běžel o život a nevnímal krev, která se mu řinula do boty. První křižovatka.

Úkosem zašilhal doleva, do temného ústí chodby. Světlo jeho baterky se zběsile míhalo chodbou a stíny za hajcmány tančily a skákaly. Technoparty, kde rytmus

udával jeho dech a kroky. Louže vody mezi rezavými koleji. Pohyby světla na výztužích, pulsující stíny a cákání vody kolem jeho nohou. Prudké sehnutí před utrženou lutnou, visící ze stropu.

Druhá křižovatka. K nárazišti to měl asi sto metrů a čekala na něj poslední křižovatka. Přidal, už nic neslyšel, kromě svého dupotu a sípění. Neupadnout. Náhle baterka zhasla. Zastavil se. Neviděl vůbec nic. Roztřásla se mu brada. Tohle nebylo fér. Prostě zatracenej, podraz. Pak se ale světlo vrátilo. Spousta barevného světla. Ale nebylo z jeho baterky. Ze třetí chodby, poslední před nárazištěm, vycházela sílící záře. Bylo slyšet něco těžkého a silného. Šlo to po něm. Otočil se a utíkal od výtahu do opuštěných černých štol. Do temnoty.

[Sobota 23. 10. 2021, podvečer, Kořenov - Příchovice](#)

Kapitán semilské kriminálky Dan Miller jako obvykle trávil podvečer na zápraží svojí chalupy. Čtyřicátník, s mírně zanedbaným plnovousem a hlavou sestřiženou trojkou, zbožňoval podvečerní klid na horách. Postavou připomínal anglického stafordšírského bullteriéra, ale postrádal jeho srdečnost a nehynoucí nadšení pro lidskou společnost.

Spokojeně pozoroval, jak na protějších svazích Jizerek a západních Krkonoš stoupají z údolí stíny a pohlcojí lesy, jako tichá tmavá potopa. Strom za stromem. Jenom Noe se svou plovoucí ZOO nikde. Před chvílí bylo zataženo a foukal silný vítr, ale teď, těsně před večerem, se to vybralo. S rozkoší nasál chladný vzduch, svěží od deště a letos naposledy pokosené louky, a dostal neodbytnou chuť na pořádné kafe. U nohou mu leželo střapaté psisko, Bobina, hrabalo packami a pokníkávalo ze spaní. Miller se chtěl původně usadit před krbem u televize, jenže

ta prskala a zrníla, až se na ní nedalo dívat. V posledních dnech často vypadával proud i signál mobilu. Venkov...

Ztěžka usedl na lavici a v ruce držel ohavný, plastový mlýnek na kafe. Jeho tvar i barva mu vlastně pily krev a dlouhé roky neměl tenhle žlutý zázrak socialistického designu rád. Přímo ho nesnášel. Deset let se musel dívat, jak v něm jeho žena denně mele kafe. Odněkud ho kdysi vyhrabala, a protože věděla, jak Danovi pije krev, věnovala mu provokativně teatrální přízeň. S veselými jiskrami v očích přitom na Dana mrkala. Když potom předloni umřela, týden okolo mlýnku chodil jako vlk kolem jehněte. A zrovna, když ho vzal do ruky, aby ho vyhodil, uslyšel, jak v něm chrastí zrnka kávy, kterou už jeho žena nestihla umlít. A rozbřečel se, vlastně se kompletně složil. Poprvé, od noci před pohřbem. Potom už používal mlýnek pořád. Vzal si ho i loni do lázní a každý den bylo potom slyšet z okna pokoje sanatoria Libenský v Poděbradech jeho hrkání. Bylo mu jen málo přes pětáctýřicet, ale po smrti ženy měl chvíli problémy se srdcem. Nakonec se to srovnalo. Jako ostatně skoro všechno.

Když si zalil kafe do otlučeného béžového plecháčku s nápisem Fram, uvelebil se znovu na zápraží. Vůně kávy se mísila s večerním chladem a s tajemným dechem zmoklých stromů. Dokonalý moment, který mu působil přímo fyzickou rozkoš. Sudeten Zufriedenheit, říkával tomu ze srandy. Ta směs melancholie, mlhy, chladu a čistoty, podložená starou krví vpitou do zdí chalup, která vždy prosákne vápnem na povrch. Vzápětí dlouze vzdychl a obrátil oči v sloup, když z kuchyně uslyšel zvonit svůj telefon.

„Nazdar Dane, prosím Tě mohl bys přijet dolu, za Mejto? Směřem na Rokytnici je tam fakt vošklivá bouračka,“ uslyšel praskavě hlas poručíka Šebesty z dopravy v Semilech.

„Člověče Radku, zrovna sem si zalil kafe a bouračky nejsou přece můj obor. Nech mě žít,“ Miller občas přemýšlel o odchodu od policie a to poslední, na co byl zvědavý, byl nějaký rozsekaný ubožák v autě. Nedejbože dítě.

„Dane já vím,“ utrápený povzdech, „ale tady je něco divně, nezdá se mi to. Rád bych tě tu měl.“ Miller z Šebestova naléhavého hlasu usoudil, že se z toho nevykroutí. Ustrkl si z hrnku a vzápětí potichu zakurvoval, když se spálil.

„Hele Radku... Nejsou tam děti?“

„Ne, jen jedna ženská. Úplně pryč, ale... Přijed' prosimtě“.

„No jo, jen dopiju kafe a zamknu barák. Co mám s tebou dělat,“ říkal kapitán v předklonu, když jednou rukou táhl nic nechápajícího rozespaleho psa za obojek dovnitř chalupy a v druhé držel telefon.

„Jo, v pohodě. Jsou tu po tom větru popadaný stromy, ale kluci vod hasičů už to mají skoro zprůjezdněný. Dane, slyšíš mě?... Sakra... Dane? No, lepší?“ hulákal Šebesta, protože signál se chvílemi ztrácel.

„Jo,“ broukl otráveně Miller.

„Povídám Dane, že jsou tu popadaný stromy, ale hasiči to už skoro vyčistili. Ty vole, já se tu zabiju... Dane? Já tu musím ložit po svahu, mi to klouže, víš? Dole na silnici není signál. Dane dopij a přijed'. Díky chlape, máš to u mně.“ Telefon zmlkl a zatuhnul. Ve chvíli, kdy ho Miller otráveně restartoval, se mu zdálo, že tmavnoucí obloha má najednou opalizující barvu. Nevěnoval tomu pozornost.

Když o chvíli později sjížděl Kořenovem k mostu přes Jizeru, dole v údolí už byla úplná tma. Sice se vyjasnilo, ale večer byl tady. Stíny pod starými stromy v místech, kde řeka opouštěla masiv Jizerských hor, se už slily s černotou vlhkých smrkových větví nad nacucanými trsy žluté trávy, a z lesa se stala tmavá, jednolitá hradba. Horní partie zalesněných horských hřebenů byly seříznuty

šedou čepelí mlhy a nízké oblačnosti. Millerův Seat na dně hlubokého údolí, rozsvěcující svými světly mokrý asfalt, musel při pohledu z hřebenů nad řekou vypadat jako lovící hlubokomořská ryba na dně Mariánského příkopu.

Pumpa Na Mýtě, na odbočce na Harrachov, už zářila do tmy. Na soutoku Mumlavy a Jizery, v průsečíku tří údolí chráněných zalesněnými kopci a hřebeny, s vrcholy věčně skrytými oblačností, se Miller cítil jako ukrytý v srdci hor. A řeky byly krví, která tím srdcem proudí.

Koupil si na pumpě tyčinku Kit Kat, protože po kafi dostal chuť na něco sladkého. Ke kafi vždycky patří něco sladkého. Nebo koňak. Nebo whisky, ovšem. Nebo karibský rum. Nebo... Kurva, i Tuzemák by teď bodl.

Přes cestu stálo policejní auto s potichu puštěnými majáky a blokovalo silnici podél vody, dolů na Rokytnici a Jilemnici.

„Pane řidiči, je tam vážná dopravní nehoda a popadané stromy, musíte to objet přes Vysoký.“

Miller jen mávl služebním průkazem a zabručel něco o službě.

K nehodě přijel z protisměru a už z dálky viděl blikat modrá světla hasičských a policejních aut. Slyšel řvát motorové pily a další techniku. Silnice byla plná mokrého zlatého listí a menších větví, ve kterých se odrážely modré majáky hasičských vozů. Bylo vidět, že hasiči svojí práci umí. Kmen mohutného buku se zřítil ze svahu přes silnici, a korunou končil snad až někde v Jizeře, hučící pod silnicí. Ted' už byl rozřezaný a odtažený ke straně, ke svodidlům. Uprostřed, mírně našikmo stála tmavá Mazda, která vypadala, jako když jí nějaký obr zamáčkl střechu dolů a dozadu, na úroveň horní hrany dveří. Za ní se tyčila bílá Scanie a všude bylo plno světel. U sanitky se klepal řidič nákladáku s dekou přes ramena. Okolo Mazdy se pak činili čtyři hasiči s hydraulickými nůžkami a rozbrušovačkou.

Miller postavil auto ke krajnici a vydal se pěšky posledních pár metrů k místu nehody. Strčil si obal od tyčinky do kapsy a snažil se zatím nedívat dovnitř Mazdy. Mezerou mezi Scanií a sanitkou k němu rychle přicházel poručík Šebesta a už z daleka se úslužně zubil. Znali se už asi deset let, a ačkoliv nebyli přímo kolegy, znali se dobře. Vždy trochu utrápeně a snaživě působící Šebesta dělal na dopravce a Miller na kriminálce. Obě oddělení sídlila v překvapivě velké a moderní budově nad semilským krematoriem, ve stoupání na Příkrý a Vysoké. „Šedý Šebesta šelestivě šustí šanony,“ napadlo Hradeckého nesmyslně. „Už magořím...“

„Dane, to seš fakt hodnej, že jsi tu člověče. Pojd', pojd', něco ti ukážu,“ brebentil žoviálně Šebesta a vedl Millera dozadu za Scanii, kolem řidiče nákladáku, který klepal zubama o okraj hrnku s čajem a zjevně bruslil na úzké hranici mezi šokem a nastupujícím účinkem uklidňujících léků, které dostal.

„Toho si vyslechneš za chvíli, teď pojd' sem,“ spěchal nervózní Šebesta dozadu za nákladák, a kdyby mohl, táhl by Millera za rukáv, jako natěšený školák.

„Počkej Radku, ta bouračka je snad vepředu, ne? Nech mě hádat: Mazda stojí před stromem a bum, má v sobě Scanii. Narvaná pod strom. Vymalováno, jedeme domů“

Šebesta cvičil s velkou policejní svítilnou a rychle, nedočkavě šel kus za Scanii.

„Koukej!“ řekl skoro pyšně, jako malý kluk, když poprvé správně slepí model letadla. Dvojplošníku, ten je těžší.

V kuželu světla ležel na krajnici v černé kaluži výstražný trojúhelník, ještě zavřený v obalu. Vedle na svodidlech pak kus jakýchsi vnitřností a kolem další krev. Miller až moc dobře věděl, že krev má tu podivuhodnou vlastnost, že půl litru rozlité krve vypadá jako dobrých pět litrů. Máme to asi v sobě zakódováno, že troška krve vždycky vypadá jako půl kýble. Kapitán sice za svůj služební život viděl víc

krve, než bych chtěl, ale zase kdoví jaké drama to nebylo. Přeci jenom, poklidný horský kraj. Vesnické tancovačky „Pánové mějte uznání. Dole v Tanvaldu u Labutě mi už půl hodiny běhá cikán s nožem v zádech...” Bouračky, úrazy s motorovou pilou a cirkulárkou, občasná domácí zabijačka. Červený sotva pootevřený obal s trojúhelníkem, ležel v tmavě rudé, spíše černé, louži zhoustlé krve. Na svodidlech byla naplácnutá změt vnitřností a kus tenkého střeva nonšalantně ležel přehozený přes horní okraj svodidel směrem k vodě. Absurdní a nehezky obrázek.

„No doprdele kurvapráce,“ ulevil si Miller, „To je hnusný, jak dvojková Fabie.“

„Játra,“ ukazoval se zjevným zadostiučiněním Šebesta na barevnou změt na svodidlech.

„A žaludek,“ posvítíl na jiné místo tkáně. „Co ty na to, Dane, hmm?“

„No...,“ nevěděl Miller najednou co říct.

„Takže – ty vnitřnosti – to je zvíře, nebo člověk?“

„Dane, jakože sem srnka šla dát trojúhelník, sejmul jí nákladák a pak naboural do tý ženský?“

Miller ucítil, jak na něj jde vztek. Vyplašený Šebesta mu zkazí večer a teď tu z něj bude dělat pitomce? Ale poručíkovi to vzápětí došlo a chlácholivě se snažil kolegu udobřit.

„Dane, ptal jsem se těch kluků ze záchranky a říkali, že je to skoro určitě lidský. Ten pajšl. Tady jako. Pude to ještě na rozbor, samozřejmě, pitva... Ale jo, je to na tuty lidský.“

Kapitánem projel záchvív chladu, který stoupal ze tmy od Jizery, hučící pod nimi mezi balvany. Zatáhl hlavu mezi ramena.

„Tý kočce vepředu to asi nechybí, co?“ řekl chmurně. „Jdeme tam.“

Hasiči už mezitím sundali střechu Mazdě. Jeden z nich, mladý kluk něco přes dvacet se snažil překonat stres z toho, co je v Mazdě, drsnými poznámkami.

„Kabriolet Mazda. To by byla Jízda.“, řekl v narážce na Svěrákův film a začal si falešně pískat melodii titulní písničky filmu. Mám jednu ruku dlouhou. Pískání ale rychle odumřelo a mladíka zachvátil pocit trapnosti. Nikdo mu však dál neubližoval tím, že by mu řekl, co si o tom myslí.

Ve vzduchu byl cítit spálený kov, trochu naftového kouře od hasičských aut, vůně dřeva rozřezaného stromu a pach krve a masa.

„Tak copak to tu máme?“ sklonil se s povzdechem Miller nad torzem auta. Přední sedačky byly zdeformované, vytržené z ukotvení a narvané na opěradla těch zadních. Na místě řidiče ležela žena, alespoň podle oblečení a postavy. Tělo, až ke klíčním kostem měla docela neporušené, výš se ale nacházela změť šlach, kostí a rozdrčená a zdeformovaná lebka. Na bulvě jediného oka poblikávaly modré majáky hasičů, jako kdyby na něho čtverácky mrkala. Stržená kůže z hlavy i s vlasy ležela na zadním platu auta, hned vedle polštářku. Byla cítit voňavka, autoparfém, výkaly a krev. Žena měla na břicho utržený vonný stromeček ve tvaru čtyřlístku pro štěstí. „Šťastnou cestu!“ hlásal nápis na listech. Břicho měla netknuté a bylo zřejmé, že vnitřnosti vzadu na svodidlech nejsou její.

„Povídej holka, co se to tu stalo?“ říkal si v duchu Miller a pomalu, v předklonu těkal očima po interiéru auta. Na volantu ho zaujaly rýhy a kus strženého nalakovaného nehtu. V mezeře mezi sedákem a opěradlem vyvráceného sedadla spolujezdce zahlédl okraj mobilního telefonu.

„Radku, podej mi rukavice, nevzal jsem si...“

„Jo jasně Dane, na. A hele, koukej!“ ukázal poručík překvapeně na palubní desku auta, pod volant. „Nejsou tu klíčky. Chlapi, nevytáhl jste někdo klíčky z té Mazdy?“ zavolal Šebesta na hasiče i na policisty, pobíhající s měřícím kolečkem

a barevnými spreji po silnici. Odpovědí mu bylo jen kroucení hlavou. „Jako třeba kvůli požáru,“ zkoušel to marně Šebesta, „A vy?“ obrátil se na polského řidiče. Ten seděl v bočních dveřích sanitky, v obou rukách hrnek s kouřícím čajem, přes záda pořád deku, a v očích nepřítomný pohled. Jeden z hasičů se k němu sklonil a tiše s ním začal mluvit.

„Dělal jsem pár sezón v Kudowa Zdroj na vleku, umím trochu polsky,“ vysvětlil hasič oběma policistům.

„Snad česky rozumí, ne?“ utrousil Miller. „Hele, zeptej se ho, jestli těsně před tou bouračkou nesrazil někoho na silnici,“ ukazoval dozadu za Scanii.

Polák urputně kroutil hlavou. Miller ještě chvíli těkal očima po interiéru Mazdy, stále přitahován čtyřlístkem „Šťastnou cestu!“ na ženině těle. Jo holka, tohle tak úplně nevyšlo. Asi bys ten přívěšek měla reklamovat.

„Výborně,“ povzdychnul si kapitán. „Radku, ten nákladák musí prosmejčit kluci z technickýho. Budou hledat krev, tkáň, na čumáku a na levém boku auta, jasný? A když jí nenajdou, budou hledat znova a budou hledat, jestli to auto nezkusil někdo utřít, než jste přijeli.“

„Jasný. A když najdou, nechám prověřit, z čeho to je. Taky mohl před týdnem sejmut srnu nebo nějaký ptáka.“

„Tak pánové, vemte si baterky,“ zavolal Miller na policisty, „a jdeme najít toho chlapa... No toho, co má pajšl na svodidlech,“ dodal netrpělivě, když uviděl jejich nechápavé pohledy.

„Kluci půjčte mi na chvílku baterku,“ zastavil se kapitán u hasičů. Všichni se hrnuli dozadu za Scanii a zuřivě svítili kolem sebe jako banda školáků na stezce odvahy. Nasvítili krátkou kamenitou stráň, padající směrem k Jizeře. Kromě kusu střeva, které se táhlo od nešťastné hroudy na svodidlech, nebylo nic vidět.

„No snad kurva nevodešel?“ ulevil si jeden policista, zatímco se Miller skláněl nad vnitřnostmi na svodidlech. Tohle už opravdu vidět nechtěl.

„Hele,“ zavolal poručíka a ukázal baterkou na vnitřnosti přilepené v prohlubni svodidel. Šebestovi se nechtělo moc studovat vnitřnosti, neměl rád ani kuchání králíků, natož tohle.

„Koukej, tady trčí šroub, kterým je chycený svodidlo ke sloupku. A za ten šroub se ty vnitřnosti zahákly a tělo pokračovalo za svodidla, až se ty střeva vytrhly. Musí tu někde být“ Miller potlačil mírný nával na zvracení. Ucítil v krku kávu a čokoládu.

„Myslíš, že ho to auto nějak roztrhlo, vypadly mu vnitřnosti a pak ho odhodilo, a ten pajšl se zahákl?“ Miller současně přikyvoval a krčil rameny, jakože by to tak mohlo být.

„Tak kurva chlapi, ten mužskej - nebo ženská - tam musí ležet. Přece neletěl až do Jizery. To je aspoň, no, třicet metrů, ne? Hergot přelezte to někdo. Ty svodidla, a běžte dolů. Šup mladej, a Karle, ty taky,“ vjela najednou do Šebesty nová energie a začal komandovat svoje lidi.

Světla se míhala ve svahu pod svodidly.

„Šéfe, ten trojúhelník není vůbec rozbitej,“ ozval se jeden z policistů, který seděl na bobku u louže krve a prohlížel si červené pouzdro. „Kdyby to do něj narval nakláďák, že ho roztrhá a zahodí kdovíkam, tak by měl být na maděru, ne?“ Šebesta se otočil, svítil si na trojúhelník a zamyšleně pokyvoval hlavou.

„Tak co kluci, máte něco?“ Od řeky bylo slyšet volání, které přehlušilo šum vody. Šebesta z něj ale zjevně pochopil, že nic nenašli.

„Ty vole, přece fakt nevodešel, to není možný? Dyk tu má půlku člověka na svodidlech,“ zmocnilo se poručíka zoufalství. Millerovi se vybavila scéna

z Fantomase kontra Scotland Yard, kde zmatený Funes shání svého oběšence. „Vraťte mi mého oběšence, ukradli mi oběšence!“ Helena měla ráda filmy s Funesem. Miller si povzdechl.

„Radku, já zavolám Pepovi – no mladýmu Brožovi. Dělá u nás psovoda a má tu v Poniklý barák. Za chvíli tu s Brittou bude. Bere si jí domů. To tělo najde,“ uklidňoval poručíka.

„Já na něj mám taky číslo. Hele já tady povylezu nahoru, tam je signál a zavolám mu.“ Za chvíli bylo slyšet hekání, funění a nadávání, jak v se v příkrém svahu hrabal nahoru.

Miller zamyšleně pozoroval zatáčku. Dole u řeky byly vidět kužely dvou baterek, od svodidel svítily další dva policisté dolů. Dvě policejní auta za Scanií, třetí spolu se sanitkou a hasiči od Harrachova nebo od Tanvaldu, před ní. Mokro, vlhko, tma, barevná světla a neklid v duši. Něco bylo hodně špatně.

Kapitán si posvítíl baterkou do protějšího prudkého kopce, odkud (kousek dál, za skalkou, která byla přímo nad kapitánem) bylo slyšet hulákání Šebesty do telefonu. Zaujaly ho dva kusy stržené hlíny a listí na hraně skály i trocha hlíny pod ní, na silnici. Asi metr od sebe. Miller na to chvíli zíral, pak pokrčil rameny a pomalu se vydal zase dopředu, podél nákladáku. Pozorně si prohlížel bok nákladáku. Žádnou krev neviděl a předek Scanie nebyl ani moc deformovaný. Na silnici byly nasprejované značky od policistů. Miller se na jednoho dopraváka tázavě podíval.

„Je to docela jasný,“ odpověděl policista na nevyřčený dotaz. „Tady,“ ukázal na místo před zadní dvojmontáží tahače, „do ní naboural a tlačil jí někam sem.“ Ukázal ke značce na asfaltu. „A pak couvl sem, jak stojí. Asi o dva metry. Že se nebál, že ta Mazda bouchne a necouvl víc?“

„Auta dneska už moc nebouchaj,“ řekl rozšafně Miller.

„Jasně, já vím, ale lidi to neví. Jsou zblblý z filmů. Tam se na auto jen křivě podíváte a už vybuchne.“

„Díky,“ řekl suše Miller a pokračoval dopředu.

„Tak chlopaku, co se tu stalo?“ sklonil se k řidiči Scanie. Ten najednou spustil, rychle a drmolivě, jako by se protrhla stavidla. Vedle stojící hasič ho soustředěně poslouchal. Když Polák skončil a upadl zpět do apatie, tlumočil hasič Millerovi.

„Prý jel pomalu a opatrně. Foukalo, bylo špatně vidět a přes cestu mu několikrát přeběhla srnčí. No a pak za zatáčkou uviděl tu Mazdu, narvanou do toho buku,“ ukázal zbytečně rukou dopředu, k rozřezanému kmeni. „Byla prej hodně schovaná ve větvích, neviděl v tu chvíli skoro nic, trojúhelník, prostě nic. Na tom mokrým listí mu to klouzalo, takže nedobrzdil. Říká, že do ní narazil pomalu, ale hrnul před sebou auto i se stromem asi tři, nebo pět metrů. A napresoval jí pod ten kmen. Nešlo s tím nic dělat. Třicet tun,“ zkrátil řidičovu litanii hasič. „Docela to odpovídá tomu, co jsme viděli, jak jsme přijeli. Byli jsme tu před vašima,“ mávnul rukou k policejním vozům.

Miller obcházel zploštělou Mazdu, jak hladový tygr libové sele.

Vzadu, za Scanií se objevila světla, bylo slyšet hlasy a za chvíli se v mezeře mezi nákladákem a svodidly vynořil mladý muž v šustákovce, tažený belgickým ovčákem na vodítku.

„Nazdar Pepo, to jsi hodnej, že jsi tu tak rychle. Pocem Britta!“ sklonil se kapitán k rozrušenému psovi, který poštěkával, čenichal a pokoušel se rozeběhnout na všechny strany najednou.

„Je ještě mladá, není zvyklá na takový šrumec,“ řekl Brož omluvně místo pozdravu.

„V pohodě. Hele, máme tu kus chlapa, ale ne zbytek a potřebujeme ho najít. Zvládne to?“ zeptal se Miller s pohledem upřeným na psa, který se pokoušel táhnout Brože zpátky, podél kamionu.

„Uvidíme.“ Oba se vydali za psem, zpátky. Kus za předním kolem tahače se pes zarazil a začal umanutě čenichat na asfaltu.

„Co to máš? Nic tu není, pojd' Britta,“ pokoušel se Brož odtáhnout psa. Ten ale zůstal s čumákem přilepeným k zemi, nohy zapřené proti tahu vodítka.

„Je tu nějaká louže nebo co,“ posvítí Hradecký baterkou do místa, kde se pes zasekl. „Asi z toho kamionu, nebo z té Mazdy, to bude benzín, nebo hydraulika. Klucí!“ zavolal na hasiče. Sehnul se k zemi a ponořil prst do mělké malé louže a dal ho k nosu.

„Ty vole, to jsou chcanky,“ ulevil si napůl znechuceně a napůl s úlevou.

„Zeptej se ho, jestli tu nebyl na záchodě, po té nehodě,“ zavolal na polsky hovořícího hasiče. „Nebo kluci,“ dodal zbytečně, protože je mu jasné, že nikdo z hasičů ani policistů by na místě vyšetřování na záchod nešel.

„Nebyl!“ volal hasič od sanity.

Hradecký přikývnul a baterkou svítil podél kamionu a pod ním a snažil se zorientovat se v barevných značkách nasprejovaných na silnici.

„Mno, tady byly zhruba přední dveře té Mazdy, než do ní ten kamion naboural, ne?“ podíval se na policistu, který dělal značení. Ten si prohlížel asfalt a mlčky a čím dál více přikyvoval. „Jo, to by mohlo bejt.“

„Vzorek, kolego, prosím,“ ukázal rukou na sotva patrnou loužičku a pokrčoval v monologu.

„Takže nám spadne strom na silnici, ano? Mazda se u něj zastaví, milostivá se jde vyčůrat u dveří auta, někdo jde s trojúhelníkem po silnici...“ uvažoval nahlas

kapitán, „tam ho sejme nákladák, vytrhne mu vnitřnosti, chlapíkovi se to nezdá, tak odejde a Mazdu pak sešrotuje kamion. Mno, já nevím, co se tady někomu nezdá, je to jasný, ne?“ bručel ironicky Miller, zatímco Šebesta s Brožem a Brittou přelézali svodidla. Pes se neustále vracel ke svodidlům, zaujat krví a smutnou hroudou na svodidlech.

Miller stál u svodidel a pozoroval rej světel na svahu nad řekou a poslouchal vzrušené pošťkávání psa. „Sakra, nevyvenčil jsem Bobinu,“ připomenul si rozmrzele svůj plán, zajít večer procházkou se psem Na Vyhlídku, na dva, tři kousky. Z ničeho nic se mu do zátylku vkradl pocit, že je někdo sleduje z lesa nad řekou. Snad pohyb ve stínech stromů, nebo prostě jen neodbytný a neurčitý pocit, že se někdo chladně a zkoumavě dívá. Otřásl se a zarazil ruce hluboko do kapes bundy.

„Máme ruku!“ ozval se od břehu Brožův hlas.

Sobota 23. 10. 2021, dopoledne, někde pod Vysočinou

Seděl přitisknutý ke kamenné stěně nahrubo vyražené štoly. Nevěděl kde je, ale věřil, že se pohybuje ve směru ke slepé větrací jámě R6S a R7S. Jámu R4S už musel minout, když se hnal chodbou a snažil se neohlížet. Doufal, že by teď mohl být někde pod jámou R1. Její dno ale bylo několik set metrů nad ním, na čtrnáctém patře. Znamenalo by to, že je zhruba na půl cesty k dosud používané části dolu. Pravda byla ovšem ta, že naprosto netušil, kde je.

Zkusmo přitiskl ucho k utržené lutně, která ležela vedle něj. Ledový kov ho chladil na rozpálené tváři a působil konejšivě. Lutna se táhla stovky metrů chodbou a kdysi rozváděla čerstvý vzduch chodbami dolu. Teď jí použil, jako obří zesilovač, obrovské kovové podzemní ucho. Naslouchal. Snažil se tajit dech, jak to jen šlo,

ale o to více mu bušilo srdce. Měl pocit, že zvuk úderů jeho srdce kovová roura zesiluje a rozvádí po celém dole. Najednou si byl jistý, že důl duní a tepe hlasem jeho srdce a jeho srdce je jako maják. Všechno v dole, který měl sakra být mrtvý, dokonale mrtvý, muselo slyšet jeho tep. A všechno muselo být tím zvukem přitahováno, jako můry ke světlu. Oddálil hlavu od zrezlého kovu, tiše, ale zhluboka vydechl a pokusil se uklidnit. Snažil se část myšlenek vytěsnit a naopak se soustředit na ryze praktické věci. Snažil se nemyslet na tvora, kterého zahlédl a na to, co ten tvor dokázal.

„Jsi kilometr pod zemí, nevíš, kde jsi a je tu něco, co si s tebou hraje. V podstatě pohoda. Výdech. Soustřed' se na výdech a uklidni se.“ Zavřel oči, jako by to ve tmě, která ho obklopovala, mělo nějak hlubší smysl. Pomalu přibližoval hlavu k ocelové trubce a znovu k ní přiložil ucho.

Věděl o tom zvuku dříve, než ho zaslechl. Nějak vycítil, jak se absolutní tmou kovové roury řítí přímo k němu. Jak před sebou zvedá a žene částčky rzi a prachu, stejně jako tlaková vlna nukleárního výbuchu přes sebou odhazuje auta a kusy domů. Přesto, když zvuk dorazil až k jeho uchu, vyjekl. Přímo do ucha mu zaskučel zvuk z jiného světa. Podivná kombinace kovového až syntetizátorového zvuku s brachiálním, živočišným řevem, ze kterého by každé stvoření, co kdy chodilo po této planetě, strnulo ve zbožné úctě a s louží pod nohama. Zvuk jako ze sci-fi filmu z padesátých let, slitý s řevem toho, jímž strašily za temných jurských nocí maminky tyranosaurů svá mláďata a o kom se tyranosaurům zdálo v nočních můrách.

Měl pocit, že se mu srdce už nikdy nerozbuší. V nekonečně dlouhém okamžiku uvažoval, že je to vlastně dobře, protože jeho hlučné srdce je jako magnet. Přemýšlel, jestli bez tepajícího srdce dorazí až k jámě B1. A taky jestli se čas tak

natáhl, že mezi dvěma údery srdce lze prožít hodiny. Kilometr pod zemí je jiný vesmír, už jsme si to jednou řekli...

Po nekonečně dlouhé době, když koutkem oka za sebou zahlédl slabou záři, se to ozvalo. Velmi tiché, nesmělé až tázavé ťuknutí. Jako by jeho srdce stálo na prahu dveří a ptalo se, zda neruší a může jít dovnitř. A najednou ho bylo všude plno a zase tlouklo jako o závod. Nesmělý host, co se zprvu upejpá a vzápětí vám špinavými botami dupe po čerstvě vysátém sběratelském peršanu. Jednou rukou si bere vaše nejlepší doutníky a druhou si nalévá sigle malt whisky, aby se mezi spokojeným říhnutím a poškrábáním se v rozkroku nenuceně zeptal, jestli mu bude vaše žena dělat společnost.

Světlo za ohybem chodby sílilo. Nebylo to světlo, jen sotva patrné šero, které mělo ještě daleko k tomu, aby vůbec vykreslilo kontury profilu chodby. Pro jeho oči to ale byla záře slunečného dne na ledovci, vysoko v čistém a ledovém vzduchu nad fjordy. Pomalu se začal zvedat. Ve staré důlní chodbě, kde se válí zrezivělé kusy důlní výstroje mezi pražci a zbytky kolejí, není možné se pohybovat za tmy potichu. Ale. Stačí pár hodin boje o život v absolutní tmě a naučí se to každý. Jen to srdce kdyby nedělalo takový kravál...

Takže dál. Na chvíli se mu před očima promítl obraz krajiny nad ním. Představil si zvlněné louky se zarostlými remízky a proložené malými lesíky. A nad tím vším vysoké, vyfoukané říjnové nebe nad Vysočinou. Jde k jihu, po pravici je za mírným návrším lesopark s hrobkou hraběte Mitrovského a krajina před ním vlídně klesá k říčce Rožné. V tu chvíli cítil jistotu, že opravdu jde těmito místy, jenom jako loutka s kilometr dlouhým drátem v hlavě, šlapající pod jevištěm. Pohyboval se náhle rychle, tiše a napůl v transu. S podivuhodnou přesností založenou na vetchem pocitu zdolával stovky metrů, aniž by světlo za ním sláblo nebo sílilo. Nohy se samy vyhýbaly překážkám na zemi a vedly ho s jistotou nevědoucího

bezpečně vpřed. Držely rytmus pražců a nějak poznaly, kde pražce chybí. Vnitřním zrakem viděl stěny chodby a všechny přepážky, spadlé armatury, výztuhy, kusy věčného důlního nepořádku, který tu bude spát po tisíce let.

Ačkoliv nic neviděl, bezpečně věděl, že chodba před ním se ostře lomí doleva. Na vteřinu zauvažoval, jestli vnímá odrazy zvuku jako netopýr, nebo slepec. Ale v tu chvíli vypadl z extatického rytmu a sklouzl z vlídné podzimní krajiny do temné štol. Vzápětí si bolestivě odřel pravý bok a tvář o hajcman chodby, která se tu lomila.

Za rohem štol byla tma, jak v břiše negra utopeného v asfaltu. Přistihl se, že jde se zavřenýma očima, nohy tahá skoro po zemi a na tváři cítí slaboučký proud vzduchu. Nejprve jako když kolem proletí mol, ale pocit sílil. Ten, co šel za ním, nespěchal. Cítil jeho pozornost v zádech, chvílemi za ohybem chodby zahlédl lehký svit a jindy se ozvaly kroky. Měl pocit, že dokud se nezastaví, nechá ho být. Byla to jeho nová hra. Jako když Křovák štve gazelu. V klidu a pomalu jí uchodí. Celé dny. Přísahal by, že v občasných sípavých vzdeších svého stínu slyší zlomyslný škleb. Bylo mu jasné, že až bude ten vzadu chtít, vyrazí vpřed a dostane ho. A možná mu zase předvede kousek, který definitivně rozbil jeho důvěru v chod světa a Vesmíru. Sebrat dospělému chlapovi s technickým vzděláním důvěru v elementární fyzikální zákony, je jako rozšlapat děcku bábovičky. A pak je posrat.

Průvan v šachtě sílil. Trochu zrychlil. Najednou mu prudký úder do břicha vyrazil dech, něco mu podtrhlo nohy, a vzápětí si rozrazil čelo o kolejnici. Ležel na zemi, v mělké louži mezi zrezlými kolejnicemi a naslouchal. Slyšel ho stále vzadu, jak se pomalu blíží. Začal se sbírat ze země, přitom opatrně ohmatával okolí. Za sebou ucítil kovové zábradlí, o které se přerazil. Před sebou pak propast, kterou proudil vzduch. Dorazil konečně k R7S. Snad.

Zezadu se ozval zvuk, který naznačoval nespokojenost, zatímco tempo kroků se zvýšilo. Zkusil vypínač svítilny a až se lekl, když se kolem něj rozlilo slabé bledé světlo. Stometrová propast jámy R7S byla necelý metr před ním. Letět trochu dál, tak je hotovo. V duchu počítal, jak dlouho by padal a v jaké rychlosti by se dole roztříštil. Dvě stě, děleno deset a z toho odmocnina, no řekněme čtyři a půl sekundy? Nic moc zážitek, do toho celý život nenacpeš. Leda že. Pětačtyřicet metrů za sekundu dopadová rychlost, to je sto šedesát kilometrů za hodinu. Nebyl by na něj hezký pohled, fakt ne. Ale to nebude, ani když ho dostane ten vzadu. Do hajzlu! Už zase se mu myšlenky toulaly na zbytečných výletech, po opuštěných pískovaných pěšinkách zarostlého parku, místo aby našel nejkratší cestu ven.

Posvítil si do svislé kruhové šachty. Asi pět metrů průměr, z větší části bez výstroje. Po pravé straně, přesně uprostřed, byly ve stěně zaraženy železné kramle žebříku, vedoucího nahoru i dolů. Musel by skočit asi tři metry, zachytit se na kramli a věřit, že ho udrží. Pokud ne – čtyři a půl sekundy a sto šedesát kilometrů za hodinu. To nechceš. Ledový pot.

Ustrašeně se ohlédl, ale byla za ním tma a ticho. Chodba byla prázdná. Kde jsi, ty svině? Potily se mu ruce a kužel světla se třásl. Začal se rozhlížet po čemkoliv, co by mu pomohlo dostat se na žebřík. Jako naschvál tu bylo čisto, kromě kovového zábradlí, které ho zastavilo před pádem do šachty. Posvítil přes něj zpět a na podlaze chodby za ním, se objevila mříž ze stínů. Při každém pohybu svítilny jezdila z jedné stranu chodby na druhou. Stejně tak se pohybovaly stíny ocelových hajcmanů vystupujících z profilu chodby a podobné žebrům zdechlého Leviathana.

Z hloubi šachty za ním se ozval hlasitý zvuk. Asi jako když někomu spadnou sikovky. Vyděšeně se otočil k jámě, kterou bouřil v odrazech zvuk, proletěl kolem

jeho patra a pokračoval do vyšších pater, kde postupně slábl. Vybavila se mu scéna z prvního dílu Pána prstenů, kde jeden z hobitů shodí v podzemní Morii vědro do šachty. „Hlupáku Bralovská,“ zašeptal pro sebe. Zavřel oči a zatoužil po tom, aby byl nahoře. Už to fakt stačilo, tohle je prostě moc. Dolehla na něj únava. Pomalu vydechoval a přitom otevřel oči. Otočil se ještě jednou zpět do chodby. V jejím příšeří, za mříží se stínů, bylo něco jinak.

Byl tam.

Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer, Kořenov - Příchovice

„Hned jí přinesu misku s vodou,“ řekla starší podsaditá servírka v restauraci Na Vyhlídce, rozněžnělý pohled upřený na střapatou Bobinu ležící Millerovi u nohou.

„Dal bych si Plzeň!“ volal za ní marně Miller. Baculatý zadek servírky, se stopami mokrých rukou na obou půlkách, už mizel za závěsem do kuchyně.

„Tak to vidíš holka, vořech jako ty zajímá ženský víc, než zachovalej kapitán od policie. To je svět, vid’? Na hovno,“ sehnul se pod stůl, aby podrbal Bobinu, která se po svém psím způsobu spokojeně usmívala. Když se vynořil zpod stolu, už přicházela servírka, v jedné ruce Plzeň s pořádnou čepicí, a v druhé misku s vodou.

„Jé vy jste mě slyšela Bohunko, vy jste zlatá,“ rozplýval se Miller a ani v tom nebylo nic předstíraného. Po nehezkém večeru bylo pivo a klidné posezení u krbovek přesně to, co potřeboval.

„Neslyšela, ale copak bych se u vás s Plzní spletla, pane kapitáne?“ usmála se trochu ironicky servírka.

„To je taky fakt,“ povzdychl si rezignovaně a zadíval se na televizi na zdi v koutě.

„Bohunko můžete to zesílit?“

Na obrazovce běželo mimořádné zpravodajství a reportérka ve studiu měla vypoulené oči, jak si na jednu stranu užívala výživné zprávy, a na druhou stranu měla tak trochu strach. Záběry ukazovaly trosky velkého letadla někde v poli a jiného ve velkém městě. Textový proužek dole informoval o zříceném Boeingu 767 u Wroclawi a ATR 72 u Grazu. Obě letadla se měla zřítit po srážce s neznámým předmětem.

„Pane kapitáne, vono to nemá baterky! Ten dálkáč nemá baterky,“ hlásila trochu ublíženě Bohunka, když se marně snažila zesílit hlasitost. Pak televize zaprskala a obrazovka byla černá.

„Tak, a víme prd!“ řekla Bohunka a otírala utěrkou pult výčepu.

„Těch lidí...“ povzdychla si pro sebe po chvíli.

„Zduř, Dane, hledal tě tu Karel. Před chvílí,“ zahalekal mohutný vrchní, když vešel do výčepu. „Byl jsem narážet,“ dodal.

Miller se zarazil s püllitrem v ruce těsně před tím, než se napil.

„Neboj, byl jsem narážet Budvar. Tohle máš čerstvý,“ řekl vrchní, který si dobře všiml kapitánovi reakce.

„Spadly nějaký letadla a chcípla ti televize Milane,“ řekl klidně Miller, přičemž z jeho hlasu nebylo zřejmé, kterou z těchto dvou skutečností považuje za větší tragédii. Když se nedočkal kýžené reakce, nechal letadla být, i když mu hlavou vířily vzpomínky na 11. září.

„Co chtěl, adjunkt?“ zeptal se Miller, zdvihl püllitr směrem k vrchnímu, dlouze se napil a spokojeně zafuněl.

„Já ti nevím, prolítl tady lokálem jak buzerant mešitou a mazal k tobě na barák. Tak já mu cinknu, že tu sedíš, ju?“

„Hmmm, musí to bejt?“ zabručel Miller, ale vrchní si už zvedl brýle na čelo a bojoval s displejem telefonu. „Kurva to dneska nějak blbne, ty telefony...“

Lesák Novotný se přihnál, když byl kapitán v půlce druhého piva. Bobina ho šla ze slušnosti přivítat, ale lesník si jí ani nevšiml a hnál se k Millerovi. To bylo zvláštní, protože Novotný byl vyhlášený psí táta.

„Pane kapitáne,“ spustil zadýchaný Novotný a přisedl si ke stolu, „můžu si přisednout?“

Miller spolkl něco ironického a mlčky ukázal ke stolu, kde už Novotný seděl.

„Na Famberce, v tom d'olíku mezi Hromovkou a Kapradníkem, asi před hodinou...“

„Prosímtě Karle uklidni se, vydejchej se, dej si pivo a pak spust'. Kdy, kdo, kde, co, s kým,“ upil kapitán.

„Byl jsem na Prdku, na Pasekách. Dva kousky, tři. A asi v půl pátý jsem se sebral, a že to vezmu zadem, Famberkou domu. Chtěl jsem se ještě mrknout pod Kapradníkem, jestli tam chlapi nezapomněli zamknout maringotku. Máme tam ty nový Stihlky...“ Novotný seděl zpocený v lesáckém hubertusu. Ačkoliv od blízkých kamen sálalo příjemné teplo, zjevně si nehodlal odložit.

„No, tak si to tak štráduju Famberkou a už se šeří. Zachumlanej, protože ti najednou foukal vítr jak prase. Až sem se bál, že mi spadne nějaká větev na řepu. No a najednou vidím dole, nad Jizerou, v kopci někde pod Hled'sebe, nějaký světla. Říkám si to budou zas nějaký kokoti na čtyřkolkách, dělají tam bordel. Nojo, ale ty světla byly hrozně barevný a silný, ale víš co. Šly dolu k vodě. No ty vole, to nesjedeš, to je kopec jak v Kicbýlu! Cesta je jen po vrstevnici. Ale přes ty stromy vidíš prd, člověče. Můžu se vod tebe napít?“ ukázal Novotný dychtivě k načatému püllitru. Kapitán neochotně a pomalu přikývl, ale to už ke stolu

přicházel vrchní s pivem pro Novotného. Položil ho na podtácek, pleskl lístkem o stůl, udělal čárku a se zájmem si přisedl.

„Vypadáš, jako bys potkal bubáka Kájo. Nebo viděl svojí starou nahatou, člověče,“ řekl napůl kousavě a napůl starostlivě vrchní. Novotný neodpověděl, zvedl půllitr a začal dlouze pít. Bylo jasné, že půllitr exne. Vrchní s Millerem si vyměnili pohledy.

„No nic, za chvíli to zmizelo,“ pokračoval s pěnou na kníru lesník. „No tak já jdu jako dál, že jo. Potkám stádo vysoký. Za nima rudl prasat. Přeběhli přes cestu zespoda vod Jizery. Světla jak majáky, vyplašený... No a jdu pořád dál. A pak slyším takový jako zvuky...“

„Jaký zvuky Kájo?“ Miller dopil svůj půllitr, podíval se na vrchního a ten Bohunce ukázat tři vztyčené prsty.

„No člověče to sem ti ještě neslyšel. Jak bych ti to popsal. Hele Milane já si dám ještě jedno.“ Vrchní ukázal mlčky na servírku za výčepem, jak se činí.

„No takový jak z nějakýho cáklýho filmu, to nebylo žádný zvíře co znám. Ale bylo to daleko. Vlastně nevím, co sem slyšel.“ Miller se chtěl zeptat, kolik toho doopravdy Novotný na Prdku měl, ale nechal to být.

„Takže já jako jdu furt dál a jsem v tý zatáčce u Klokotivýho potoka, víš kde? A tam ty vole, kousek za tou zatáčkou, pod silnicí, vpravo...,“ Novotnému se klepal hlas, sáhl po prázdném půllitru, pustil ho a počkal na Bohunku. Ta přinesla tři půllitry a přisedla si se zájmem k chlapům, aby nemusela špicovat uši od výčepu. Všichni popadli své půllitry, cinkli si a Novotnému se třásly ruce, až ubryndnul. Bohunka automaticky setřela pěnu ze stolu utěrkou, kterou měla za pasem. Lesák se napil, zhluboka se nadechnul, přikývl a pokračoval:

„A tam ležely. Asi tři, čtyři, to fakt nešlo poznat ty vole. Úplně rozmaširovaný, jako by je přešel kombajn. Třikrát. No..., no srny,“ dodal když viděl nechápavé pohledy svých společníků.

„A na cestě hlava, normálně utržená hlava,“ sáhl znovu po püllitru.

„Jako srnčí, jo?“ řekl vrchní, celý se zájmem předkloněný a visící Novotnému na rtech. Ten dopil, položil püllitr na stůl, otřel si rukávem hubertusu pusy a řekl skoro triumfálně a se zadostiučiněním na celý výčep.

„Lidská. Chlap. Furt tam leží.“

Novotný se vítězně rozhlédl po lokále a obřadně dopil pivo.

„Tak já zajdu pro Vitaru a jedeme tam,“ pravil vrchní rázně a v očích mu plálo odhodlání syna hor, vyrazit vstříc všem nebezpečím a nástrahám drsného kraje.

„Počkej, počkej, pokud tady Karel nekecá, tak je to věc pro policii a ne pro hospodskou výpravu,“ zavrčel Miller.

„Ty seš policie, a jestli Karel kecá nebo ne zjistíme tak, že se tam mrkneme,“ řekl s neprůstřelnou logikou vrchní, zatímco Novotný odmítavě kroutil hlavou a mával rukou, jako že nekecá.

„Tak jo,“ vzdychl Miller a pomyslel si, že tahle noc bude ještě dlouhá. Cvakl Bobině vodítko na obojek, protáhl ztuhlá záda, dopil pivo a hodil na sebe bundu. V duchu přemítal, jestli lesník něco opravdu našel, nebo jen přebral na Prdku. Zaplatí kdyžtak rundu, vejř bláznivá.

„Karle máš klíče od závory, že jo? Bohunko za chvíli jsme zpátky,“ volal vrchní, zatímco si z kumbálu za výčepem bral kabát a klíčky od auta.

Bohunka ho už ale nevnímala, protože se s pusou dokořán dívala na televizi, která už zase naskočila. Na obrazovce byly vidět kouřící trosky letadla a domů před katedrálou Sagrada Familia v Barceloně.

Za chvíli už jeli po hrubé lesní asfaltce vedoucí po vrstevnici až do Pasek nad Jizerou. Cesta se kroutila, po levé ruce měli sráz dolů k hučícímu soutoku Mumlavy s Jizerou, který byl hluboko pod nimi. Nahoru stoupal les k vrcholu Kapradníku a Miller přemýšlel, jestli má svým společníkům říct o dnešní nehezké příhodě, která se stala dole v údolí pod nimi. Začínal tušit nějakou souvislost a vůbec se mu to nelíbilo. Vrchní seděl za volantem Vitary, upřeně se díval do tmy a tvářil se heroicky a odhodlaně, jako Amundsen, když šel hledat Nobileho. Novotný seděl vedle něj, a nepřítomně zíral z okna do tmy. Vzadu se rozvaloval Miller s Bobinou, která v jakémkoliv autě cestovala zásadně na sedačce. S tím se prostě nedalo nic dělat, kapitán s tím nic dělat nechtěl a vrchnímu to bylo jedno. Vitara byla dřív na zimní zásobování. Přes Polubný a Desnou do tanvaldského Lidlu a zpět. A v zimě občas vytáhnout zapadlého hosta, který podcenil obutí.

Projeli pravotočivou zatáčku a jeli na jih, stále po vrstevnici. Pod nimi, v hlubokém zalesněném údolí, tekla Jizera a za ní byl protější svah kaňonu, táhnoucí se od Čertovy hory až k Rokytnici.

Mizerná světla Vitary osvětlovala jen malý kus lesní cesty před nimi a v autě panovalo ticho, s výjimkou vrzání utahaného vozu, poskakujícího po rozbité cestě. Z lesů šla místy pára a v cárech se plazila přes cestu. V létě tu jezdilo spousta cyklistů, v zimě řádili běžkaři, ale teď za podzim a za tmy tu bylo liduprázdno.

„Už to bude!“ prořízl ticho Novotného hlas. „Zpomal, zpomal... Tady někde. Tady!“

Ve světlech Vitary se objevil předmět ležící na cestě. Byli právě nad místem odpolední havárie, jen asi o kilometr na západ a tři sta padesát metrů výš. Auto se zastavilo a všichni muži vystoupili. Miller si vzal baterku, která se válela na zadní sedačce. Bobina odmítla Vitaru opustit.

Na hrubém živičném povrchu cesty ležela hlava muže a dívala se na vycházející hvězdy. Trochu zarostlý, asi kolem čtyřiceti let, lehký úsměv ve tváři. Jupiter se mu odrážel v pravém oku, levé pak bylo černé jako hluboká tůň, kde pod kořeny žijí prastaří sumci. Hlava byla hrubě odtržena od trupu, z cárů krku visela mícha, jako legrační bílý myší ocásek. Novotný začal vzadu vydávat dávivé zvuky, ale nic z něj nešlo. Millerovi bylo jasné, že se s tím chlapem, přesněji jeho vnitřnostmi, už viděl.

„Hmm, no teda, aspoň umřel s úsměvem na rtech,“ řekl stísněně vrchní, zatímco šátral v kapsách po cigaretách. Trochu se mu třáslý ruce. Nikde nebyla žádná krev, ani nic, co by ve slabém světle auta bylo nápadné nebo podezřelé. Pokud tedy utržená hlava ležící na lesní cestě není sama o sobě docela nápadná a podezřelá.

„Moc tu nešlapte. Milane, máš ještě jednu baterku?“ obrátil se kapitán na vrchního. Ten přikývl a dál se mlčky koukal na utrženou hlavu. „Kájo, kde jsou ty srnky? Už dobrý?“ otočil se Miller na pobledlého lesáka. Ten mlčky ukázal rukou dopředu, na levou stranu silnice. Překvapilo ho, že zrovna lesák, zvyklý stahovat a kuchat zvěř se málem složil, při pohledu na hlavu. A vrchní z hospody to ustojí celkem hladce. „Kdoví, z čeho Milan vaří,“ napadlo ho s černým humorem. Rozsvítil baterku od vrchního a zamířil kužel světla pod cestu.

„Jo tu baterku... V kufru mám ještě jednu,“ probral se vrchní a šel dozadu k autu. Miller s Novotným slezli z cesty na kraj tmavého lesa.

Srny ležely na sobě, asi pět metrů pod cestou mezi prvními stromy. Byly natahané na hromadu, skoro se zdálo, že je někdo uklidil. Části z nich byly sežrané. Zvířata byla viditelně strašlivě potrhaná. Miller zamyšleně přejížděl světlem baterky po smutné pyramidě. Novotný se už vzpamatoval, zvěřina mu přeci jenom vadila méně, než lidská hlava. Byl nakloněný nad hromadou, jako Sherlock Holmes

stižený hexenšusem. Se zaujetím si jí prohlížel, zatímco vrchní na cestě nervózně pokuřoval. Asi potřeboval dokouřit cigaretu, než začne hledat druhou baterku.

„Hele Dane podívej, to snad není možný,“ ukazoval lesák na bok srnčího torza. Diagonálně přes něj vedly čtyři hluboké, rovnoběžné šrámy. Místy v nich prosvítala obnažená žebra s hlubokými zářezy. „To je od drápů,“ řekl Novotný přesvědčeně. Miller si sedl k torzu na bobek, a prohlížel si rány zblízka.

„Neblbni Karle, ty drápy by od sebe musely být pětadvacet čísel. Co by to bylo za hovado? To nemůže být ani medvěd, že by se sem zatoulal.“

„Ti říkám, že to sou drápy. Byl jsem na lovu na Slovensku, viděl jsem drápance od medvěda. To jsou ti hotový nože kamaráde.“

„Nojo, ale to by ta pazoura musela mít přes tři čtvrtě metru průměr. To nemá ani lední medvěd. Aspoň myslím.“

„Někomu zdrhl lev. Nebo puma. To je teď móda, pracháči si je chovají a každou chvíli někomu zdrhne. To bude z nějaký haciendy v Rokytnici, Harrachově, nebo z Polska,“ tvrdil umanutě Novotný, zatímco se pokoušel zapálit si cigaretu.

„Byl to stroj. Kombajn, nebo tak. Na to vem jed. Milane, kde jsi sakra s tou druhou...“ Millerovo volání přerušilo vytí Bobiny z auta.

[Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer - možná v noci, někde pod Vysočinou](#)

Možná byl šedý a vrásčitý, ale zjitřený zrak v temnotě vidí, co mu mysl poručí a vykreslí. Byl, čím chtěl být. Až na jednu výjimku. Jeho tělo i duši, měl-li jakou, tvořil bolestný hlad. Hlad v jeho pojetí nebyla biologická potřeba, ale stav mysli. Byl leitmotivem a esencí jeho života. V jeho náboženství by hlad byl Duchem svatým. Jeho touhou, radostí i trápením. V souvislosti s hladem projevoval hravou vynalézavost i úskočnost, chladnou krutost i nevšední velkorysost

darování rychlé a bezbolestné smrti. Byl utkán z hladu. Ta teplá a nepochybně energeticky bohatá věc před ním mu něčím svítila do očí, v jejichž fasetách se světlo baterky měnilo na zářící souhvězdí, jaká lidé nikdy nespatřili. V pomyslném zvěrokruhu by jistě nesla samá apokalyptická jména. Světlo ho rozptylovalo, a bylo mu krajně nepříjemné. Myšlenkou zastavil pohyb elektronů v té zářící věci, jako když dítě sfoukne svíčku. V rodícím se rozrušení začal sám zářit.

Když mu najednou zhasla baterka v ruce, byl Bok úplně slepý. Těsně před tím, zahlédl na půl vteřiny noční můru, jak se plíží asi čtyři metry od něj. Vzápětí oslepl. Trvalo to jen krátce, protože stvoření před ním náhle začalo zářit. Z odporného, šedohnědého tvora se stal zářící živý drahokam. Vypadal jako stvořený z hořícího skla, ve kterém pulsoval oheň všech barev a které se přelévaly s animální naléhavostí. Byl oslnivý smrtící, dokonalý a tak nádherný, že i Bůh si musel zasněně povzdychnout a říct si: „No do prdele to se mi fakt povedlo,“ kdykoliv ho spatřil. Živočich, který se k němu nyní pomalu blížil, překonával nádherou kolibříka i diamant.

Byl to tygr z ohně. Zářící gorgonopsid. Šelma světla. Muž upustil mrtvou svítilnu a zůstal stát, v tichém úžasu. Zapomněl na strach, na jasné vědomí smrti, a stál v transu, utopený v přívalu krásy, záře a barev. Tvor se nepodobal ničemu, byl jako měkká socha ze živého zářícího skla, nebo plazmy. Hořící keř ze Sinaje. Mohl klidně nést desky Desatera, nebo mít knihu jako lev Svatého Marka. Byl to planoucí meč archanděla, stvoření, před kterým by k modlitbě padl člověk jakékoliv víry a jakéhokoliv času.

Po absurdně dlouhé době baterka dopadla na podlahu štol. Kovovým tělem křísila o starou kolejnici, a kolejnice vydala pronikavý, ostrý zvuk, rezonující chodbou. Muž sebou trhl a vymanil se z pohledu zářících očí své vlastní smrti. Na tisícinu vteřiny mu z toho bylo smutno, jako kdyby koutkem oka zahlédl ráj, ve

který dosud nevěřil, a vzápětí ho z něj vykopli. Než zvuk nárazu zmizel ve tmě, převalil se chodbou nepozemský řev tvora a jeho barvy začaly temně žhnout. Muž se jako ve snu otočil na patě, po dvou krocích se odrazil a vrhl se do tmy. Čtyři a půl vteřiny a sto šedesát kilometrů za hodinu mu v tu chvíli přišlo jako zatraceně dobrá volba ve srovnání s tím, co mu barvitě a obsáhle sliboval řev i vzhled toho tvora. Tartaros, Gehenna, Šeol a všechna pekla, jaká člověk od úsvitu dějin zahlédl, byla přesvědčivě a detailně vylíčena ve vteřinovém zvuku, dunícím chodbou, jako když rychlík vletí do tunelu.

Když zvuk dozníval, muž už padal do tmy. Snažil se v letu otočit na pravou stranu a zachytit se žebříku, zasazeného kamsi do tmy u stěny svislé šachty. Na zlomek vteřiny ucítil, jak mu jiskří vlasy a náhle dole nebylo dole, a celý svět se v jeho hlavě zatočil. Jako když se k sobě přiblíží dva magnety opačným pólem, ho neviditelná síla přimáčkla ke stěně. Čelistí a předloktím, kterými narazil na stěnu šachty s kovovými stupni, mu projela ostrá bolest. V panice se pokoušel zachytit čehokoli na skále, utrl si nehet o kramli žebříku a propadl se o další dva metry dolů. Pravá ruka se mu zachytila mezi stěnu šachty a kramli.

Síla padajícího těla byla tak velká, že mu vykloubila rameno. Nohama se zoufale pokoušel zachytit na nižších stupních a snažil se nemyslet na těch sto šedesát kilometrů za hodinu. Ještě než začal plivat krev a úlomky zubů z rozbité pusy zahládl nad sebou zářící tělo, jak mizí v kamenné stěně šachty, jako by to byla voda. Pak přišla tma a bolest.

Visel v naprosté tmě, zavěšený vykloubenou rukou na žebříku, a rozklepanýma nohama šátral po opoře. Za chvíli se pevně držel. Důl opět mlčel, jako by se nikdy nic nestalo. Tělem mu pulsovala bolest z přeražené čelisti a vykloubené ruky. Snažil se uklidnit a nadlehčit své tělo, aby vyprostil pravačku z mezery. Polykal svojí vlastní krev a v hrdle ho škrábaly úlomky zubů a okostice. Zatočila se mu

hlava a únava ho zalila, jako tichý příliv zaplavující opuštěnu noční pláž. Šířil se v něm klid a smíření, a šepot někde vzadu v hlavě mu radil, ať se pustí. Za čtyři a půl sekundy bude ticho a pokojný temný příliv ho odnese do hlubin. Do nejhlubšího hrobu na světě. Prudce vydechl a křečovitě zavřel oči.

Začal stoupat. Došlo mu, že v naprosté tmě nemá šanci poznat, kdy bude na úrovni patra. A že ve tmě nedokáže přeskočit mezeru mezi žebříkem na stěně šachty a patrem štol. Navíc s vykloubenou rukou.

Pořád pomalu stoupal, jako stroj s bezednou baterií. Hlavou mu nejasně vířila představa Jákobova žebříku, po kterém stoupali a klesali zářící andělé, kteří se na něho dívali vlídnýma a ustaranýma očima. Jako babička na nemocné dítě, co se v horečkách potí pod duchnou. Tělocvična na základní škole, červené trenýrky, bílá trička a neschopnost vyšplhat se kousek po mastné tyči. Posměch spolužáků a hecování tyranského učitele. Pořád dál.

Andělé i učitel zmizeli a byl zase sám. Svět se zredukoval na škrabavé, orezlé kramle žebříku, vedoucí ve vertikále odnikud nikam, a kamennou stěnu za nimi. Stoupal černou svislou prázdnotou snad celé roky a představa rovné země s trávou a stromy a světlem, byla stále více cizí a jako z jiného světa. Postupoval pomaleji, než jeho únava. Levou rukou chytit kramli nad sebou, oběma nohama postoupit, opatrně, spíše symbolicky se přidržet vykloubenou pravačkou a levou rukou bleskově chňapnout nad sebe. A doufat, že tam něco bude. A znovu. A zase.

Pokusil se zívnout, ale dosud nevýrazná a tupá bolest v čelisti nabrala na síle. Trochu ho to probralo. Na chvíli zastavil a vydýchal se. Pak se opatrně zapřel rozbitou bradou o kramli, lehce se přidržoval bolavou pravou rukou a pomalu svěsil levou ruku dolů. Ruka byla nateklá, bez citu a unavená. Vzpomněl si, jak říkali předloktím, nateklým z námahy, když chodil před lety na lezeckou stěnu.

Bandasky. Jo, bandasky jak prase. Nejlíp splaskávaly u piva na Resslovce, kam chodili po lezení. Rozbitá dolní čelist, kterou se přidržoval u stěny, začala nesnesitelně bolet. Chvilí, s masochistickým pobavením odhadoval, která bolest vyhraje. Jestli unavená ruka v křeči, nebo zkrvavená brada. Bylo jasné, že ať zvítězí kterákoliv z nich, on prohraje určitě. Dolů už to bude alespoň pět vteřin. Nebo ještě víc. A tak jo, zase dál.

Pomalu se dral nekonečnou vertikálou, zaplněnou černou tuší. Chvilími naslouchal, několikrát se opatrně ohlédl dolů, ale všude byla naprostá tma a nekonečná a ticho. Z celého Vesmíru zůstal jen žebřík a stěna. „Budu ti říkat Žebříku a Stěno,“ pomyslel si. Přemýšlel nad tím, jestli ho kamarád Žebřík zradí, až chňapne levou rukou po kramli, a ta povolí. Žebřík se ale tvářil neochvějně spolehlivě. Držel, zatímco Stěna mlčela jako Sfinga.

Začal ztrácet pojem o tom, kde je nahoře a kde dole. Přestože ho jeho váha jasně táhla dolů, okolní tma a ticho mu vnucovaly jinou myšlenku. Na chvíli uvěřil, že kdyby se pustil, jenom by se tiše vznášel ve tmě. Nikam by nepadal, nic by neslyšel, jen by existoval jako singularita. Už se téměř chystal, že to vyzkouší. Pak ho napadlo, jak by v té tmě a vznášení našel Žebřík a Stěnu. Co víc, začal si být jistý, že když Žebřík pustí, on přestane existovat a zmizí i se Stěnou. Nakonec se bude celý Vesmír skládat jenom z něho a tmy.

Zase se držel za pravou ruku a bradou, stál na roztřesených špičkách, a snažil se nevnímat bolest v lýtkách. Po očích mu tekly slzy a přestával věřit tomu, že ještě jednou zvedne levou ruku. Znovu zaťal zuby, ale bolest z přeražené čelisti ho udeřila jako direkt na bradu. Trhl hlavou a vzápětí začal ztrácet stabilitu. Vykloubená ruka ho nemohla udržet, takže se začínal nekonečně pomalu naklánět vzad. Vesmír se kolem něj otáčel, jako kolem Atlasova ramene, a otevíral mu svojí náruč. Bylo to nesmírně pohodlné, konejšivé a lákavé. Padat.

Letět jako kosmický prach prázdnotou, nekonečných šest vteřin. Věděl, že by se ani nehnul, že by nepadal on, to Vesmír by se pohyboval kolem něj. Pak ho začalo šimrat kolem ledvin, závrať se zmocnila jeho žaludku. Levá ruka mu vyletěla vzhůru. Žebřík ho vlídně uchopil. A on začal znovu stoupat.

Pomalu pochopil, že poleze celý svůj život, který ostatně nebude příliš dlouhý. Nebo už je mrtvý a smrt sestává z nekonečného žebříku? Byl z něj Lezec. Celou věčnost prolézal oběžnými drahami planet, zatímco kolem něj vznikaly a zanikaly zářivé civilizace. Byl Tulákem po hvězdách, co v transu a vyčerpaně posouval svými pažemi celý Vesmír dolů. Roloval prostor a natáhl čas jako navigátor Gildy. Stál na místě a svým pomalým postupem tlačil Kosmos pod sebe, zatímco on sám byl jediným pevným bodem. Každým stupněm, který zdolal, se posunul Vesmír o dvacet pět bolavých centimetrů dolů. A znovu.

Po věčnosti strávené se Stěnou a Žebříkem se mu zdálo, že vzduch kolem něj se změnil. Byl jiný. Neuměl by to popsat, ale v absolutní tmě a tichu, kterými postupoval, se jeho smysly změnil. Vzduch byl jiný a on začal opouštět svůj svět snového stoupání. Po chvíli se mu zdálo, že shora přichází slabé světlo. Chtěl se podívat nahoru, ale bál se, že jakýkoliv jiný pohyb, než „levá nahoru, zachytit, postoupit nohami, přeháknout pravou a chytit se bradou“ skončí pádem.

Byl zpátky. Pocit, že se vznáší ve vlídné tmě vlastního Vesmíru, kde není ani nahoře ani dole, byl nahrazen ostrým vnímáním reality a bolest a tíha jeho rozbitého a vyčerpaného těla na něj dolehla, jak když se unavená bachyně svalí do kaliště. Začal znovu pochybovat o každém jednom dalším kroku, a rostla v něm jistota, že ještě jeden, ten další, bude ten poslední.

Světlo evidentně zesílilo. Jindy by řekl, že je tma jak v prdeli, ale teď si připadal, jako starý krtek vytažený před reflektory jeviště. That's me in the corner, that's me in the spotlight, vybavil se mu text REM.

Nastoupal si nohama a místo toho, aby levačkou opět chňapl po dalším stupni, pevně se chytil a opatrně zvedl hlavu. Nad ním bylo tak jasné světlo, že byl zprvu oslepen. Po notné chvíli otevřel oči a zaostřil. Asi deset metrů nad ním slabě svítila v průmyslové lampě žárovka. Světlo k němu pronikalo hustým mřížovým nad ním. Chvíli nechápal, co vidí a zdálo se mu, že je nad ním samotné Nebe, ale uzavřené mříží. Nanebevzetí. Ascendio Domini tuláka z temnot.

Ovšem jen na dohled, protože je před ním zavřená brána a svatý Petr s klíči má asi po šichtě a někde nasává kvašený nektar nebeský, až má svatozář šejdrem. Pak pochopil, že mříž je ve skutečnosti kovová podlaha z ocelových roštů, uzavírající jeho šachtu na úrovni chodby nad ním. A že je svatý Petr sice po šichtě, ale nechal otevřeno, aby ho návštěvníci mimo úřední hodiny neotravovali. V místech, kudy jeho žebřík procházel roštovou podlahou, byl totiž čtvercový otvor o hraně asi půl metru. Pravidelný rošt průmyslové podlahy mu připadal, jako nádherná tepaná mříž před *cour d'honneur* zámku ve Versailles. Prostý čtverec vynechané mříže se zesíleným okrajem, byla ta nejkrásnější slavobrána, jakou kdy viděl. Začal se potichu smát jako šílenec.

Jeho tělo se otřásalo smíchem, který přešel ve vzlyky. Najednou s jistotou věděl, že těsně před koncem spadne. Že zůstane viset stupeň pod otvorem a nezbude mu síla na poslední krok nahoru. Bude viset s nateklýma nohama a předloktími, ještě dost silný na to, aby se nějaký čas udržel na žebříku, ale už příliš slabý na to, aby udělal poslední krok. Bude nekonečně dlouho čekat na nevyhnutelný pád.

A s tou jistotou přišel strach. Sklonil hlavu a začal horečně dýchat. Snažil se v sobě vzbudit vztek, aby překonal posledních pár metrů. Vystřelil levačku vzhůru. A zase. A síla byla zpátky. Zarazil se s hlavou čtvrt metru pod otvorem podlahy. Poslední stupeň, než dosáhne úrovně podlahy a bude se moci zachytit a zapřít o okraj čtverce.

Bylo mu jasné, že poslední stupeň, poslední kramle Žebříku ve Stěně povolí, že zradí. V každém blbém filmu by se to tak stalo a to, co prožil, byl kurva blbý film. Viděl se, jak s kovovou kramlí, sevřenou v ruce padá dolů, do tmy podzemního Vesmíru a stále křečovitě drží kus železa, jako by mohl znovu přirůst ke skále a zachránit ho. Ne čtyři a půl vteřiny. Ne šest, ale týdny a roky by padal.

Zůstal zoufale viset na dosah otvoru. Nešlo to dál. Zkusmo natáhl levou ruku nahoru a zkrvavenými bříšky prstů se zlehka dotkl rzi na posledním stupni. Jemně se dotýkal kovu, jako by ho chtěl přimět k tomu, aby mu o sobě vyprávěl. Aby mu řekl, že je pevně ukotvený do Stěny a že ho nezradí. Ticho vysávalo poslední zbytky sil z jeho ruky. Nejdříve ztratil dotyk s železem jeho malíček. Následoval prsteníček a prostředník, jak mu ruka klesala dolů a svírala se v narůstající křeči. Dotýkal se posledního stupně jen bříškem ukazováku. Strop Sixitinské kaple a stvoření Adama. Bůh se starozákonním plnovousem, podoben přísnému i laskavému mentorovi, se dotýká ukazovákem ochablé ruky Adama, aby jej učinil k obrazu svému a pozdvihl z chaotické hmoty v živoucí obraz Boha. V šachtě ale nikdo nebyl, jenom chlad a ticho. Spojení jeho prstu a železného stupně pomalu sláblo.

V tu chvíli mu někdo strčil železo do ruky. Ucítit, jak pevně svírá kramli a sápe se nahoru. Horečnatě, urputně a s vítězným křikem dunícím uvnitř hlavy. Narodil se. Svalil se na ocelovou mříž a rozklepal se ze změny polohy. Ležel na zádech, trásl, pochechtával se šíleným smíchem, vzápětí děkoval, brečel a zvracel vyčerpáním. Když si chtěl otřít slzy, neměl dost síly a citu v rukách. Šmátral si neúčelně po obličeji a rozmazával si po něm špínu, prach, slzy i pot. Natočil se mírně na levý bok a zadíval se do bezedné tmy pod sebou. Měl pocit, že se tam stal někým jiným. Že jeho staré já umřelo tam dole ve tmě, ale zatím netuší, kým se stal při svém výstupu. Pak se rozchechtal pisklavým, neutišitelným smíchem.

Ležel na mříži v průvanu šachty jako novorozenec, co se rozkoukává po novém světě a jeho tělo mu ještě neříká pane.

Ležel, pak se postavil na všechny čtyři, klekl si a nakonec skončil v nejistém stoji, opřený o stěnu, jako opilec, kterého kamarádi zapomněli v podniku s otevřeným účtem. Popadl ho záchvat paniky, že se roštová podlaha pod jeho nohama prolomí a šachta si ho vezme zpět. Černá macecha s hebkým, majetnickým objetím, pomalu přecházejícím ve rdoušení. Odbelhal se na chodbu, a až se mu zatočila hlava, když pod nohama ucítil pevnou skálu. Musel si znovu sednout a rukama nevěřícně hladil studený povrch kamene pod sebou. Bylo to krásné. Rozhlédl se.

Od roštem zakryté šachty – raději se na ní nedíval – stoupala štola mírným obloukem doleva. Hajcmany i oplechování za nimi vypadaly v dobrém stavu, každých deset metrů svítila stará průmyslová lampa. Vzduch na patře byl čerstvý, jak jarní vítr nad zeleným horským svahem. Věděl, že je ze všeho venku a už se jenom tiše usmíval. Zvedl se a belhal se chodbou, napůl slepý, oslněný. Pravou rukou se dotýkal stěny a u každého druhého oblouku výztuhy odpočíval. Jeho jistota rostla a šel stále rychleji. Každou chvíli čekal, že narazí na lidi, takže si už v duchu připravoval nějakou vtipnou hlášku, kterou se tomu, koho potká, představí.

A najednou tu byl zase pocit v zátylku. Strejda Strach, jeho věrný kamarád ze tmy, parazit přísátý na prodlouženou míchu v jeho krku. Rychle se rozhlédl po osvětlené chodbě. Temná šachta byla už dávno za obloukem důlní chodby, všude bylo světlo a klid. Jenomže.

Jenomže moc dobře věděl, kdy je poblíž jeho Stín z dolních pater, vrásčitý šedý tvor, který nezná překážky a umí se rozzářit, jako nejkrásnější drahokam. A který má Hlad. Stál na chodbě u pravé stěny a připadal si ve světle náhle nahý a

zranitelný. Část jeho já se na chvíli zatoužila vrátit do dobře známé temné vertikály šachty. Do temného bezpečí vlastního, privátního Vesmíru. Zbytek jeho těla, i mysl tento drobný hlásek vzadu okamžitě hystericky okřikly. Byl zmatený.

Po chvíli váhání vyrazil nejistě kupředu, pajdal chodbou a snažil se potlačit rostoucí nával paniky. Z nevelké dálky zaslechl lidský hlas, jak něco říká do vysílačky, nebo telefonu. Hlas nevzrušeně chrлил nějaká čísla, nebo technická data. Zněl trochu unaveně a neosobně a byl stále blíž. Pokusil se na něho zavolat, ale z vyschlého krku se mu dralo jen tiché krákorání a sípění. V horečné snaze zrychlil a na svých křečemi stále ztuhlých nohách vypadal jako zombie z laciného filmu, co právě zvětřila libovou blondýnu v bio kvalitě a jateční váze. Hlas byl už blízko, za zákrutem. Dříve, než se pokusil znovu zakrákorat, chodbu prořízl krátký výkřik. Chraptivé zařvání, které přešlo do bublavého zvuku a ticha s otazníkem.

Překonal ohyb chodby a zarazil se. Na zemi ležel muž v modré pracovní kombinéze. Kombinézu měl rozepnutou, stejně tak kůži a pobřišnici pod ní. Žába připravená k pitvě. Muž se na něj díval otočenou hlavou, přes skla kupodivu nerozbitých brýlí s tenkými obroučkami. O kus dál ležela jeho přilba. Asi mu chtěl něco říct, ale začal dávit krev. Hustá, tmavá krev z něj vytékala, podobna kaši z Hrnečku vař. Pomalu zvedl předloktí ruky ležící na podlaze, jako by mu chtěl popřát k návratu.

Pak se začal otřásat, jak ten velký, šedý a hladový nenasytně pronikal čelistmi do jeho břišní dutiny za chutnými sousty. Muž se vůbec nedíval na své stále prázdnější břicho, ani na tvora, který se na něm živil, stejně jako když se slabší povaha nedívá na injekci, kterou dostává. Hýbal neslyšně rty, zatímco obsah jeho břišní dutiny mizel v tlamě Hladového. Žádný křik, nebo řev. Jen tak tam nonšalantně ležel, jako by si chtěl povídat na lehátku u hotelového bazénu, než číšník přinese daiquiri.

Musel už mít přetrženou břišní aortu, a přesto tvrdošíjně trval na tom, že bude žít. Nebo se Smrt bála toho, kdo se jím živil a pobíhala kolem, jako nervózní sup, čekající až hyeny skončí. Bokovi se vybavila scéna z přírodopisného dokumentu. Grizzly v něm přerazil páteř nějakému losovi, nebo snad karibú, a odzadu ho zaživa žral. Los ležel klidně na pozadí severských březek, jako by se ho netýkalo to, že jeho zadek mizí v medvědíh čelistech, a snad i sem tam si uždíbl kus trávy. Dokonalý koloběh života, online metamorfóza trávy v masitou potravu. Sir Attenborough by si z toho radostí cvrnkl do trenek a natočil o tom super dokument.

Tvor stál napříč chodbou, většina jeho těla byla skryta ve stínu. Na chvíli se přestal krmit na stále živém muži, kterému drtil nohu svojí přední tlapou a pomalu otočil hlavu k Bokovi. Jejich pohledy se setkaly. Hmyzí, fasetovité oči, které zrcadlily lampy a oblouky důlních výztuh a nepropouštěly ven jedinou emoci, se mu propalovaly až do mozku a četly si v něm, jak v reklamní letáku na zlevněné lahůdky. Byly tak strašně cizí a chladné, až nevypadaly jako živé. Přesto za nimi cítil bystrou, zvědavou a krutou mysl. Jako obrys útočné dýky, schované v rukávu. Nebyl to hezký pohled.

Periferním vnímáním zaregistroval na vzdáleném konci chodby křik a pohybující se světla, která se odrážela o výztuhy v ohybu chodby. Do chodby přicházela skupina lidí. Tvor, se na něj ještě jednou podíval, jako by říkal: „Ještě jsme spolu neskončili, vrátím se pro tebe.“ Potom nenuceně a jaksi samozřejmě vstoupil do důlní stěny. Šlápl přitom tlapou do prázdného břicha ubožáka na zemi a zmizel ve skále, jako by to byl korálkový závěs.

Muž v kombinéze konečně zemřel.

Neděle 24. 10. 2021, ráno, Liberec

Celou noc ho pronásledoval obraz Pastýře. Silueta v černé kápi, nehnutě sedící na kládě v lesním průseku, nasvíceném Měsícem jako scéna na předávání Oscarů. A dole pod ním rychlé přízraky v mlázi, které přešly v záři, když narazily na krev. Rychlé a chirurgicky přesné pohyby šelem v lese a řev trhaného chlapa.

Dlouhý běh tmou po hrubém asfaltu lesní cesty. Ohlédnutí bez dechu, s rukama opřenýma o stehna a potem kapajícím z obočí. Pastýř spouští oči ze svých krvelačných oveček a pomalu obrací svojí tvář k němu. Ze stínu jeho kápě svítí oči. Čtyři oči. Několik pohybů nahoru a dolů, jako by přátelsky pokýval hlavou.

Ze stromů vychází zářící šelma. I z dálky cítil velkolepost a sílu neuvěřitelného tvora. Stoj na smrt, zabíjející i svojí krásou. Stromy okolo něj, zaplaveny jeho světlem, dostaly naprosto nepravděpodobné barvy. Stíny mezi stromy, pulsovaly, jak se měnila intenzita svitu šelmy. Celý přilehlý les tepal v rytmu mocného srdce. Miller zapomněl na strach a okouzleně pozoroval vzdálený výjev. Tep jeho srdce se sladil s pulsováním světla. A stejně tak i srdce všech tvorů v okolí, od drobných nočních ptáků, po srdce mužů, kteří v mlázi právě umírali na následky svých strašných zranění. Přesto umírali se šťastným úsměvem na tváři, protože ve vteřině své smrti se stali součástí něčeho mnohem většího, než dosud mohli poznat.

Kapitánovi zněl v hlavě úvod jeho oblíbené Blakeovy básně, jejíž rytmika teď ladila s pulsováním okolního světa. Slabiky „*Tiger! Tiger! Burning bright*“ byly jak mocná kladiva bušící uvnitř jeho hlavy a rozechvívající celý les okolo. *Tiger! Tiger!* Stromy se rozsvěcují a pohasínají. *Burning bright* – jediný živočich v lese nespí a všichni jsou součástí jedné Mysli, oné Blakeovy *Immortal hand or eye*. Kdoví, co Blake viděl, když psal svojí báseň? A odkud to stvoření bylo? *In what distant*

deeps or skies, Burnt the fire of thine eyes? Miller si byl jistý, co Blake kdysi viděl a vytesal do dějin lidského ducha.

Tygře, tygře, žhavě žheš
v noci, jíž jak lesem jdeš!
Kdo vzal smrti její moc
a dal ti strašnou souměrnost?

Ohnivý tygr přicházel k Pastýři a pokojně, skoro s něhou, se složil u jeho nohou. Jako ovčácký pes, nebo spokojená kočka. Jeho barvy pomalu pohasínaly a siluety stromů se začaly ztrácet ve tmě. Millerovy se začal vracet chladný rozum, i strach. Les opět ztmavl. Rozeběhl se k autu.

Hlasité drčení, převalil se na zpoceném prostěradle a uvědomil si, že Bobina je mrtvá. A Milan. A Karel. Pak si zase vzpomněl na Bobinu a oči mu zvlhly. Zastyděl se, že truchlí kvůli Bobině a ne kvůli dvěma mrtvým chlapům. Docela fajn chlapům. Drnčení plynule sílilo. Sáhł pro kapesník pod polštář a zarazil se, když uviděl svoje podrápané a zkrvavělé ruce. Pak jím znovu prošel záchvěv chladu, když si vybavil detaily včerejší noci. Otřel si obličej a vysmrkal se. Pohrával si s myšlenkou, že to včera přehnal Na Vyhlídce a měl opileckou noční můru. Nelítaly nějaké panáky?

„Bobino!“ zavolal slabým hlasem, ale ještě než doznělo jeho zavolání, věděl, že neuslyší cvakání drápků po podlaze. Místo toho slyšel hlasité entlování starého dieselového motoru přímo před svojí chalupou. Znovu se vysmrkal, s hekáním se nadzdvihł na posteli a odsunul trochu umolousanou záclonu na okně. Před domem stála stará skříňová Praga V3S s hlasitě drnčícím motorem, a od ní šlo k jeho chalupě několik mužů v uniformách i v civilu. Natáhl si rifle a tričko,

s nelibostí si uvědomil, jak je zpocený a rozbolavělý, pak vyšel chvatně před chalupu. Bylo svěží podzimní ráno, na rozhraní Krkonoš a Jizerek.

„Dobrý den, kapitáne Millere, mohl byste jet s námi?“ podával mu formálně ruku asi pětadvacetiletý muž v civilu. Bylo vidět, že mu komisiční jednání úplně nesedí.

„Nadporučík Jánský, BIS. Potřebovali bychom s Vámi mluvit,“ šermoval přitom Millerovi před obličejem služebním průkazem s orlem a nápisem Audi, vide, tace.

„Máte nové služebáky?“ popotáhl ironicky Miller, a s vystrčenou bradou ukázal hlavou ke staříčké vejtrásce, která oblažovala okolí nezaměnitelnou vůní starého tatrováckého motoru.

„Od Jablonce nestartují auta,“ přešlápl rozpačitě mladý muž.

„Cože?“ zareagoval nepříliš chytře Miller. „Hele, měl jsem blbou noc, umřeli dva lidi, nedovolal jsem se nikam, musím k nám na centrálu a přišel jsem o psa. Vejlety jindy, ale můžete mě hodit do Semil a zavolat do Liberce.“

„Je to důležité, o tamto se postaráme,“ mávl Jánský rukou, jako by „tamto“ byla prasklá stoupačka a ne dva chlapi, které roztrhalo něco, co rozhodně po Krkonoších běhat nemá.

„Dejte mi pět minut,“ zarazil se Miller a za půl minuty už byl ve sprše.

„Co dělá ctihodná BIS v našem zapadlém podhorském kraji?“ zeptal se Miller se špatně skrývaným podrážděním, zatímco vejtraska sjížděla s hořícími brzdami a vyjícím motorem serpentiny do Desné.

Nad údolím Desné a Tanvaldu byla ranní mlha. Miller čekal, že se mlha během dopoledne zvedne a nastane krásný podzimní den, s modrou oblohou a zlatým listím. Ztěžka si povzdychl, když se mu vrátily úlomky z dnešní noci. Chvíli se pral s třesem rukou, který u něj vyvolaly útržky vzpomínek na noc. Pořád si nebyl jistý, co byl sen, a co realita.

„Já jsem vlastně jenom doprovod, jednání bude v Liberci. Týká se to dnešní noci,“ řekl spíš pro sebe Jánský. V jeho hlase bylo slyšet nejistotu, trochu strach a únavu, které byly v kontrastu s jeho mladickým vzhledem a poměrně sebevědomým vystupováním.

„A od kdy BISka vyšetřuje vraždy?“ zadíval se Miller přes poškrábané okénko ve štábní nástavbě Pragovky. Olej a spálená nafta byly cítit i uvnitř a všichni se otřásali ve stejném rytmu, jak tvrdý podvozek starého terénního nákladáku poskakoval po spárách a nerovnostech asfaltu. Střídavě myslel na dnešní noc a na Jánského poznámky, o tom, že od Jablonce nestartují auta. Nedávalo mu to smysl. Silnice z Tanvaldu na Harrachov byla úplně prázdná.

„Od té doby, co je ta vražda jenom střípkem mnohem horšího problému?“ nadhodil Jánský a rychle doplnil: „V Liberci se dozvíte víc, máte tam známého. Už se na vás těší.“

„Se nemůžu dočkat...“

Na parkovišti u jabloneckého bazénu přestoupili do šedého Kodiaqu, a vyrazili přes Rýnovice na Liberec. Větřieska se otočila a v oblacích spálené nafty odjela zpátky na Tanvald.

Kavárna Praha na rohu náměstí u liberecké radnice byla dopoledne prakticky prázdná. V rohu, u velkého okna s výhledem na radnici a náměstí, seděl na tmavém gauči rozložitý, dobře oblečený muž. Byl ve všech směrech a ohledech veliký. Přestože byl řádně oplácán tukem, a jeho kulaté tváře svědčily o vřelém přístupu k jídlu, z jeho držení těla bylo zřejmé, že pod bříškem a blahobytnými tvářemi se ukrývá solidní muskulatura. V kontrastu k dobrácké a žoviální tváři byly jeho tvrdé, světle šedé oči. Luxusní, pečlivě a s láskou nošený oblek, káva a dortík na stole jasně dokazovaly, že tento muž si umí užívat života.

Když muž uviděl vcházet poněkud ošuntělého Millera, s vaky pod očima, které by s ním z fleku vyměnila každá druhá klokanice, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu. Povstal, rozpažil silné ruce a zářil jako sluníčko.

„Dane, ty vole jeden, já tě tak rád vidím!“ začal se hřmotně hrabat ze svého místa, aby vyšel Millerovi naproti. Vzhledem k jeho rozložitě figuře k němu Miller došel dřív, než se mu podařilo opustit jeho roh.

„To je doba ty blboune, co sme se neviděli, co,“ halekal a začal přátelsky objímat Millera. Ten se, navzdory únavě a špatné náladě, neubráníl úsměvu

„Jardo, ty brzo praskneš, tebe už musí vozit na korbě pickupu, ne?“ smál se Miller, který byl z hlasitého halekání po kavárně nesvůj. Po dlouhé době se ale cítil spokojený a veselý. Měl toho chlapa rád pro dvě vlastnosti, které obalovaly tvrdé a bezohledné hrany jeho povahy, stejně jako sádlo obalovalo zápasníka uvnitř. Pokud jste byli oblíbenci Jardy Kubského, museli jste se s ním prostě cítit dobře. Sálala z něj nevyčerpatelná dobrá nálada, když byl mezi svými. Druhá vlastnost, pro kterou měl Miller rád, bylo bezpodmínečné kamarádství, které Jarda ke svým nejbližším vyznával. Kdysi spolu sloužili u ÚOOZ a Miller Kubskému zachránil život, i čerstvé první manželství. Pravda, to časem stejně zašlo na úbytě, protože Jarda měl pozitivní vztah ke všemu příjemnému, co může život přinést. Miller skončil u venkovské kriminálky, Kubský se časem stal vedoucím Odboru vnitřní bezpečnosti BIS a členem řady komisí a výborů. Měl tah na branku, nedělal chyby a klamal tělem.

„Prdelko přineste kamarádovi lístek!“ volal rozzářený Kubský na mladou servírku. Ta zůstala s pusou dokořán nad jeho drzostí a chvíli přemýšlela, jestli z toho udělá aféru. Fejsíček, instáč a na závěr si prďolu namaže na chleba za pomoci genderových neziskovek. Ale v Kubského hlase a gestech bylo něco, čemu se

musela, i proti vlastní vůli, začít smát. Jenom se chvatně rozhlédla, jestli není v okolí někdo, kdo by to oslovení postřehl. Ale kavárna byla po ránu prázdná.

„Jardo, co se to děje? Co se to doprdelekurvapráce děje?“ zvažněl Miller, když si s horkým doppiem sedl proti Kubskému. Předkloněný nad stolem, a s lokty na kolenou, se upřeně díval na Kubského. Na „doprdelekurvapráce“ kladl silný důraz a vyslovoval to pomalu, jako nějakou mantru.

„Je konec kamaráde. Konec. Poslední dopije a zhasne,“ povzdechl si Kubský, „Děje se to po celém světě. Veřejnost začíná něco čuchat, hlavně v zónách a brzo to praskne. Myslím, že příští týden je poslední z normálního světa. Takže carpe diem, kamaráde.“ Znovu si vzdechl, mávnutím přivolal servírku, objednal dva koňaky a tentokrát si odpustil tu prdelku. Náhlý smutek v jeho výrazu Millera vyděsil víc, než by si přál.

„V jakých zónách a co se děje Jardo?“

„Asi jsi v noci něco viděl, ne? Něco jak z blbýho filmu. A nech mě hádat - asi vám poslední dobou blbne elektrika a mobily a je to čím dál tím horší, ne?“

„Jo, ale co to...“

„Představ si pásy od pólu k pólu. Podél poledníků. Jako když loupeš pomeranč. U nás široký asi sedmdesát, osmdesát kilometrů. Na rovníku asi sto. A u pólů samozřejmě úzký. Zóny,“ kreslil Kubský vehementně rozmáchlé oblé křivky silnými pažemi, takže nezasvěcený pozorovatel by získal dojem, že líčí krásu sošné selky.

„Pak asi dvě stě třicet, dvě stě padesát kiláků nic, vsjo normalno, a BUM!, další pás. A tak furt dokola. Asi deset jen v Evropě. Jasný?“ napil se Kubský kávy, udloubl dortovou vidličkou kousek tiramisu a s plnou pusou pokračoval:

„No a v těch pásech, zónách, nějak blbnou některý přírodní zákony. Blbne tam všechno kolem elektriky, vysílaček a tak dál a tak dál. Jakože fest blbne. A postupně se to zhoršuje.“

„Nestartujou auta,“ řekl Miller spíš pro sebe a jeho přítel krátce přikývl. Nabral si další kousek, zálibně se na něj podíval, ale tentokrát začal mluvit, až když polkl.

„A pak se tam objevují oni. Lovci,“ udělal dvěma silnými prsty symbol uvozovek, zatímco Miller zdvihl hlavu a nepostřehnutelně se otřásl. „Několik druhů, nebezpečný jsou všechny. Některý malý, některý velký, některý lítaj a já nevím, co všechno. A nevíme, odkud jsou. Pfff, nemáme ani šajna,“ máchl rozevlátě rukou, až si Miller pospíšil zachraňovat hrnek se svým kafem, zatímco Kubský provedl konečné zúčtování s porcí tiramisu na svém talířku. Miller suše polkl a kopl do sebe koňak, jako mužik.

„Spánek rozumu plodí nestvůry. To je grafika od Goyi, víš? Poslední dny na něj pořád myslím. Dokud rozum funguje, nestvůry nejsou, spí. Jenže náš rozum nespí, nebo ne víc, než jindy. Přesto jsou tady kamaráde,“ zachmuřil se Kubský, „Jsou tady.“

„Ty vole Jardo, chceš mi tvrdit, že tu běhají nějaký mimozemšťani nebo Příšerky s. r. o., nebo co?“

„A cos viděl dneska v noci, hmm?“ otřel si Kubský ústa, pečlivě složil ubrousek na talířek. Pak se na něj upřeně zadíval: „Nebudou to mimozemšťani, to spíš ty Příšerky. Jenom trochu vostřejší. Souvisejí s tím, co se děje v zónách. Hele, je svolaná bezpečnostní rada státu. Chodím tam, musím, Ale kafe je mnohem lepší tady. Jsou tam pozvaní vědci a čtou se tam informace od spojenců, svodky zpravodajských služeb a všechno možný, co se dá sehnat. Každý, kdo má v prdeli díru se k tomu musel vyjádřit, tváří se, jak když sežral hovno ze šalamounovy krávy, ale dohromady ví prd. Kulový, nothing,“ přikývl sám svému proslovu.

„Akorát starej Zeman měl výjimečně tolik slušnosti, že držel hubu a odjel se na Hrad vožrat. Celkem shodně všichni mektaj o tom, že je Vesmír v podstatě prázdný. Mezi atomy jsou mezery jako kráva. A v atomech je taky prázdno. Tady můj talířek by byl neutron. Talířek na baru na Ještědu - byls tam?, vezmu tě tam – by byl proton, a talířek v cukrárně někde v Praze by byl elektron. Prostě šílený plýtvání místem, rozumíš? A protože příroda, nebo Bůh, jak chceš, neradi plýtávají místem, tak je jich nasáčkováno mraky. Jako vesmírů, na jednom místě, jen těsně vedle sebe. Nebo tak nějak. Každopádně se to nějak rozbilo,“ Kubský se na chvíli zamyslel, zatímco Miller zachmuřeně čekal, co bude dál.

„Pánbůh udělal chybu ve výpočtu, kamaráde. Spletl se v desetinné tečce, nebo to špatně zaokrouhlil.“

„Pánbůh se opil levným balkánským likérem, a teď vyspává,“ řekl Miller spíše pro sebe Nohavicovy verše.

„Jo. Jenže nevyspává. Budťo má špičku, nebo delirium tremens. Rozbívá lokál a vyhazuje hosty z oken.“

Za oknem kavárny hlučně projeli popeláři a mlha se definitivně zvedla.

„Víš, reality se nějak posunuly a v pásech se nám sem cpe něco jiného. Jsou odsud, nebo vlastně odvedle, jenom se s nimi normálně míváme, ale teď se to nějak posralo,“ zafuněl Kubský zjevně vyčerpaný svým proslovem a vzal do ruky nabídku cheesecakeů. Miller na prázdno polkl, sundal si teprve teď krátkou bundu, co měl na sobě a dopil svojí kávu. Kubský se nespokojeně rozhlédl, kde je jeho „prdelka“. Věnovala se v přední místnosti mladému páru, co právě přišel, takže pokračoval.

„Svět se rozpadá jak čínská motorka, kamaráde. Pásky od pólu k pólu. Změní se uspořádání států, protože veškerá komunikace bude možná jen od severu na jih

a obráceně, ale ne mezi těmi územími, oddělenými zónami, chápeš? Praha bude periferie Berlína.“

„Přes ty zóny nepůjde Internet, vysílačky, nepůjde doprava? Co mobily, nebo pevný linky... To je blbost, ne?“

„Vypadá to, že nepůjde nic. Nebo skoro nic. Elektromagnetické záření je tam tak deformované, že můžeš zapomenout na mobily, Internet, dokonce i optika bude blbnout. Asi i to, co můžeme vidět, bude změněné. V podstatě zóny budou ve stavu permanentního EMP. Víš, o co jde, jak tě znám. Zatím ty deformace kolísají, ale sílí.“

„Kecy Jardo, prostě kecy. Jak to víš, co se děje? A proč si toho nikdo nevšiml? Hele, dneska v noci, vlastně už večer, jsem zažil něco, co mi hlava nebere. OK, připouštím to. Potřebuju si nad tím sednout a probrat to sám se sebou, ale to, co mi říkáš... Nic ve zlým, ale to je píčovina jak od Havla. No, a ty zóny, tak se přes ně bude jezdit. Auťáky, lokomotivy, natáhneme tam dráty, optiku, když na to přijde, udělají se tunely pod povrchem, co já vím...“ rozohnil se Miller, zatímco ho Kubský trochu účastně a trochu pobaveně pozoroval.

Miller vzal do ruky prázdný hrnek od kávy, pak ho našťavaně položil, zatímco se Kubský usmíval, jako tlustá Mona Lisa a pohledem se pokoušel odchytit servírku. Když se mu to podařilo a měli na stole další dvě čerstvé kávy s dalšími dvěma skleničkami Martelu V.S.O.P. a kousek cheesecaku, unaveně zafuněl, smutně se usmál a zašermoval vidličkou.

„Vážně by sis měl dát kousek nějakého dortu. Už brzo nebudou, věř mi. Podle geofyziků velmi rychle narůstají změny hlavních fyzikálních parametrů v zónách. Zapomeň na optiku, na vysílačky, na auta. Co má elektroniku bude mrtvý, nebo si to bude dělat, co bude chtít. Už teď to blbne a je to horší po hodinách.“

„Starý dýzly, parní mašiny, lokomobily...“ skočil mu do řeči Miller.

„Jo, ty pojedou, ty asi jo. Dokud tě z nich nesundají ty...Lovci.“

„Leda hovno Jardo, moc to dramatizuješ. Tak se opancējují, budou jezdit s ozbrojeným doprovodem. Divokej Západ. Úplně to vidím – kolony starých a upravených Tater, navařený Hardoxem a s půlcouláky na střeše. Konečně se nebude armáda kopat nudou do prdele. Nebo se udělají tunely pod zónama, nebo letadla,“ zkoušel to Miller od boku, zatímco se Kubský usmíval jak nefritová soška Buddhy a pokoušel se přinutit kousek zákusku, aby setrval na vidličce.

„Viděl jsi zprávy? Asi ne, co? Letadla padají, jak pominutý a já ti klidně řeknu proč: ty mrchy jsou i nahoře. A nemají čistě náhodou lepší zábavu, než se srážet s letadly. V noci spadl u Kolína velký Boeing. Ještě se to neví s jistotou a hlavně veřejně, ale víš, proč asi spadl? Něco se prošlo uvnitř po palubě, z cestujících to udělalo rajský protlak rozmazaný na stěnách a do koberců, a došlo si to do pilotní kabiny pro moučník. Nějak se dostal dovnitř, chápeš? Zvukový záznamy z kabiny jsou docela hustý. Dneska ráno jen v Evropě pět letadel dole. A přes tisíc mrtvých. A tunely, pancéřování? Tak se podrž – oni si z hmoty, nebo naší hmoty, nic nedělají. Teda když chtějí. Klidně projdou skálou, betonem, kovem...“

„Ale hovno Jardo...“

„Hele, právě teď do blázince v Kosmonosích převážejí chlapíka z Diama, to jsou těžaři. A ten ve starém uranovém dole na Vysočině údajně roztrhal chlapa. Úplně mu vybral pajšl. Oficiálně,“ Kubský podnikl finální smrtící výpad proti bezbrannému cheesecaku, spokojeně zafuněl a pokračoval:

„Jenže my dobře víme, že to neudělal on. Udělala to pětimetrová mrcha, co pak v klidu nakráčela do skály, jak farář do bordelu. Máme kamerový záznam z tý chodby. Asi stejná mrcha, kterou se mimochodem Izraelcům podařilo sejmut. Potřebovali na to dva pásy munice do těžkýho kulometu. Málem utavili Em dvojku, než ta bestie lehla.“

„Proč ho teda vezete do blázince? A hele, pokud projdou skálou a pancířem, proč jdou zastřelit? To nedává smysl, sorryjako.“

„Dane, já je nevymyslel. Prostě když chtějí, tak materiály našeho světa ignorují. Ale někdy sejmout asi jdou. Jo a ten chlapík – no, ještě ty informace nechceme pustit ven. Jenže jde to rychleji, než jsme čekali, takže ho asi ještě pořádně vyslechneme a zítra pustíme. Chtěli jsme ještě pár dní udržet status quo, ale události jdou trochu rychle.“

„A co ve světě, proč se o tom nemluví? A hele, fakt tě moc rád vidím, ale v tomhle bordelu jsi neměl jinou práci, než jet za mnou?“ Miller se konečně dočkal a káva se dala pít. Pak zaváhal s rukou nad Martelem, ale chvatně ho popadl, ťuknul dolní hranou sklínky o okraj Kubského skleničky, a aniž by na něj počkal, kopl koňak do sebe.

„Měl by sis dát něco k jídlu panáčku. Jinak budeš na šrot a přitom bys měl fungovat víc, než kdy jindy. Mají tu pěkný tousty. Koukej, momentálně jsou nejaktivnější dva pásy. Jako na potvoru ten náš a pak přesně na druhé straně světa. Akorát tam prochází západní Aljaškou, prázdným Tichomořím a Antarktidou, takže tam se toho zas tak moc neděje. Ostatní zóny se probouzejí pomaleji, ale ožívají den ode dne. Jedna za druhou. Jo a taky tě rád vidím, ale za půl hodiny mám jednání s bezpečnostními papaláši kraje, protože se chystá evakuace zóny. Proto jsem tu. Ale když už jsem tu, chtěl jsem tě potkat. Mám takovou šňůru, jako Rolling Stones. Zítra Hradec a Pardubice, pak Jihlava – asi naposled překročím zónu, snad to ještě půjde. Chystá se největší evakuace v našich dějinách, lidi vystěhujeme. Od Pardubic na východ půjdou na Moravu, od Pardubic na západ půjdou do Čech. Nebo podle rodin, příbuzných, ale nebude čas se s tím moc crcat. Asi to vypukne ve středu a do pátku, soboty musí být hotovo. Pak už to podle geofyziků nepůjde.“

„A co já?“

„Mno, tak dobře poslouchej. Do středy, nejdýl do čtvrtka, dělám pro stát. Pak už na sebe. Nastává doba pro individuality, ne pro instituce. To si zapiš za uši a říd se tím. Myslím to vážně. A mám pro tebe dvě nabídky, řekněme varianty,“ Kubský se zamyšleně zadíval z okna a najednou z něj zmizel povlak dobré nálady a bonvivánství.

„Koukej Dane, půjde to do háje. Přibližně čtvrtina, až třetina území v podstatě zmizí. Nebude obyvatelná a nebude průchozí. Lidi z těch míst se nahnou na zbytek. Budeme evakuovat Hradec, Pardubice, Jihlavu, Havlbrod, Kutnou Horu a všechny prdele okolo, prostě všechno. Gripeny z Čáslavi jsou od rána na Kbelích. Statisíce lidí se nahnou do zbytku Čech a na Moravu. To začne příští týden. Jídlo, ubytování... Komunikace bude možná jen v ose sever-jih. Pásky bez elektráren půjdou pomalu do středověku. Ani s elektrárnami nebude vyhráno. Rozpadne se přenosová soustava a bude se muset udělat znova sfázování, nebo co. Fabriky na hnojiva, léky, přístroje, bankovníctví... Chápeš?“

„Jestli máš pravdu Jardo, tak bych si asi měl nakoupit opravdu hodně kafe a chilli, a zajít k zubaři, co?“ řekl tiše Miller.

„Bingo panáčku, chápeš rychle. A to se hodí. Dáváme do kupy analytickou skupinu. Analyticko-silovou, bude-li potřeba. Počty elektráren v našem pásmu. Vývoj bezpečnostní politiky atd. Scénáře, zdroje, potenciál, okrajové podmínky, zásobování. OSINT a HUMINT práce. Praha bude válčit s muslimy a levičáky z Berlína. Třeba. Morava připadne pod Varšavu a tak dál. Scénáře, scénáře. Zapomeň na Českou republiku. Za pár dní bude tvoje země od pólu k pólu a od Jablonce po Bayreuth. Takže co se tebe týče - první varianta – dáme do kupy analytickou skupinu, a připravíme se na úpravu společenského zřízení a převzetí kontroly. Ty vocasové na vládě pořád nemají šajna, co se na nás valí. Pořád si

myslí, že to za ně vyřeší Brusel. Zapomněli na čínskou chřipku. A nedochází jim, že ty komouši v Bruselu jsou ještě víc mimo, než oni. Do poslední chvíle budou mít blbý proslovy, budou řešit ekologii a pak se poserou. Nebudou mít ani šťávu, aby zase něco nasvítily, a když se tradičně semknou, o to víc si Lovci pochutnají,“ rozjel se Kubský.

Miller se na něj s pobavením usmíval.

„Se mi líbí, jak v tajných službách sedí loajální důstojníci, dýchající pro evropské hodnoty.“

„Chuj s nimi. Hele když neklapne resuscitace něčeho jako ČR dva tečka nula, uděláme se pro sebe – prostě malý stát ve státě. Rozumíš?“ Už poněkolkáté mu zapípala zpráva na mobilu, kterou letmo přečetl, a občas mu uniklo tiché zaklení.

„Vypadá to, že za rok touhle dobou, ti Vica Kerekes dá za vepřovku Dane.“

„To abych vyraboval Lidl,“ usmál se na půl huby Miller. „A ty zůstáváš v Praze?“

„Jo, děti, rodiče...nechtějí pryč. A mám tam hodně vepřovek,“ zašklebil se ironicky Kubský, ale vzápětí znovu posmutněl, jako by mu došla energie a zadíval se z okna. Venku bylo hezké nedělní dopoledne a nikdo nic netušil. Rodiny se rozhodovaly, jestli zamíří nakupovat do Nisy, půjdou do ZOO, na Ještěd nebo do Babylonu a IQLandie. Část lidí začala z podvědomého strachu z podivných událostí posledních několika málo dní nakupovat trvanlivé potraviny, ale nic zásadního se nedělo. Hezký, barevný podzim ve městě mezi horami.

„A v téhle komunitě bys měl dveře dokořán. A práci. Já za tebe dám ruku do ohně a dneska v noci si navíc udělal dobrý dojem na pár důležitých lidí.“

„Cože? Co může kdo vědět, co jsem dělal dneska v noci? Pořádně to nevím ani já sám. Je to šílený Jardo, šílený,“ kroutil hlavou Miller.

„V noci byl v lese pod Štěpánkou ještě jeden tým Dane. Nebyl jsi tam sám. Speciálové z Prostějova. Osm chlapů, šli z druhé strany než ty a ty tvý dva strejdové. Od Pasek, kde mají dočasnou základnu na Turnovský boudě.“ Miller si vzpomněl, že bouda byla několik posledních dní zavřená z „technických důvodů“. Chodil tam občas s Bobinou na čepovaného Zrzka. Bobina...

„Poslouchej, měli super vybavení, noktovizory, infra, záznam. Viděli tě, něco málo natočili. Většinou jim to nefungovalo, ale něco maj. Tři chlapi to nepřežili a dva jsou na kaši v Těchoníně v armádní nemocnici, aby se o nich nemluvilo, a neví se, jestli se z toho dostanou. Každopádně z toho, co natočili a analyzovali je jasný, že máš talent. Prokličkoval jsi mezi nima, jak cikán mezi lopatama. Máš na ty svině čuch kamaráde, a netvař se, že ne.“

Miller mlčel a uvažoval nad tím, že v noci měl opravdu chvílemi pocit, že o Nich ví. Jenže, co jsou pocity včerejší noci. Podléhají inflaci, zkreslení a mizí, jako jméno vyčůrané do sněhu při vánici. Zmizí jak čtyři zářící oči Pastýře. Jenže stejně tak se dokáží vynořit z podvědomí, když je nejméně čekáš, tak je to.

„Hele, ten tvůj kopec s chalupou se tak jako tak zavře, stejně jako Semily. Až někam po Svitavy. Rodinu nemáš, jsi volný a svobodný a to je teď kurva výhoda, kterou nedokážeš ocenit. Věř mi. Měl bych tě rád ve svém týmu. V týmu individualit. Co? Anebo – riskantní nesmysl, ale pro dobrodružné povahy – co práce v zóně? Nejcennější komoditou nebude zlato, cigára, drogy ani hajzlpapír, kamaráde. Co udrží společnost a co bude nejcennější? Hmmm?“ Kubský se zatvářil jako přísný učitel, když mu opět zapípal mobil. Tentokrát asi dobré zprávy. Podíval se na hodinky a zrychlil:

„Informace Dane, informace. Jako vždycky. Kdo projde zónou, do dalšího „světa“ s informacemi, poštou, léky, nějakou součástí... Kdo se začne orientovat v tom, co se děje, jak ty hajzlové fungují, co chtějí, kolik jich je a tak. Chápeš?

Pošťák a průzkumník na divoké hranici, na území nikoho. Tanečník v minovém poli. Ty na to možná máš, jak málokdo. Ale raději bych tě měl v Praze. Tohle ber jako plán B,” Kubský na něj upíral svoje šedé oči a tvářil se smutně a otcovsky.

„Budu už muset. Uvidíme se ve středu. Snad. Zase v Liberci, jo? Do té doby přemýšlej a připravuj se. Tady máš číslo. Nevolej, ale piš, kdyby něco,” podal mu papírek s propiskou načmáraným číslem začínajícím devítkou.

„Do středy ještě bude všechno víceméně fungovat, možná do čtvrtka. Pak to bude jízda na tobogánu. Asi se to oficiálně pustí ven a začne se rozjíždět evakuace. Hele chlape, tady máš klíče, za rohem u kostela je klasická policejní Oktávka. Vezmi si jí. Prý teď zóna zase zeslábla a dá se jezdit. Kdyby ne, nohy máš, poradíš si.“

Oba muži se na sebe dlouze potichu zadívali. Kubský pokýval ztěžka hlavou a smutně se usmál, pak se zvedl a objal Millera jako dobrácký medvěd Balú.

„Musím jít. Ve středu tu chci mít bojovníka pro Konec světa, ze kterého by se Mad Max posral, jasný?“ pokusil se neobratně o vtip a povzbudivý úsměv, ale vyšel z toho smutek a strach.

„Asi stejně zrovna nemám v tomhle životě nic lepšího na práci. Tak holt budu zase krejt jednomu tlustochovi zadek,” povzdechl si Miller s ironií v hlase.

„Možná dobře, že se toho nedožila Helena, bude to moc zlý Dane. Mám strach, fakt mám.“

„Doprdelekurvapráce,” řekl vážně a velebně Miller a znělo to jako Amen po modlitbě.

A najednou byl pryč. Kubský zmizel, vzhledem ke své postavě, až neuvěřitelně rychle a tiše. Miller zíral před sebe a pak si objednal třetí kávu a třetí koňak a poprosil o „ty samé zákusky, co měl kolega“.

Servírka mu to přinesla i s velkou sklenicí studené vody a tvářila se starostlivě. Potom seděl, přežvykoval bez zájmu zákusky, a ve tváři neměl žádný výraz. Ve skutečnosti mu ale v hlavě běžel počítač, plánoval, kalkuloval varianty a dělal si nástřel harmonogramu. Po chvíli se přistihl, že má na tváři lehký úsměv. Žádná radost, uspokojení nebo pocit dobra a pohody se nekonaly. Ale najednou se objevil smysl a důvod, proč ráno vstát, něco dělat a něco řešit. S něčím se prát. Přinejmenším v nejbližších dnech. Protože kde je prázdno, přináší i utrpení jasný směr. Alespoň konec stávajícího světa, ve kterém nedávno přišel o všechno, začínal zavánět novým začátkem.

[Neděle 24. 10. 2021, na cestě](#)

Michal Bok zasmušile seděl v jinak prázdném oddělení bílo-fialového vězeňského autobusu, který před chvílí vyjel z Brna po dálnici D1. Chvílemi pospával a chvílemi skrz katr loupal očima po čtyřech příslušnících Vězeňské služby, kteří spolu s řidičem tvořili jeho doprovod. Jeden spal a ostatní koukali do mobilů. Byl oblečený do modrošedého vězeňského mundúru, ale pouta mu sundali hned ve stoupání u Popůvek, na výjezdu z Brna. Bylo to divné, ale nijak to nekomentovali. Jako údajného bestiálního vraha ho převáželi z brněnské CPZ na psychiatrické vyšetření do léčebny v Kosmonosích. Proč tak daleko, a proč ponorkou, jak se vězeňskému autobusu přezdívalo, nikdo nevěděl. Příkaz shora, tady máš cesták, stazku, přepravní list zadržené osoby a pozdravuj ženu, až se nad ránem vrátíš z nedělní šichty.

Na dálnici postupně houstl provoz a řidič pustil v rádiu dopravní zpravodajství. Informace o mimořádných kolonách policisty zaujaly, a tak se pokoušeli zjistit podrobnosti na Internetu. Podle všeho se k běžným uzavírkám přidalo několik porouchaných kamionů a aut, která skoro zablokovala dálnici. Raději u Velké

Bíteše sjeli na Žďár a Pardubice, ačkoliv změna trasy představovala porušení služebních postupů.

Bok využil toho, že není spoutaný a relativně pohodlně se natáhl v prázdném zamřížovaném oddělení. Pořád ho bolely nohy, rozmlácená čelist a vykloubené rameno, které mu v nemocnici nahodili zpátky a zafixovali. Na chirurgii se ukázalo, že přišel jen o dva zuby a vyfásoval na několika místech pár stehů.

Když na chodbu výzkumného zařízení Rožná dorazila četa techniků, spatřila zakrváceného Boka, jak se sklání nad jejich vykuchaným kolegou, který ležel na podlaze, jako plyšák přichystaný k vycpání. Bok se zakrvácenou pusou zmateně blábolil o zářící přišeu, která ho honila přes celý důl, roztrhala chlapa a vešla do skály. Nakonec ho z dolu vyzvedla Báňská záchranná služba spolu s Policií, poté, co ho parta techniků držela v šachu dvěma hasičskými sekerami a pajcrem. Jakmile vyfárali ven, zmlkl a už z něj nikdo nedostal ani to nesmyslné blábolení. Přestože se vražda stala na území jihlavského kraje, byl údajný vrah za protestů krajské kriminálky převezen do Brna. Vzápětí z Prahy do Brna přiletěl policejní Bell 412 se dvěma muži z BIS, kteří obratem zabavili kamerový záznam z chodby výzkumného zařízení na dvanáctém patře dolu, a odvezli si i tělo roztrhaného muže, které prý bude pitváno v Praze. O výsledcích Boka nestáli, nicméně oznámili brněnským policistům, že Bok bude okamžitě převezen k vyšetření a izolaci do psychiatrické nemocnice v Kosmonosích. Protesty brněnské kriminálky, která Boka na příkaz shora „ukradla“ jihlavským policistům, byly zbytečné. Během několika hodin tak byl ukraden podruhé. Došlo jen k předběžnému výslechu, který sestával z monologu vyslýchajícího.

Nyní poloseděl na nepohodlné sedačce, pokoušel se ulevovat svému rameni a na nic nemyslel. Psycholog by asi řekl, že je ve fázi popírání. Nebýt bolesti ozývajících se, navzdory Tramalu, z různých částí jeho těla, byl by si docela jistý, že události

uplynulé noci jsou jen halucinace. Příliš nevnímal rozčilenou debatu policistů, kteří se pokoušeli zlobící vysílačkou oznámit změnu trasy, ani jejich údiv nad častými výpadky mobilního signálu.

Autobus se pomalu prokousával pod zataženou oblohou lesy a pastvinami Vysočiny směrem k Polabí, když najednou, kus za Velkým Dářkem, zachrchlal a chcípl. Odstavili ho u krajnice v lese, který z obou stran obklopoval prázdnou silnici. Praporčík s jedním ze strážmistrů a s řidičem šli ven, rozumovat nad otevřenou kapotou, dva zbylí policisté hlídali Boka. Ten pro změnu mlčel.

Zatímco všichni tři vzadu za autobusem horlivě diskutovali a nadávali na staré Karosy, z lesa vyšla mladá žena. Měla dlouhé, světlé vlasy a bledou tvář bez výrazu. Objevila se lehce a tiše, jako plachá srna na zamlžené ranní louce. Zůstala stát u krajnice, těsně u autobusu. Světlé sportovní oblečení měla potřhané a špinavé od hlíny a krve. Od hodně krve. Vypadala docela jako snový přízrak, ladná světlá silueta, na tmavě zeleném pozadí hustého lesa. Z dálky kombinace šedé a temně červené vypadala trochu jako módní designový dekor, horší to už bylo s levou rukou, které byla utržená v lokti.

Bok vycítil její přítomnost dříve, než si jí ostatní všimli. A dobře věděl, že v příšeří lesa za ní je ještě někdo. Síla a hlad. Schoulil se do klubíčka, zakryl si tvář a začal se proti své vůli třást. Přál si, aby autobus okamžitě nastartoval a odjel pryč. Oba policisté v autobuse se na sebe tázavě podívali, protože jim neušla změna Bokova chování. Vzápětí sebou cukli, když z venku zaznělo zařvání strážmistra, který si právě všiml ženy, stojící mlčky jen pár metrů za jeho zády. A hned se obratem ozvalo zakurvování, když si vyděšený policista uvědomil teplo a mokro ve svých kalhotách.

Venku bylo pod mrakem, žádný provoz, jenom jehličnatý les šuměl ve větru. Stará řeč, kterou slyšel každý, ale málokdo jí porozuměl. Oba policisté s řidičem

se dívali na mladou ženu a nikdo nic neříkal. Potom k nim žena mlčky a pomalu vztáhla zdravou ruku i pahýl, ze kterého pomalu odkapávala krev. Lehký vítr jí čechral dlouhé blondáté vlasy, místy slepené krví do podoby módních copánků, propletených barevnou bavlnkou. Byla by nepochybně krásná, kdyby měla všechny končetiny. Ale. I Venuše Milétská nemá zrovna full-house končetin a je považována za vzor antické krásy. Nebo Niké Samothrácká, ostatně ta nemá ani hlavu. Přesto mladá krásná víla v lese na Vysočině, s čerstvě utrženou rukou působila poněkud nekonformně.

Všichni tři instinktivně couvli a ještě chvíli se na dívku dívali, jako na zjevení. A ona ještě chvíli držela zdvižené ruce. Pak se jí začala podlamovat kolena. Muži se pomalu vzpamatovali, jako by se probouzeli ze sna. Ve chvíli svého pádu, stala se dívka skutečností a přestala být přízrakem. Jeden z policistů volal na kolegy v autobuse, ať zavolají rychlou, druhý se ptal řidiče na lékárníčku. Řidič se rozhlížel po silnici, jestli někde uvidí nabourané auto, ale silnice byla beznadějně prázdná.

Opatrně odnesli dívku do přední části Karosy, zatímco strážmistr s mokkými kalhoty se stihl ještě venku vyzvracet. Střídavě se jí pokoušeli ruku zaškrtnout a naložit tlakový obvaz, s neobratností příznačnou pro první setkání s těžkým úrazem. Do toho zkoušeli vysílačku i mobily. Nic ale nefungovalo. Najednou se Karosa otřásla a ozval se hluk. Všichni sebou trhli. Motor naskočil. Poslední policista nastupoval a ve chvíli, kdy stál ve dveřích, měl na vteřinu pocit, že se na něj z lesa někdo dívá. Raději se neohlédl, trochu se otřásl, přitáhl si límec služební bundy a vlezl dovnitř. Dveře se za ním s hlasitým bouchnutím zavřely.

Ani později se jim nepodařilo navázat jakékoliv spojení, pokračovali tedy směrem k Chrudimi, kde plánovali nechat dívku v nemocnici. Míjelo je nezvykle málo aut, a řidiči v nich vypadali, že si za každou cenu hledí svého, a že by kabinu vozu

neopustili ani za nic. Snažili se hnát Karosu co nejvyšší rychlostí, což se projevovalo hlavně heroickým kvílením týraného motoru a zanedbatelně vyšší rychlostí, než obvykle.

Žena ležela na dece na podlaze jako starý pes, nebo zahozená loutka, nic neříkala. Policisté kolem ní kmitali v nervózním zmatku a zjevně jí svými pokusy správně naložit tlakový obvaz působili bolesti. Ale ani jednou se na ně nepodívala a upřeně visela Bokovi na očích. Bylo mezi nimi spojení, něco si sdělovali, tak úplně si nerozuměli, ale přesto věděli, o čem je řeč. Oba to viděli. Kus před Slatinami, právě když s praskáním naskočila vysílačka i mobily, se dívka na Boka pousmála a umřela.

Když odpoledne vjížděli do Chrudimi, minuli v protisměru dvě policejní vozidla s majáky. V ulicích města bylo nápadně hodně lidí, kteří si dílem navzájem ukazovali telefony a dílem vlekli pěšky, nebo do aut, velké nákupy. Na první pohled vypadalo město v klidu a všedně, přesto byla cítit nejistota a divná atmosféra v ulicích. Nikdo nic nevěděl, nic hrozného se nedělo, ale i tak bylo lidem zřejmé, že je něco špatně.

V nevelké nemocnici na jihu města, nechali na patologicko-anatomickém oddělení v suterénu hlavní budovy mrtvou dívku. S papíry se příliš nezdržovali a argumenty lékaře odměřeně pominuli. Bokovi to přišlo, jako když řidič na odpočívadle rychle vyhodí kelímek od kafe spolu s obalem od bagety, kousek od auta si odcvrnkne a s kapkou v trenkách spěchá dál. Zakrvácenou šedou deku kopli pod sedačky. Po obchvatu v holých polích západně od města, zamířili na Pardubice. Kopcovitá a lesnatá krajina Vysočiny a Železných hor se změnila v ploché Polabí. Projeli kolem letiště i dostihové dráhy a s pohádkovou siluetou Kunětické hory po pravé straně, najeli na dálnici D11.

Poblíž odpočívadla u Osic, bylo zřejmé, že provoz houstne a brzy se začnou tvořit kolony. Parkoviště u McDonalds bylo plné aut a lidí, zmateně přecházejících tam a zpět. Spousta z nich se pokoušela někam dovolat. Policisté si nanosili kafe v papírových kelímcích a vystřídali se na záchodě, zatímco Bok ležel schoulený na sedačce, aniž by reagoval na pokusy o komunikaci.

„Se nám tu pochčije...“ brblal starší policista, který si vzápětí vysloužil ostrý pohled mladšího kolegy, který měl tuhle zkušenost poměrně čerstvě za sebou a ve starých krátkých teplákách s vytahanými koleny, oblečených k policejní bundě, vypadal komicky. Chvíli bylo ticho, jak v sobě ostatní dusili smích. Až po chvíli vypukli do hurónského řevu. Nakonec se přidal i policista v teplákách. V jejich smíchu byl ale slyšet slabý tón nervozity a strachu. Přeladili na Rádio Beat a vyrazili směrem na Prahu. Bok se neprobudil.

O kus dál, u Chlumce nad Cidlinou raději dálnici opustili, protože doprava už skoro stála. Minuli barokní zámek a chtěli zamířit na Nymburk, když je zastavil policejní zátaras. „Ty vole, co zas,“ procedil mezi zuby řidič, když zašlápl brzdu. Policie asi zablokovala silnici chvíli jen před jejich příjezdem, protože před nimi stálo jen několik málo osobních aut.

Tlustá bruneta nalitá do legín afektovaně kopala do předního kola červeného Roomsteru, až se jí mocné a proklatě nízko zavěšené poprsí otrásalo v mocných vlnách. Hlasitě se na svém manželovi dožadovala „Aby už konečně něco udělal a mohli jet dál“. Její utrápený muž se za volantem stával menším a menším, zatímco na tvářích ostatních řidičů byla vidět rostoucí únava a rezignace.

Dveře Karosy hlasitým bouchnutím probudily Boka z polospánku. Jeden z policistů se vydal dopředu zjišťovat, co se děje. Bok přijal přes katr PET lahev vody a oplatku, kterou mu podal mladý strážmistr a hltavě pil. Měl pocit, že mu všechny rány na těle hoří, přesto mu začínalo být dobře, jak spánkem sílil. Sotva

dopil a snědl za značných bolestí čelisti oplatku s železitou příchutí své krve, usnul. Fronta aut za autobusem rostla.

Policisté v Karose nespokojeně odfukovali, pořád dokola kontrolovali čas a definitivně se smířili s tím, že dnes se do Brna nestihnou vrátit. Na mladém strážmistrovi byla vidět nervozita plynoucí i z toho, že se celý den marně snažil dovolat přítelkyni do Velkého Meziříčí. Ze začátku ho kolegové nešetřili s dvojsmyslnými vtípky a narážkami, později poznali, že už jsou na tenkém ledě a i v nich rostla únava a sklíčenost. Dopolední zážitek s umírající dívkou a vyčerpávající cesta v hlučném starém autobuse, během které se jim zdálo, že se jejich cíl spíše vzdaluje, než přibližuje, si začínaly vybírat svojí daň.

Zasyčely přední dveře a pobledlý policista nastoupil.

„Vepředu jsou v sobě tři auta,“ začal nejistě a potichu. „Pár lidí to prej přežilo, vystoupili ven z aut, a teď tam leží,“ dopil kafe z kelímku a povzdechl si: „Roztrhaný“.

Autobus ožil rozčilenými hlasy: „Jak roztrhaný?“

„Jako ta holka?“ odpověděl útočně otázkou a v autobuse náhle zavládlo ticho, jako když vejde nahá kurva do katolického kostela.

Ztěžka se posadil na sedačku u vchodu do autobusu a mlčky koukal do mapy. Roh listu papíru v jeho ruce se viditelně třásl, zatímco klapání výstražných světel Karosy odsekávalo kousky času, jak cukrář turecký med.

„Prej se máme otočit a vzít to přes Bydžov a Jičín, horem na Boleslav,“ řekl po chvíli ztěžka a zamračil se. „My se do toho blázince dneska nedostanem. A jestli jo, tak si mě tam nechaj s ním...“

Pár desítek metrů před nimi byl kruhový objezd, kterým jim policisté od zátarasu přednostně umožnili průjezd. Když je míjeli, měli pocit, že se k nim nahoru dívají

s trochou závisti, jako kdyby chtěli být na jejich místech. Vjeli zpátky do Chlumce, a ještě před náměstím zahnuli doleva, na sever. Když opouštěli město, v nízkém Slunci se za nimi zaleskly mohutné kopule zámku.

Nad k uzoufání plochou krajinou těžkly líné mraky a za Bydžovem se začalo šerit. Když odbočovali ve Smidarech doprava na Jičín, všimli si starého muže ve tmavém, snad prvorepublikovém, obleku a v klobouku, jak stojí na dlouhé návsi. Na tyči držel ceduli z kartonu se třemi slovy, neuměle napsanými hnědou základovkou.

„Tohle je konec.“

Bok se těsně předtím probudil a přes prosklenou část autobusu se díval za mužem. Náhle měl silný pocit, že si s ním musí promluvit. Starý muž ho upřeně pozoroval zpod hustého, převislého obočí, potom přikývl hlavou a zmizel za zakrytými okny vězeňské části autobusu. Policistům pohled na starosvětsky vypadajícího muže, se zjevně nepovzbudivým poselstvím, definitivně sebral posední zbytky když ne dobré, tak neutrální nálady. Pozvolna hrkali na sever, podél toku Cidliny a Javorky, které se líně klikatily krajinou, sledovány rákosím a řadou osik a vrb.

Řidič párkrát přeladil rádio a nechal hrát Tři Sestry. Když je pak, poněkud nekonzistentně, vystřídala Machálková, poslali ho ostatní vášnivě do prdele, což na krátkou chvíli zvedlo náladu na palubě a dodalo všem trochu života. Po chvíli hraní si autorádiem začal autobusem pronikat zvuk zvonů přecházející v nezaměnitelnou pianovou linkou. Hráli High Hopes z Division Bell od Pink Floyd. Všichni zmlkli a nechali se nést nezaměnitelnou sekvencí tónů.

The grass was greener

The light was brighter

With friends surrounded

The nights of wonder

V monumentální melodii všichni najednou vnímali nostalgii za čímsi mizejícím a nenahraditelným i temnou hrozbu ležící před nimi. Před katrem i za ním, všichni byli na jedné vlně. Bok najednou pocítil neurčitý temný mrak, který číhá v „The nights of wonder“ a chystá se je pohltit. V hlavě se mu slily upřené pohledy umírajícího muže i dívky, s pohledem zachmuřeného starce. Všichni mu něco říkali, ale zoufale jim nerozuměl, i když cítil, že má jejich myšlenky na dosah.

Když konečně najeli na hlavní silnici mezi Hradcem a Jičínem, na které odbočili na západ, k Jičínu a Boleslavi, zvedla se všem v autobuse nálada. Do cíle jim zbývalo necelých padesát kilometrů po hlavní silnici. Blížili se ke známému motorestu na okraji Konecchlumí, když začaly padat opatrné návrhy, aby se zastavili na večeři. Praporčík velící eskortě úvahy utnul s tím, že všechny pozve za hodinu, hodinu a půl v Boleslavi. Bylo jasné, že chce mít celou kalvárii co nejrychleji za sebou.

Míjeli motorest a ticho přerušilo toužebné:

„Já bych si dal pivo!“

„A já bych spal.“

„A já bych šukal.“

Následoval výbuch křečovitého smíchu a nálada v autobuse, podpořená myšlenkami na večerní tah Boleslaví šla trochu nahoru. Za kruhákem u Úlibic sjížděli do kotliny, ve které leží Jičín. Slunce, které se už blížilo k obzoru, ozařovalo siluetu Veliše, na kterém kdysi stávala mocná Valdštejnova pevnost. Kopce Prachovských skal před nimi, i Kumburk a Bradlec na severu byly nasvíceny šikmými slunečními paprsky, které pronikaly pod skoro černými základnami mraků. Světlo mělo pozoruhodnou barvu. Praporčíkovi se zdálo, že celý horizont

opalizuje sotva patrnými duhovými barvami, až ho z toho začala bolet hlava. Promnul si oči, ověřil si, že s nimi na policejní ubytovně v Boleslavi počítají, a začal v telefonu hledat nějaké dobře vypadající hospody v Boleslavi. Trochu litoval svého neuváženého pozvání, protože splátky na novou Octavii zatěžovaly rodinný rozpočet vážně víc, než bylo zdrávo, navíc Miluška neměla přehnané pochopení pro neočekávané výdaje. Ale co, je pro tentokrát velitel.

Minuli z jihu Jičín a před Sobotkou začali klesat do Pojizeří. V dálce před nimi, v ohnivé mezeře mezi tmavým horizontem a černými mraky, už byly vidět komíny Boleslavské Škodovky a severně od nich majestátní silueta Bezdězu. Mladý strážmistr litoval, že sebou nemá svojí zrcadlovku a trochu času, protože světlo bylo dechberoucí.

Mezitím jeho kolega v teplákách zachmuřeně uvažoval, co si vezme večer na sebe, protože jeho služební kalhoty příliš nevoněly. Při klesání k Sobotce ze sebe Karosa vydala maximum, aby ve stoupání k Hornímu Bousovu zase ztratila dech. Její motor neurvale hudoval, nadával, prosil a hekal, přesto se jen zvolna plazili do táhlého kopce. Jeli v pomalém pruhu, když je předjela i cisterna Čepro s benzínem. Zánovní Actros byl přeci jenom podstatně potentnější, než k smrti unavená Karosa. Cisterna zmizela za zatáčkou a autobus se blížil k mostu přes silnici na Mnichovo Hradiště.

Potom svět na zlomek vteřiny ztichl a zastavil se, jako kdyby někdo mocný na přehrávači zmáčkl tlačítko Pause, než potáhne z cigára. Ticho a klid byly náhle vystřídány dunivou ranou a přívalem světla. Karosa vyjela ze zatáčky před mostem, když jí otřásla mohutná tlaková vlna. Záblesk světla, horko a dunící vzduch projely interiérem Karosy stejně rychle a intenzivně, jako řidičovo „Kurva!“ Ozvaly se brzdy, autobus se zavlnil a stál. Před nimi pomalu pohasínal ohnivý hřib stoupající nad místem, kde ještě před vteřinou cisterna s benzínem

jela po mostě. Po silnici tekla hořící benzín a stékal dolů, na auta jedoucí pod mostem. Byly slyšet brzdy aut i několik nárazů, jak se auta srazila. Kromě zbytků cisterny hořela Insignie, jedoucí za ní a praporčíkovi se na zlomek vteřiny zdálo, že přes zčernalé zadní sklo Opelu vidí siluetu ruky, jak zoufale mlátí do skla a zanechává šmouhy na rostoucí vrstvě sazí uvnitř. Pak všechno zmizelo v plamenech.

Mladý strážmistr by přísahal, že koutkem oka zahlédl několik rychlých zvířat, jak mizí vpravo přes pole do lesa. Automaticky ten pohyb zařadil do kolonky „srnky“ a nevěnoval mu pozornost. Bok, který se sbíral z podlahy a snažil se potlačit bolest pulsující čelistí, dobře věděl, že to srnky nebyly, i když nic neviděl.

Nebylo koho zachraňovat. Z cisterny zbyla hromada kouřících trosek přes cestu, stejně tak z Opelu za ní a dvou neidentifikovatelných aut vepředu. Pod mostem hořela dodávka a Golf, ale jejich posádkám se podařilo utéct. Pod mostem i vepředu bylo několik nabouraných aut, ale vypadalo to, že jejich posádky jsou víceméně v pořádku.

Všude pronikal pach tavícího se asfaltu a kovu. Praporčík měl na chvíli pocit, že do zápachu hořícího asfaltu se mísí i vůně grilu. Potlačil nauzeu a vystoupil. Vepředu nebylo co řešit a pod most pořádně neviděl. Poslal dva své muže dozadu, ať zkontrolují situaci, zkusí zastavit dopravu a dohlédnou na volný průjezd pro záchranný systém. Vysílačkou se mu napotřetí podařilo spojit s operačním střediskem, kde už o nehodě věděli. Celou dobu při tom úkosem sledoval Boka a rostl v něm pocit, že dnešní šílený den s ním nějak souvisí. Chvilí uvažoval, že by bylo dobré Boka spoutat, pak ale nařídil řidiči, ať autobus otočí. Cesta dopředu byla uzavřená. Než se podařilo Karosu na silnici otočit, byly z dálky slyšet sirény od Boleslavi i od Jičína.

Autobus se svítícími majáky se krokem vracel k Sobotce a cestou nabral oba policisty, kteří jakž takž zorganizovali prostor před místem katastrofy. Vzápětí u nich zastavila policejní Octavie. Mladý nadstrážmistr byl nervózní jako pes, klepaly se mu ruce tak, že se mu chvíli nedařilo vypnout sirénu na střeše auta. Praporčík mu nakonec otevřeným okénkem rázně zmáčkl správný vypínač. Po rychlé výměně informací jičínská police převzala místo nehody a začala navádět hasičská auta dopředu, k místu neštěstí. Zároveň se všichni pokoušeli zabránit řidičům, stojícím v rostoucí koloně, aby se začali otáčet, protože by tím blokovali pruh pro sanity, policii a hasiče.

Asi půl hodiny od nehody vjížděl autobus opět do Sobotky. Majáky na střeše nechali zapnuté. Strážmistr se snažil potlačit myšlenku na to, že je mají zapnuté hlavně proto, aby se nebáli. Praporčík zdvihl hlavu od mapy.

„Tady v Sobotce to vezmeme na sever a přes Kost a Kněžmost najedeme u Bakova na dálnici a hned na dalším exitu sjedeme. Ta hospoda večer furt platí hoši,“ složil mapu a dodal: „Teda doufám, že nakonec neskončíme v Drážďanech nebo v Berlíně. To by mi fakt jeblo“.

Ze zámku Humprecht, stojícím na kopci nad Sobotkou už neviděli nic, protože krajinu definitivně pohltila tma. Sjeli po malé silničce do údolí s rybníky, v jejichž středu se na skalním suku tyčil strohý obrys hradu Kost. Hrad byl částečně nasvícený a majáky na střeše autobusu olizovaly modrým světlem jeho tmavošedé zdi, jako jazyk velkého loveckého psa. Kost jako Kost. Z rybníků stoupala pára a blikala na ně světle modrou barvou. Duše utonulých... Minuli prázdné parkoviště pod hradem, potom autobus začal supět po lesní silničce pod skálou do kopce.

Po chvíli se objevila velká křižovatka uprostřed borového lesa a na ní policejní auto s majáky.

„Ty vole co zase... To není možný, to je kafkárna tohleto.“

Karosa s unaveným zafuněním zastavila a řidič s velitelem vyšli ven. Praporčík měl pocit, že se pohybuje ve zlém snu. Pomalu přestával věřit na večerní tah Boleslaví. Ale pokud bude, tak to bude zatraceně velký.

Ukázalo se, že hlídka na křižovatce má zajišťovat silnici pro hladký průjezd záchranných aut směrem od Turnova a Liberce.

„Počkat chlapi, u tý bouračky jsme byli, je to masakr, ale zase tam nemusí jezdit tolik techniky, ne?“ řekl podrážděně řidič.

„No, to není jenom tohle,“ říkal pomalu a neochotně nadstrážmistr od dopraváků, a usilovně si jednou rukou třel pečlivě pěstovanou bradku a druhou se drbal v zátylku. „Jsou tam další bouračky a ještě nějaký mrtvý v Kamenici a Přepelích.“

„Si děláš prdel?!“ ujelo řidiči. „Ježíš sorry,“ omluvil se vybraně jedním dechem.

Dopravák jen zakroutil hlavou.

„Nikdo nemá šajna, o co jde, všichni od Hradce, přes Boleslav po Liberec jsou na nohou. Pustíte si vysílačku. I když dneska se dneska nějak serou,“ přešel i dopravák na květomluvu.

„Jo, všimli jsme si. Divnej den. Jedeme s ponorkou už od rána z Brna do cvokárny v Kosmonosích. Celej den, věřil bys tomu? Nechtěj vědět, co jsme cestou zažili,“ přidal se praporčík z autobusu a znechuceně mávl rukou.

Dopravák jen přikývl.

„Kluci vemte to nahoru, přes Žehrov. U Žďáru pak najedzte na D10. Za chvíli budete v Kosmonosích. Divný je, že zatím od Liberce nic neprojelo.““

„Dráždany...“ řekl spíš pro sebe praporčík.

„Cože?“

„Ale nic. Hele kluci díky. A ať jste brzo doma,“ rozloučil se praporčík s dopraváky.

Nadstrážmistr se jen skepticky zašklebil a unaveně jim mávl rukou. Dveře Karosy se zavřely současně se zavytím zmučeného motoru.

Jeli pomalu rovnou silnicí, z obou stran lemovanou černými borovicemi a listnáči rostoucími z písčného podkladu. Rovná silnice jimi procházela, podobná brázdě v poli.

„Jako na Mácháči,“ pomyslel si řidič. Vzápětí mu začala zuřivě blikat palubní deska. Po chvíli zhasla světla a motor škytl.

„Se poseru!“ praštil řidič vztekle do volantu.

„Jestli se tu zase objeví baba s urvanou rukou, tak se poseru taky,“ řekl tiše a vážně mladý praporčík, který už na zrcadlovku ani nepomyslel.

„Sorry kámo,“ dodal rychle ke kolegovi v teplákách. Nikdo už se ale nezasmál. Bok pocítil vlnu strachu – The nights of wonder...

Autobus s praskáním chladl do lesního ticha, zatímco otevřenými větračkami dovnitř pronikala vůně jehličí a pryskyřice. Zápach spáleného asfaltu (a grilovačky), který byl v autobuse dosud trochu cítit, rychle mizel. Všude byla tma. Vysílačku a mobily vyzkoušeli jen pro formu, s předem jasným výsledkem.

„No, teď tak trochu nevím...“, řekl praporčík pomalu, rozpačitě a zcela nevelitelsky. Pak se otočil směrem k Bokovi, který ve tmě za katrem nebyl vidět.

„Hele mladej, my ti teď dáme radši medvěda. Doufám, že to bude v pohodě, jo? Neber to oso...“ Do autobusu něco zprava narazilo, až se otřásl, současně se na střeše ozvaly škrabavé zvuky. Policista nedořekl větu a rukou se chytil okraje sedačky, vedle které stál.

„Ty vole,“ vyjekl kdosi a praporčík se otřásl. Bylo slyšet, jak někdo rychle zašupuje větračky na obou stranách autobusu. Druhý, silnější úder zaduněl o plech Karosy těsně vedle předních dveří. Zaslechl zvuk pistole, vytahované ze služebního pouzdra, vzápětí následovaný dlouhým, škrábavým zvukem z levé strany autobusu, který všem pronikl až do morku kostí. Něco trhalo plech autobusu.

„Kluci, ať se mi tu nepostřílíte, klid,“ řekl nejistým hlasem praporčík.

„Prsty mimo spoušť a hlaveň směrem...“ Další silná rána zprava, při které se autobus nepatrně zhoupnul. A hned po ní druhá. Bok se schoulil pod sedačkou. Někomu na vteřinu slyšitelně zajektaly zuby. Pak se ozvaly kroky na střeše a opatrné, jakoby tázavé, zalomcování stropním poklopem. Nepříjemné zaskřípání něčeho ostrého na střeše karosy. Potom ticho, ve kterém byl slyšet jenom přerývaný dech mužů v autobuse.

Vnitřek autobusu najednou zalilo světlo Měsíce, který vyšel mezi mraky. Bylo vidět siluety policistů, jak stojí v uličce a mačkají se zády k sobě. Mířili do všech stran a vyděšeně mžourali do tmy za okny. Vypadali jako sousoší. Místo Sedmi statečných Pět posraných, napadlo Boka nesmyslně. Vepředu přes silnici přeběhlo něco nevelkého a velmi rychlého. Špičky borovic podél silnice se kývaly proti Měsícem ozářeným mrakům, jako hroziči na metalovém koncertě u nějaké pomalejší skladby. Tma v lese čekala a Měsíc se tvářil nezúčastněně.

Vzápětí se vpravo roztříštilo okno a ozval se ohlušující výstřel. Záblesk světla na zlomek vteřiny osvětlil vertikální tlamu plnou zubů, výstřik krve i stín mizející v prostoru u řidiče.

Jeden muž řval, zatímco si držel roztržený krk. Jeho křik, zoufale nemužný a nehrdinský, byl zakončený slábnoucím nářkem. Ostatní spustili chaotickou palbu za přepážku řidiče. Výstřely duněly interiérem Karosy, střely drtily palubní desku i řidičovu sedačku, a prázdné nábojnice padaly jako zlatý déšť na podlahu.

Zepředu se ozýval vrčivý zvuk. Záblesky výstřelů osvětlovaly tříštěný předek autobusu i jednoho z policistů, ležícího na podlaze v rostoucí louži krve. Jeho chrčení zanikalo v hluku střelby. Gejíry úlomků bezpečnostního skla, zbarvené barvou výstřelů, zalévaly vnitřek autobusu i policisty, pohybující se na hraně šílenství. Byl slyšet zvuk přebíjení i dva údery, jak na zem vypadl prázdný zásobník a vzápětí i plný, když se vyděšenému střelci nepodařilo přebít. Jeden muž couval, uklouzl v louži krve a vystřelil do stropu.

Zleva se ozvala rána, když roztrženým bokem vletěl dovnitř autobusu další zuřící stín. Trvalo to snad pouhých pět, šest vteřin, během kterých Bokovy těsně nad ramenem proletěla střela, jak umírající policisté stříleli na všechny strany, nyní již zcela zbaveni rozumu. Při světle jednoho z posledních výstřelů se zaleskla odhalená kloubní hlavice stehenní kosti. Těsně poté se mladý strážmistr složil na svojí vlastní utrženou nohu, ležící už pod ním. Po pár výstřelech bylo ticho, přerušované jen slábnoucím chrčením přetržené průdušnice. Zaslechl, jak se dva stíny s lehkým zaskřípáním protáhly otvory v autobuse ven a zmizely v lese. Bok by přísahal, že je provázel vzdalující se smích. Feťák sjetý chutí krví. Pak už bylo ticho dokonalé.

Netušil, jak dlouho ležel na podlaze autobusu, zatímco se přes něj převalovaly vlny zápachu krve a spáleného střelného prachu. Velmi starý, a světově úspěšný parfém s neslábnoucí popularitou. Najednou se nadechl, jako ve chvíli, kdy se vynořil ze své šachty, tam na dvanáctém patře dolu Rožná. Vstal a potichu poslouchal, stejně jako když s uchem přitisknutým k ledové lutně očekával příchod Šedého. Byli pryč.

„Už zase mě nechali jít,“ projela mu hlavou myšlenka, tak hloupá, že by ji hned zaplašil, kdyby se své blbosti sama nelekla, a nezmizela.

Světlo Měsíce stříbřilo skrumáž zohavených těl, namačkaných u mříže katru, za který se umírající muži chtěli v poslední chvíli ukrýt. Ruka od krve, dlaní obrácená vzhůru v měsíčních paprscích, jako by čekala na milodar pro Cháróna. Roztržený hrudní koš se světlými střapatými konci zlomených žeber, připomínající otevřená ústa stařeny ve věšteckém vytržení. Desítky smutných a násilných střípků zborceného sousoší. Bok se na ně díval sice s lítostí, ale myslel spíš na dívku z Vysočiny a na starého muže. Tohle je konec, dědo? Nebo začátek konce? Nebo konec začátku, jak by řekl Churchill?

Pomalu přešel vězeňskou část autobusu až ke katru. Praporčíkovi dopadalo světlo Měsíce na neporušenou, mramorově bledou pravou část obličeje. Ta druhá, milosrdně skrytá ve stínu, chyběla. Odvrácená strana Měsíce... Na karabině na opasku mu visel svazek klíčů. Bok protáhl ruku přes mříž a sebral klíče mrtvému. Chvilí zkoušel, až zámek povolil. Jak odsunul katr do strany, policisté a jejich kusy se sesunuli dovnitř. Opatrně je překročil. Pach krve byl nesnesitelný. Opřel se do dveří autobusu, které kupodivu s nazlobeným zaskřípěním povolily. Čerstvý lesní vzduch ho knokautoval. Jehličí i zlaté listí, uschlé borůvky a pryskyřice, stejně jako vůně podhoubí a černé zvěře, to vše jím prostupovalo a měnilo ztěžklou a zmrzlou krev v jeho žilách. Z tvora Země a skály, se stával lesním živočichem. V hlavě neměl žádný plán, ale cítil se klidný a proměněný.

Už se chtěl vydat do lesa, když si na něco vzpomněl a váhavě se otočil. Pak se vrátil do autobusu. Chvilí šmátral pod sedačkami, v prachu a houstnoucí krvi, až našel deku. Její deku. I přes všudypřítomný zápach krve z ní cítil svěží vůni. S dekou v ruce zůstal stát uprostřed autobusu.

Sehnul se a z bezhlavého těla stáhl služební opasek. Zahodil pouta, ale pouzdro na pistoli, náhradní zásobníky, baterku a lékárničku na něm nechal. Potmě si

opasek utáhl přes svůj šedý oblek, muklovský sintr. Hrabal se ve stínech pod sedačkami, až našel pistoli a postupně tři plné zásobníky. Na jedné ze sedaček ležel menší hranatý batoh s pouzdrem na nůž, připojeným molle vazbou k boku batohu. Uvnitř pouzdra byl velký černý nůž s tanto čepelí, ve které byl otvor. Byl těžký, agresivně účelový, nehezký a vzbuzoval respekt. Bok měl pocit, že přesně něco takového potřebuje. Nechtěl se zdržovat sundáváním pouzdra z batohu, takže si hodil přes rameno celý batoh. Vzápětí zaskučel bolestí a opatrně si dal batoh na druhé rameno. Nakonec popadl ještě černý služební svetr a lahev s vodou, a spíše vypadl, než vyšel z autobusu. Na mrtvé policisty se už ani nepodíval.

Noc byla tichá, občas zapípal noční pták a zaskřípal suchý strom. Nad prázdnou silnicí se rozptýlily mraky a asfalt se stal stříbrnou řekou. Místo lodí stála u břehu rozmlácená Karosa, jako Bludný Holanďan. Chvilí vše pozoroval, potom si opatrně a s tichým nadáváním srovnal batoh na zádech. Přes něj hodil smotanou deku, a zmizel ve stínu stromů. Kráčel bez cíle po měkkém, houpavém mechu a borůvčí, jako nějaký pralesní Ježíš po vodě. Přesně věděl, kam šlape, i když nic neviděl. Měl v tom čerstvý trénink. V hlavě slyšel zvony a piano. The nights of wonder.

[Pondělí až středa 25. – 27. 10. 2021, všude možné](#)

Miller se svalil na svojí oblíbenou rozvrzanou židli na zápraží a špinavýma rukama popadl hrnek s kafem. K nohám si položil lahev piva. Mohutně se nadechl, zafuněl a rozkašlal se, jak ho polechtal prach, který měl v nose a krku. Kopl do sebe půlku kafe, rozhlédl se do údolí a labužnický se protáhl, až mu záda zapraskala. Tenhle pohled se mu neomrzela.

Celý den neúnavně makal ve sklepe své chalupy, jako Ukrajinec nacpaný pervitinem. Byl plný prachu, utahaný a spokojený. Pod dřevěnou podlahou světnice byl prostorný sklep, přístupný po schodech ze síně, který běžně využíval. Pod kamennou podlahou kuchyně byl druhý, menší sklep, kam poslední roky nikdo nevstoupil, protože průchod z hlavního sklepa byl zavalen letitým nepořádkem.

Během nedělního odpoledne a večera se rozhodl, že svojí chalupu neopustí, pokud to nebude nezbytně nutné. Bylo mu jasné, že dříve, nebo později, jeho dům podlehne rabování lidí a možná jej navštíví i Oni. V klenutém kamenném sklepe si proto budoval úkryt.

Větrací okénko u stropu zvenku zamaskoval hromadou starých krámů a dřeva, pod kterými z velkých kamenů a kusu panelu udělal maličký tunel, který mu umožňoval větrání i únik ze sklepa. Spíš takovou plazivku pro zatraceně tlustého slepýše, napadlo ho. Kameny, na kterých byl položený panel, původně zdobily skalku, která od smrti Heleny pomalu zarůstala. Kus panelu, který dosud zpevňoval nájezd na pozemek, na ně přetáhl za autem a pomáhal si pajcrem. Tunýlek končil v řadě zdivočelých rybízových keřů.

Sklep vyčistil, odtáhl do něj historické spartakiádní lehátko, deky a starý spacák. Kýbl s poklopem jako záchod, dva plastové kanystry s vodou, regál, kam chtěl umístit vybavení a zásoby a poličku na knížky. Dvě velké bomby s plynem a vaříč Meva. Vodotěsná krabice s fotkami, které mu zúžily dech.

Vchod do sklepa zamaskoval dřevotřískovou deskou, na které bylo nářadí, vedle ní byl ponk. Na první, ani na druhý pohled nebylo zřejmé, že za sklepem je ještě jeden.

Vrátil pivo do lednice a rozhodl, že plány na zítřek si připraví Na Vyhlídce. Kopl do sebe zbytek kafe, vzápětí vztekle plival lógr, který si nabral. Trochu se opláchl,

převlékl, vzal si tužku a blok na poznámky, a když vycházel z chalupy, automaticky pískl na Bobinu. Doprdelekurvapráce... Ach jo. A ještě jednou ach jo. Bylo divné jít sám.

Když dorazil Na Vyhlídku, překvapilo ho, že hospoda je docela plná. Bohunka se zarudlýma očima lítala po place, co jí její postava a křečové žíly dovolily. Místní i turisté řešili výpadky signálu, nestrartující auta i nálezy několika roztrhaných kusů dobytka.

Od Poniklé k Vysokému se přes noc objevilo na pastvinách několik roztrhaných ovčí a dokonce i býk. Mohutné a agresivní zvíře bylo nalezeno na pastvině u Sklenařic, s přeraženou páteří, utrženou zadní kýtou a prázdnou břišní dutinou. Chyběly i obě oči. Ovce byly připsány vlkům, nad velkým plemenným býkem se ale strhla vášnivá debata. Nikdo neměl představu, co by ho mohlo dostat. Však medvědi na pomezí Jizerek a Krkonoš nejsou. Ve hře se s rostoucí hladinkou ocitli i mimozemšťané a sadistický úchyl.

O mrtvém lesníkovi a vedoucím hospody věděla jen Bohunka, překvapená, že jí nikdo neodvezl na nějaký výslech, jako to bylo ve filmech. Usmála na kapitána, z koutka oka jí stekla slza a pohledem se domluvili, že si později popovídají.

Miller si sedl do kouta, počkal si na Plzeň, a zaregistroval, jak se Bohunka u výčepu automaticky sehnula pro misku s vodou. Oba na sebe loupli očima.

Napil se, potom zíral na prázdný papír před sebou. Prázdný, jako suma jeho nápadů. Dva, tři dny, do konce klidného, přívětivého světa, který sice škobrtavě, ale předvídatelně, funguje už tisíce let. Už to nešlo zastavit, ale na první pohled to na povrchu ještě vypadalo dobře. Pak ho napadlo, kolik točených piv ještě asi v životě vypije. Rozhodl se, že dneska jich rozhodně bude hodně. Ale až po práci.

Měl jasno, že se nějakého projektu ČR 2.0 v přelidněné a hladové Praze účastnit nechce, nevěřil v jeho fungování. Celou noc přemýšlel, jakým směrem se asi bude

ubírat vývoj mimo zóny. Postupně došel k názoru, že lépe mu bude v prázdném světě, třebaže obsazeném děsivými tvory. Cítil, že by pro něj mohlo být snadnější vyhnout se jim, než davům zoufalých lidí, kterým dochází zdroje.

Na prázdný papír padl korpulentní stín, když před něj Bohunka pokládala obří porci jeleního guláše s chlebem.

„Určitě ste dneska nic teplého nejedl, pane kapitáne.“

„Vy jste anděl Bohunko.“

„Já vím, to říkáte pořád. Jen to nebe pořád nikde,“ povzdechla si.

„Už možná brzy Bohunko,“ pomyslel si, ale nahlas nic neřekl.

Millerovi se postupně plnil papír poznámkami a seznamy, občasně mocně proškrtanými a v rohu zpečetěnými pořádnou skvrnou od guláše.

Služební pistoli, klasickou policejní CZ 75 D Compact neměl rád, a ani jí příliš nevěřil. Občas chodil střílet „dědkovskou ligu“ na střelnici v Semilech. K tomu měl svojí sportovní CZ Shadow 2, se kterou byl naopak naprosto spokojený. Problém byl, že krásná, velká pistole s černým rámem a modrými střenkami byla nehorázně těžká a neskladná. Představa, jak s ní putuje dlouhé kilometry, nebo utíká lesem, se mu zdála absurdní. Měl i civilní verzi pušky M4 v ráži 5.56 mm od Coltu, se kterou plánoval chodit na závody LOS. K tomu se ale zatím nějak nedostal.

Takže pistoli. Podle toho, co říkal Kubský, nemusel řešit Je. Ustřílet z půlpalcáku možná jdou, ale kdo by to nosil, že ano. Takže spíš něco do vyhrocených situací s lidmi. Pistole. Protože mu různé Glocky nic neříkaly a neměl rád pistole bez vnějšího kladiva, dost podstatně se mu zúžil výběr. Nakonec se rozhodl pro Heckler Koch P30L. Poměrně lehká full-size pistole, s vypouštěním bicího kladiva, dlouhou hlavní, schopnou maximálně využít výkon náboje a slibující klidnou

střelbu i dlouhou záměrnou. Ve chvíli, kdy zrovna fungoval Internet, si zamluvil poslední skladovou v prodejně v Holešovicích. Byla se závitkem na tlumič. Nákupní povolení na samonabíjecí pistoli se mu někde válelo, jen se bude muset zamyslet, kde. Snad v kredenci. Nebo v komodě v síni, jo to by mohlo být ono. Doufal, že zítra nastartuje auto.

Podobně pokračoval s batohem, kdy se rozhodl pro malý, jednoduchý, ale extrémně pevný batoh. Jeho stará Gemma už byla vetchá léty, strávenými na vandrech. Navíc byla zbytečně velká. Bylo mu jasné, že základem jeho fungování bude muset být rychlost a minimalismus. Vybral si finský Savotta Jääkari, pro jeho jednoduchou konstrukci a neuvěřitelnou pevnost. Nástupce patrolovacího batohu finských hraničářů se mu jevil jako ideální volba. Doplněný o dvě přídavné boční kapsy bude svojí velikostí muset stačit.

Další čára v bloku, oddělující jednotlivé položky výbavy, další čárka na lístku. Popojedem. Přestal sledovat okolí, a pohroužil se do svých úvah.

K batohu si připsal britskou vojenskou bundu CS95 Windproof smock. Jednu už měl. Oceňoval na ní pevný materiál, slušnou odolnost vůči dešti i velké kapsy. Zavrhl šustivé a málo odolné oblečení, jako goretex. Postupně si do seznamu napsal merinové prádlo, pončo, britský vojenský svetr, lehké kotníčkové boty na léto, a německé kanady na zimu a podzim. Nože neřešil, podle potřeby bude střídat svoje oblíbené finské armádní Sissipuuko M95 a ruský Kizlyar Supreme Echo z nástrojové oceli Bohler. V kapse na kalhotách měl už řadu let na klipsu zavírací Ontario RAT-1. Když ho čas od času ztratil, bez přemýšlení a vybírání si koupil další.

V jednu chvíli zjistil, že ho psaní seznamu baví a připadal si, jako podnikatelská panička před výletem do shopping centra. Na druhou stranu, kdo by neměl na různých dobrodružných knížkách nejraději seznam toho, co trosečníci zachránili,

že ano? Probouzely se v něm pudy velící, po tisíciletí týranému lidskému rodu, shromažďovat vše potřebné, a zároveň nálada kluka, těšícího se na Ježíška. A navíc – možná poslední velký nákup jeho života, tak ať to stojí za to.

Se zafuněním odsunul prázdný talíř s gulášem a pomyslel na jídlo. Bylo jasné, že dělat zásoby má jenom omezený smysl a pěstovat běžné plodiny mu zabere čas. Navíc to neuměl a stejně by je sklídl někdo jiný. Vzpomněl si na kanadské cukrové javory, které před mnoha lety vysadil jeho strejda na jižním okraji lesa, asi tři kilometry jižně od jeho chalupy. Nenápadně ukryté v chráněném údolíčku mu mohly poskytovat nějaký cukr. Do poznámek si napsal nákup stromků javoru s úmyslem, strejdovu plantáž trochu rozšířit a omladit. Kdo ví, jak dlouho všechno potrvá a komu se ještě budou hodit. K tomu si připsal nákup pohanky jak pro jídlo, tak pro jarní setbu dole u javorů. Uvažoval o tom, že vypadá jako plevel a nebude nikoho lákat k tomu, aby mu ji ukradl. Snad.

Maso chtěl řešit svým Coltem a oky (do poznámek přibylo „vázací drát – hodně“ a pod to připsal „lovecké střelivo .223“).

Na lístku se objevila třetí čárka a v bloku byla hustě popsána první stránka. Venku už byla tma, ale hospoda pořád hučela jako úl. Až se divil, co je tu při pondělku lidí. Zdálo se mu, že všichni chtějí být podvědomě u sebe, ve světle, teple a společnosti ostatních lidí. Jako by ze tmy a samoty tam venku měli strach. Ostatně – i on si mohl svůj seznam psát v klidu své chalupy. Hospoda hučela, najednou k sobě měli všichni tak blízko. Pár štamgastů se ptalo na Milana, jehož skromné a žalostné zbytky byly dílem v boxu Liberecké patologie, a dílem roztahané v lesích mezi Kapradníkem a Hvězdou. Bohunka to vždycky nějak zamluvila, přitom bojovala s tím, aby nezačala brečet. Navíc sama toho mnoho nevěděla. Jenže – kdo věděl víc?

Podíval se na paroží nad zelenými kachlovými kamny, když ho napadlo, že Coltem by si takovou horu masa opatřil jen stěží. U čtvrtého piva si připsal kulovnici v ráži .308w. Na tu nákupní povolení nepotřebuje, stačí zbroják. Zaklapl hlasitě blok a rozhodl se už jenom relaxovat. Poslední večere Páně.

Někde mezi pátým a šestým pivem si ještě připsal: „kafe, hodně“.

Po sedmém pivu přibyl „rum“, a vzápětí blok zlil pivem. Text se naštěstí skoro nerozpil, na rozdíl od světa kolem Millera. Zatřepal hlavou a dal si kafe. Ještě chtěl něco vyřídit.

Před půlnocí se už hospoda docela vyprázdnila. Bohunka myla sklo. Povážlivě vratkým krokem k ní přistoupil.

„Bohunko, vy máte v Lib... Librci sestru, že jo?“ zeptal se trochu huhlavě.

„Jojo pane kapitáne. Má barák v Hanychově. A běžte už spát. Jste utahanej, jak cikánskej kočárek.“

„Tak si zítra ráno vemte Milanovu Kyta... Vitaru, jedte za sestrou a už se nevracejte. Slibte mi to, jo?“

Bohunka položila krýgl vedle spullboye na mycák a začala se jí třást brada. Miller jí opatrně položil ruku na rameno, dílem aby jí uklidnil a dílem, aby neupadl.

„Co se to děje Dane, co se to děje?“ říkala mu najednou jménem. „A co se vlastně stalo Milanovi?“

„Jedte za sestrou Bohunko, věřte mi. Nakupte, co se vám do baráku vejde, natankujte a dávejte na sebe moc pozor. Nechtějte vědět víc. Tady už to skončilo. Skončilo,“ pořád se opíral o Bohunku a trochu se pohupoval v kolenou. Najednou se mu udělalo strašně smutno nad tím, co všechno zmizelo do hajzlu a co všechno se tam právě chystá. Do očí mu vrazily slzy, ze kterých Bohunka s mrazením v zádech pochopila, že nejde o obyčejné opilecké blábolení. Konejšivě ho objala

ve své měkké náruči a chvíli ho chlácholila. Postupně se uklidnil. Přicházel i stud. Čekal, že mu bude Bohunka odporovat s tím, kolik je ve sklepe sudů, že má naraženo a plný mrazák, ale zmýlil se. Když mocně potáhl nudli, otočila se k regálu za výčepem, podala láhev whisky, a do dvou sklenic nalila koňskou dávku.

„Vždyť nepijete Bohunko.“

„Možná jsem měla začít už dávno,“ přitukla mu. „Tak, třeba se ještě někdy uvidíme, pane kapitáne,“ chabě se pokusila o statečný úsměv.

Oba se napili a Bohunka se rozkašlala. Potom vzala jeho hlavu do věčně rozmáčených rukou. Mlaskavě a mateřsky ho políbila na čelo.

„Opatrujte se Dane.“

Přikývl, rozpačitě jí pohladil po rameni, pak po trochu vratkých nohách zamířil chvatně k východu.

„Pane kapitáne!“

Zarazil se, obával se dalšího loučení. A toho, že zase bude naměkko. Když se ale otočil, Bohunka jen se smutným úsměvem a výrazem kokršpaněla ukazovala ke stolu, kde zapomněl svůj blok.

Venku ho rychle probral chladný vzduch říjnové noci. Zastyděl se na chvíli, že se před Bohunkou tak složil. Jenže. Bohunka byla asi nejchápavější a nejméně soudící člověk, jakého znal, tak co se v tom nimrat. Dostal depresi z toho, že jako chlap po čtyřicítce má nejlepší, a vlastně jedinou, známou v podobě kulaté šedesátileté servírky. „Něco děláš špatně Dane, kurevsky špatně.“ Zatímco stoupal po severním úbočí Hvězdy ke své chalupě, začal přemítat nad tím, co všechno podělal. Od pádu do propasti opilecké sebelítosti ho zachránilo, když koutkem oka zaregistroval v dálce světla v lese. Pod rozhlednou Štěpánka,

zhruba v místech, kde byl kamenný kříž věnovaný německým vojákům, prosvítala barevná světla.

Po zádech mu přeběhl mráz a nebylo to zimou. Pevně sevřel v rukách svůj blok, jako by to byl amulet proti zlým silám. Přidal do kroku, najednou se ochladilo a z krkonošských skal začal vylézat mrazivý chlad. Štěrková cesta mu hlasitě křúpala pod nohama, když z dálky zaslechl zvuk, který mu svázel nohy. Volání šelmy, organické srostlé ze zvukem nějakého stroje nebo syntetizátoru. Zvuk z jiného světa, pronikající do posledního závitu mozku, otřásající každou jednou synapsí mezi neurony a jezdící po páteři od mozku k ledvinám a zpátky. Několika vteřinový black-out. Zaslechl zvuk chvatně zavíraných okenic z chalupy, kterou právě míjel. Světla pod Štěpánkou zhasla a bylo ticho.

Šlapal dlouhými kroky do kopce, nyní už nehorázně střízlivý. V jednu chvíli se mu zdálo, že zahlédl světla mnohem blíž. Vzápětí ho vyděsil rachot a praskání větví, které se ozvalo z lesa na levé straně. Ztuhl ve stínu smrku, rostoucího před chalupou, kterou právě míjel. Před sebou držel blok jako exorcista kříž a neodvažoval se ani dýchat. Praskání z lesa sílilo. Bylo slyšet dupání i hutné oddechování mohutného tvora. Miller se přikrčil a přál si být neviditelný. Mlází na kraji lesa se pohnulo, jak se na louku mezi chalupami prodíralo mohutné tělo.

Kapitální jelen, následovaný dvěma laněmi rychle přeběhl louku pod chalupou, u které se kapitán ukrýval. Potom běžel směrem k Tesařovu a Příchovicím, mezi osvětlené chalupy. Miller čekal, co se za nimi vynoří z lesa, až mu tuhly nohy. Když byl všude dost dlouho klid, napřímil se a vyrazil rychle ke své chalupě.

Uvnitř, za sebou zamknul dveře, zabouchl okenice a teprve potom rozsvítil. Pak si uvědomil absurditu svého počínání, ale nechal už vše zavřené. Pro pocit. Pár měkkých smrkových prkýnek, a co dodají morálu. Odemkl příruční trezor, který měl v rustikální komodě (Helena z ní měla takovou radost, když jí objevili

v bazaru v Železném Brodě), napáskoval dva zásobníky po devatenácti nábojích do svého Shadowa, vypil půllitr vody, a cítil se lépe. Než usnul s pistolí pod polštářem, napsal si do bloku „baterka“.

V úterý ráno ho zničil řvoucí budík a nezaměnitelná kombinace zvětralého piva a whisky na patře. „Fešák lázeňský,“ pomyslel si, když se díval na svoje kruhy pod očima v zrcadle. Dal se rychle do kupy, potom skočil do policejního auta. Bude mít naspěch a tohle se hodí. Shadowa si vzal s sebou.

Bylo ubrečené, deštivé ráno. Mžilo mu za krk, když šel k autu, zatímco okolní chalupy ještě spaly. Na jizerské kopce ani Ještěd nebylo přes nízkou oblačnost vidět. Auto naštěstí nastartovalo. Už se skoro rozjel, když si vzpomněl na paměťovou kartu s hudbou. Vyndal jí ze svého Leóna a nacpal do policejní Oktávky. Po chvíli váhání si pustil Eddieho Veddera – soundtrack k Into the Wild. Dálkami vonící Setting Forth bylo přesně to, co chtěl před cestou slyšet. V Tanvaldu zkusil bankomat a děkoval Bohu, že funguje. A také své lenosti, že si nenastavil žádný limit na výběr z bankomatu. Paklík peněz, co držel v ruce, vypadal úctyhodně. Připadal si jako drogový dealer, nebo mafián. Ještě zlatý řetěz, sluneční brýle a tepláky s rozkrokem u kolen, co vypadají, že se jejich majitel právě strašlivě posral. Pak by to bylo stylové.

Smržovku i Jablonec proletěl drze na majáky (v duchu si musel přiznat, že si to docela užívá). Za zvuku Hard Sun před Hodkovicemi najel na R35 a chvíli po osmé už stavěl na čerpací stanici MOL kousek za Boleslaví, na dálnici D10. Popíjel velké Cafe Americano, k tomu kousal dva oblíbené pekanové pletence (kolik jich ještě bude?) a do bloku si doplňoval adresy obchodů, ve kterých se chtěl zastavit.

Fungující Internet byl výhodou. Přesto i tady, mimo rodící se zónu, bylo možné zaznamenat výpadky a zdržení, jak si pakety ze vzdálených datacenter obtížně hledaly cestu přes zónu. Páteční spoje na optických linkách zatím nebyly zónou příliš vážně dotčeny. Během pár dní se to ale změnilo.

Na parkovišti před pumpou se na pohled nedělo nic zvláštního. Manažeři, kteří nemuseli být brzy v Praze, odstavili svoje Passaty, dávali si kafe stejně jako Miller, a pokoušeli se nepokecat si svoje košile. Po dálnici svištěly kamiony, venku byl naprosto obyčejný podzimní den. Lidé byli zneklidnění zprávami o výpadcích elektřiny a datových připojení po celé Evropě, stejně jako náhlým nárůstem leteckých havárií. A to netušili, že od pondělního odpoledne byla spousta letů bez vysvětlení diskrétně uzemňována. Většinou to připisovali zvýšené sluneční aktivitě, nebo změnám v magnetickém poli. V televizi se objevilo pár druhořadých odborníků, kteří se na rozvíjení těchto tezí pokoušeli rozjet mediální kariéru. Na sociálních sítích prosakovaly i zprávy o brutálních vraždách, ale policie je vzápětí usilovně dementovala.

„Kdybyste věděli, co vim já,“ pomyslel si Miller, když za skleněnou stěnou čerpací stanice míchal svoje kafe a psal si adresu velkého zahradnictví a sadařství u Kralup. Pak přes mokré sklo benzínky viděl, jak se po dálnici, směrem na sever, sune vojenský konvoj několika Land Roverů a Tatrovek. Bez výstražných majáků se tmavě zelená mokrá auta trochu zlověstně valila na Turnov, ale nikdo tomu nevěnoval zvláštní pozornost. Miller přemýšlel, jestli je to součást přípravy na ČR 2.0, nebo jde o poslední záškuby mocenských sil dožívající země.

O necelou hodinu později už sestupoval do zapadlého suterénního obchodu v pražských Holešovicích. Vyzkoušel si Hecklera, zhrozil se nad tuhou a dlouhou spouští, a na místě si nechal naistalovat mírně laděnou spoušť. Vedle jeho Shadowa to pořád byla hrůza, ale na služební kopyto to bylo velmi, velmi slušné.

Skvělá ergonomie, agresivně tvarovaný závěr, postavený tak bytelně, jako bitevní loď Bismarck, se mu zamlouvaly. Dokoupil dva prodloužené dvacetiranné zásobníky, pouzdro, tři krabice po tisíci kusech těžších, 124 grainových nábojů Blaser a v duchu se omluvil svému rozpočtu. Hodlal mu dnes ubližovat ještě hodně. Vlastně ho plánoval zlikvidovat.

O další čtvrt hodiny později už zuřil v autě, protože navigace, která začala zlobit, ho místo ke staré Kolbence hnala někam na Kobylisy. Nahodil majáky, otočil se na tramvajovém pásu a jel dílem na pocit, a dílem pokukoval do staršího papírového plánu Prahy, který si prozíravě vzal s sebou. Ve velkém armyshopu na Kolbenově opět ublížil svému paklíku, když si šel pro nový finský batoh, boty a oblečení. Batoh ho na první pohled trochu zklamal nevelkými rozměry a prostinkou konstrukcí, která se nezdála být v rovnováze s cenou.

„On je takovej jednoduchej, ale mrkněte na ty materiály a provedení. Tenhle batoh přežije konec světa pane,“ spustil se smíchem mladý prodavač, když viděl jeho rozpaky.

„Jo, tak to přesně doufám,“ zabručel Miller, když k prodavačově překvapení odpočítával bankovky z tlustého paklíku, místo aby použil platební kartu. Dealer...

Při posouvání se v koloně v Sokolovské ulici směrem na Magistrálu, si dobře všiml nápadně velkého počtu policistů v ulicích, i mnoha aut se zapnutými majáky. Včetně aut bez označení. Policisté vypadali trochu ztracení, jakoby je někdo poslal do ulic, ale sami nevěděli proč, a co mají dělat. Zaparkoval na parkovišti na střeše Hlavního nádraží a přes špinavý park sešel do podnikové prodejny České zbrojovky v Opletalce.

Vzal si kulovnici CZ 557 Ranger se třemi desetirannými zásobníky a s namontovaným puškohledem Nikon Monarch 3.5-10x50. Byla to jediná 557

skladem, která měla namontovanou a údajně nastřelenou optiku. Nezbyvalo, než věřit. Pár sprejů na čištění zbraní, pět set loveckých nábojů ráže .308 winchester a pět set v ráži .223 a svítilnu Fenix TK35. Odcházel naložený jako soumar, protože zejména střelivo mu svojí váhou doslova drtilo páteř. V duchu se viděl, jak ho, s plnýma rukama a po zuby ozbrojeného, někdo přepadne a on se nebude moc pro hromadu zbraní a střeliva, které táhnul, ani bránit. Tragikomedie. Těch asi stopadesát metrů k autu zdolával, jako výstup na Rysy.

Postupně mu v kufru auta přibývalo další oblečení, které musel přeskládat do velké vodotěsné plastové bedny, kterou koupil v hobbymarketu na kraji Prahy. Následovalo šedesát kilo neloupané pohanky na sadbu a stejné množství loupané na jídlo. Policejní Octavia si začala sedat na zadní nápravu. V duchu si nadával, že si špatně sestavil svůj itinerář. Zbraně měl kupovat na konec, ne běhat po obchodech a bát se, kdo mu vykrade auto.

V poledne už po dálnici D8 (a druhém kafi na čerpačce) mířil na Kralupy. Povedlo se mu nad náklad nacpat osm skoro dvoumetrových kanadských javorů tak, že ho větvičky píchaly do krku jenom chvílemi, ne častěji než desetkrát za minutu. Když vyjížděl, pustil si své oblíbené islandské Sólstafir.

„Tak už se tam asi nepodívám,“ povzdychl si v duchu, a nad svým letitým životním plánem zatáhl černou oponu. Hymnické tóny Fjary ho unášeli k Poohří.

Po D8 minul Říp, sjel u Terezína z dálnice, a po druhé hodině odpoledne už zastavoval v Litoměřicích u kavárny, vybudované ze zrušeného nádraží. Oblačnost zmizela, vyjasnilo se a byl krásný podzimní den. Zaplul do obchodu s norským textilem z merino vlny, udělat jim životní tržbu. Tedy alespoň v to doufal. Několik sad spodárů, triček a ponožek od Devoldu mu otevřelo zcela nové obzory možností, jaké sumy je možné utratit za prádlo, které není většinou ani vidět. Doufal, že bude tak dobré, jak se dočetl. V duchu se zastyděl za svojí sbírku

triček od Vietnamců po padesáti korunách. Paklík bankovek v jeho náprsní kapse začal vypadat docela smutně.

„Jestli ten konec nepřijde, tak jsem v hajzlu,“ napadlo ho, napůl s ironií, „Budu žrát vietnamský polívky aspoň půl roku.“

Vzápětí si ale vzpomněl na dva páry zářících očí Pastýře, po zádech mu přeběhl mráz. Na polévky ale nezapomněl. Naopak, zabrzdil u nejbližší večerky. Za chvíli za sedačku řidiče cpal velkou krabicí plnou nudlových polévek. Měl na směsi soli, éček, glutamátu, palmového tuku a sušených netopýrů lehkou závislost.

Projel prsatou krajinou mezi Středohořím a Roverkami, přitom se kochal žlutozelenými kopci na pozadí jasné oblohy. Ronov s Vlhoští, podepřenou rybníky, které zrcadlily vysoké podzimní nebe, vystřídal Bezděz po jeho levici. Předtím se zastavil na rychlé jídlo v Jestřebí. Motorkáři u vedlejšího stolu vedli vzrušenou a hlučnou debatu o tom, proč od pondělí pořád padá net a letadla, a hledali souvislosti. Miller zhltnul svojí svíčkovou, rychle zaplatil a nechal vykulené servírce opulentní spropitné. Se studem si najednou uvědomil, že včera zapomněl Na Vyhlídce Bohunce zaplatit útratu. Ne, že by na tom v této situaci záleželo, ale bylo to dost trapné.

Bezděz dostal krásnou barvu a chvílemi za ním a za ralskými lesy vykukoval Ještěd, který se leskl a zářil v odpoledním Slunci. Krásné odpoledne na konci světa. Znovu se podíval na Bezděz a pohled na dvě zářící věže hrdě čnící proti pomalu tmavnoucí obloze na západě, mu najednou dodal klid a důvěru. „Jo hochu, ty to dáš jako vždycky,“ promluvil v duchu ke strohému královskému hradu. Toho frajera se nějaký kolaps a mrchy lozící po lese vážně nedotknou.

Nyní už bez skrupulí nahodil majáky (měl pocit, že jeho javory jsou jako křehcí pacienti, kteří potřebují transfúzi) a přes Bělou to stříhal na Boleslav. Uhrančivě

temné tóny Pale Ridera od Sólstafiru ho hnaly dopředu, až se cítil jako jezdec z Apokalypsy. Simir hadr.

Nad údolím Jizery minul mírně zlověstnou zříceninu Michalovického hradu, pak to přes Kosmonosy vzal na D10. Ve městě majáky vypnul. V Kosmonosích si vzpomněl na chlapíka z dolu, o kterém mu vyprávěl Kubský. Zatoužil si s ním popovídat. S Kubským, i s tím chlapíkem. Ale s tím teď možná víc. Spojovala je podobná zkušenost, navíc by se ho na tolik věcí chtěl zeptat. Přemýšlel, co by asi řekl psychiatrům v léčebně a jestli se tam nemá zastavit. Byla to ale jasná blbost a ztráta času, možná by si ho tam nechali.

Po D10 se přihnal do Turnova, kde mu několikrát škytl motor. Polil ho studený pot při představě, co s plně naloženým a nepojízdným autem bude dělat. Naštěstí se auto umoudřilo, takže necelou hodinu (po zastávce v pekárně ve Smržovce, kde si koupil chleba a několik lahví harrachovského Františka) už stoupal z Desné na Kořenov. V serpentínách mu pískaly pneumatiky a na zapnuté majáky dočista zapomněl.

Zabrzdl před Vyhlídkou. Vitara u ní nestála. Velký dům byl zhasnutý a na dveřích visela cedule: „Z technických důvodů do odvolání zavřeno“. Smutně se pousmál nad čerstvě zalitými kytkami za okny restaurace, i pečlivě utěrkou přikrytými půllitry na výčepu. Kdo na ně asi sáhne, jako první? A sáhne na ně ještě někdo?

Vystoupil před svojí chalupou a jako první dal do plechovky od čaje Prince of Wales pětistovku. Pro Bohunku, až jednou. Vytahal javory z kufru, zalil jim kořenové baly, pak je dal do kůlny.

Nákupy postupně odtahal do sklepa. Udělal si vajíčka se slaninou, a s pivem si to všechno vzal na terasu. A zase tu byl pocit únavy a spokojenosti. Takhle by měl končit každý den, napadlo ho. Jen tu mít nějakého psa. Nebo alespoň ženskou.

Všechno kolem něho nasvědčovalo teple zbarvené světlo. Slunce se nořilo někam za Ještědský hřbet. Mžoural očima do světla a říkal si, že svět si vzal krásný rubáš. Rodící se nával nostalgie potlačil hned v počátku. Raději si ven přinesl Hecklera i čezetu. Párkrát je rozebral a pečlivě vyčistil od konzervace. Pak s Hecklerem chvíli sušil. Bylo to přesně ono, i když pocit z plastové zbraně v ruce pro něj byl nový. Vyčistil a namazal i kulovnici a několikrát s ní zkusil přebít. Nebyl rozmazlený ze Saka nebo Accuracy International a tak byl s chodem závěru docela spokojený. Nevelká kulovnice, se slušným výkonem a kapacitou, schopná střelby i bez puškohledu. S tím půjde pracovat, bude-li třeba.

Šel spát brzy, zítřek si opět naplánoval v pracovním duchu. Zasadit stromy, připravit a koupit dalších tisíc věcí a odpoledne sraz s Jardou Kubským. „Nástup do nového zaměstnání...”

V noci se převaloval v posteli, přitom chvílemi luštil vzory na záclonách, na které svítil Měsíc. Často mu to pomáhalo usnout, hlavně za nocí, kdy zůstal sám. Místo spánku se ale dostavil neklid. Bušilo mu srdce, potily se mu studené nohy a něco ho rušilo. Po půlnoci se mu zdálo, že světlo Měsíce má divnou, načervenalou barvu. V první chvíli ho napadlo, že někde poblíž hoří, ale než tu myšlenku zpracoval, světlo bylo náhle modré. Potom změnilo barvu ještě asi dvakrát. Nakonec zůstalo studené a bílé, jak je u Měsíce dobrým zvykem.

Od dveří do chalupy uslyšel tiché, ale zřetelné zaštrachání. Sáh po Hecklerovi a posadil se na posteli. Nedýchal. Přestal vnímat studené nohy, zato za krkem ho stiskla ledová ruka. Přítel strach přišel na večírek. Venku se něco pomalým pohybem otřelo o rybízové keře a vzápětí se ozvalo zachrastění kačírku na chodníčku, jak na něj někdo šlápl (to sakra nebyl člověk!). Potom vše ztichlo. Proti své vůli začal usínat, když zaslechl z kuchyně zřetelné zašramocení. Na vteřinu to odbyl, s tím, že jsou to zase myši (pastičky, musím koupit pastičky a jed!), když

slyšel hluboké zapraskání prkna před kredencí. To prkno znal dobře. Praskalo, jenom když si na něj někdo stoupl plnou vahou. Však podlahu dělal mistr Vaněk z Jilemnice a byla bytelná. Heleně se moc líbila... Bylo slyšet kradmé vysunutí šuplíku z kredence. „Bere si nůž,“ napadlo ho.

Stáhl si deku z nohou, připravený se vztyčit. Natáhl Hecklera, ale prozatím vypustil bicí kladivo. Ticho. Přemýšlel, jestli je lepší překvapivě vletět do kuchyně, nebo nechat vetřelce hezky přijít k němu. Ve chvíli, kdy se rozhodl pro ofenzivní taktiku a moment překvapení (a ne, že neměl strach, měl kurevský strach!), přeběhl přes podlahu ložnice stín, který na okamžik spojil a slil vzory na koberci před postelí do jedné šedi. Něco přešlo venku před oknem ložnice.

„Do hajzlu, je jich víc!“ napadlo ho. Potichu, jak to jen šlo, slezl z postele a načechral deku, aby to vypadalo, že pod ní spí. Postavil se do stínu, mezi skříní a rohem místnosti.

Čekal, ale v domě bylo takové ticho, až mu to začalo být divné. Dům normálně v noci docela hlučně žil. Vrzal a praskal, vyprávěl příběhy minulých obyvatel a jeho současní drobní obyvatelé v něm v noci ožívali. Myš pod podlahou, kuna na půdě, zapraskání trámu unaveného červotočem, bylo toho dost. Starý dům je náramně srdečný, ale hlučný společník.

Ted' ale dům trucovitě a vystrašeně mlčel, pobouřen něčím cizím v svých útrobách. Miller ve střehu čekal. Na okamžik se mu zdálo, že venku, za záclonou zahlédl čtyři malá červená světla, na pozadí stříbrných smrčků, lemujících okraj pozemku. Zamrkal a světla zmizela. Únava. Začaly se mu klížit oči. Dům už v tu chvíli doslova křičel tichem. Hrozně, opravdu hrozně moc se mu chtělo spát. Z kuchyně k němu přišla Helena a něco důležitého mu říkala, ale on jí nerozuměl a nemohl se soustředit na to, co říká. Upírala na něj dlouze čtyři červené, zářící oči, zatímco se do nich konejšivou spirálou pomalu propadal.

Probudila ho zima a světlo. A barvy. Bylo ráno, seděl s pistolí v ruce opřený o zeď v rohu místnosti. Rozespale se díval z okna na velký cypřiš na zahradě, který někdo ozdobil barevnými vánočními ozdobami. Pokoušel se zaostřit ospalý zrak a proniknout krajkou záclon. Říjen, Vánoce... Přemýšlel, kdo sakra v říjnu zdobí venku stromek. Otřásl se při vzpomínce na noční sen.

Protřel si oči, s hekáním se postavil na zdřevěnělých nohách, protáhl si záda, a podíval se pořádně na cypřiš. Nevisely na něm vánoční ozdoby. Na větvích byly napíchané šedozelené a červené vnitřnosti, zatímco smyčky namodralých střev tvořily girlandy a řetězy.

Zježili se mu chlupy na zátylku i loktech, otřásl se a zúžil se mu dech. Natáhl Hecklera a vyšel rychle z ložnice. V kuchyni okamžitě padl jeho pohled na vysunutý šuplík kredence a jídelní kout. Ze stolu se na něj dívaly dokořán otevřené kalné oči. Měly trochu tázavý a trochu rošťácký výraz. Patřily utržené Milanově hlavě, naaranžované uprostřed stolu. V puse byl zastrčený svazek klíčů.

Klíčů, kterými večer Miller zamkl chalupu, a nechal je zevnitř v zámku.

